

Renaissance

Jesuité

Societas Jesu = Tovaryšstvo Ježíšovo, militantní řád založený roku 1534 španělským vojákem Ignácem z Loyoly (1491-1556).

Nejprve chtěl Ignatius působit mezi mohamedány a vysvobodit z jejich rukou Jerusalem, později se rozhodl působit na od katolicismu odpadlé protestanty.

Plánoval založit malé sdružení (nanejvýš 60 členů). Roku 1626 měli jesuité na 16.000 členů a 470 kolejí.

P. Briantus Causfeldus Anglicus Soci. IESU post verbera et atroces
inurias, spoliatus carceri in causa Fidei Catholicae et viuis fustis.
in Florentia in Angliâ A. 1642. Mense Augusti.

allen Ertzen Aufspöherab / umb den Pater zu
erhaschen / der Meinung / er löndte nicht ebe
ruhig seyn / bis er mit des an Galgen geknüpff-
ten / und aufgewideten Paters Blut seine
dürstige Zorn-Dis abgetühlet hätte. Nun sie-
he / da diese Hascher umb seinen Priester zu er-
greiffen alles durchsuchen / und alle Häuser /
wo sie nur ein gerinaer Irarwohn anwiese /
durchgehen / überfällt sie ungefehr den P. Brian-
tum . da er würcklich das H. Meßopffer ver-
richtete. Welchen / wie sie ihn mit den Weis-
Mädern angelegert ergriffen / zwischen Gespö-
te in des verzagten Richters Haus zogen / mit
Schlägen beluden / und endlich in einen ab-
schellichen Kercker hiefen. So lang er allda ge-
fänglich verblieben / ist man mit ihm überaus

unbarmhertzig / und hart umgangen / weil
aber der Richter hernach in seines Fehlers Er-
kandtaus kommen / und beänstigt worden /
entließte er ihn / und gabe ihm freyen Pass / wo-
hin er wolte. Es lieffe sich aber das übrigewen
geschenckte Leben nirgends mehr sicher anlegen
mussten er bey so hohem Alter im elenden Ker-
cker / wo er dergestalt übel war gehalten worden /
seine Kräfte gang verlohren / zu weichen /
nach Entlastung / durch keine Mittel wieder zu-
dringen war. Ist also ein Monat nach her-
nem in der Gefangenschaft an sich gezogenem
Weil unter den Händen der Choracensischen
Arbeitern auß der Societät im Augusto
Monath 1643. verschied.

P. RO.

Je třeba dát se vést od
představeného, „jako bys byl
mrtvolou“ (*"perinde ac si cadaver
essent"*) ...".

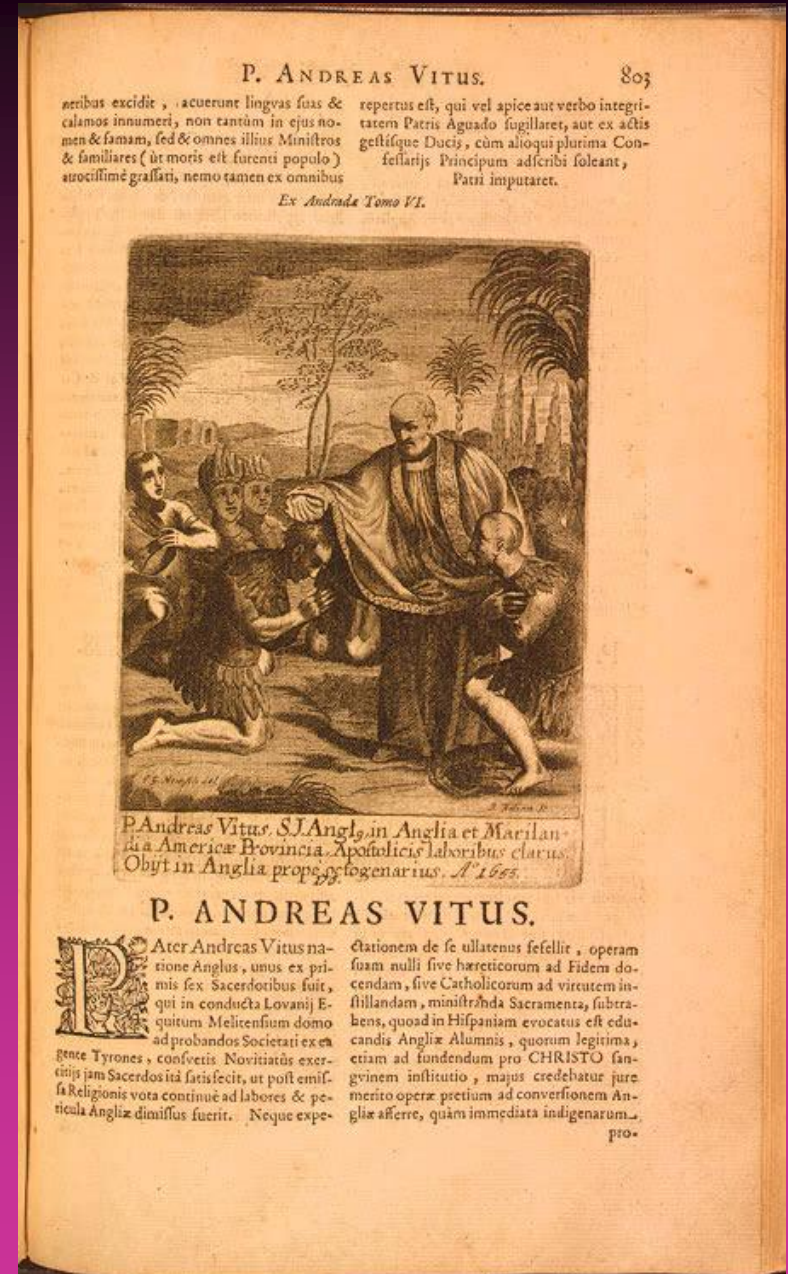
Jedinec = vykonavatel vůle celku

= vojenská organizace a
disciplina celého řádu

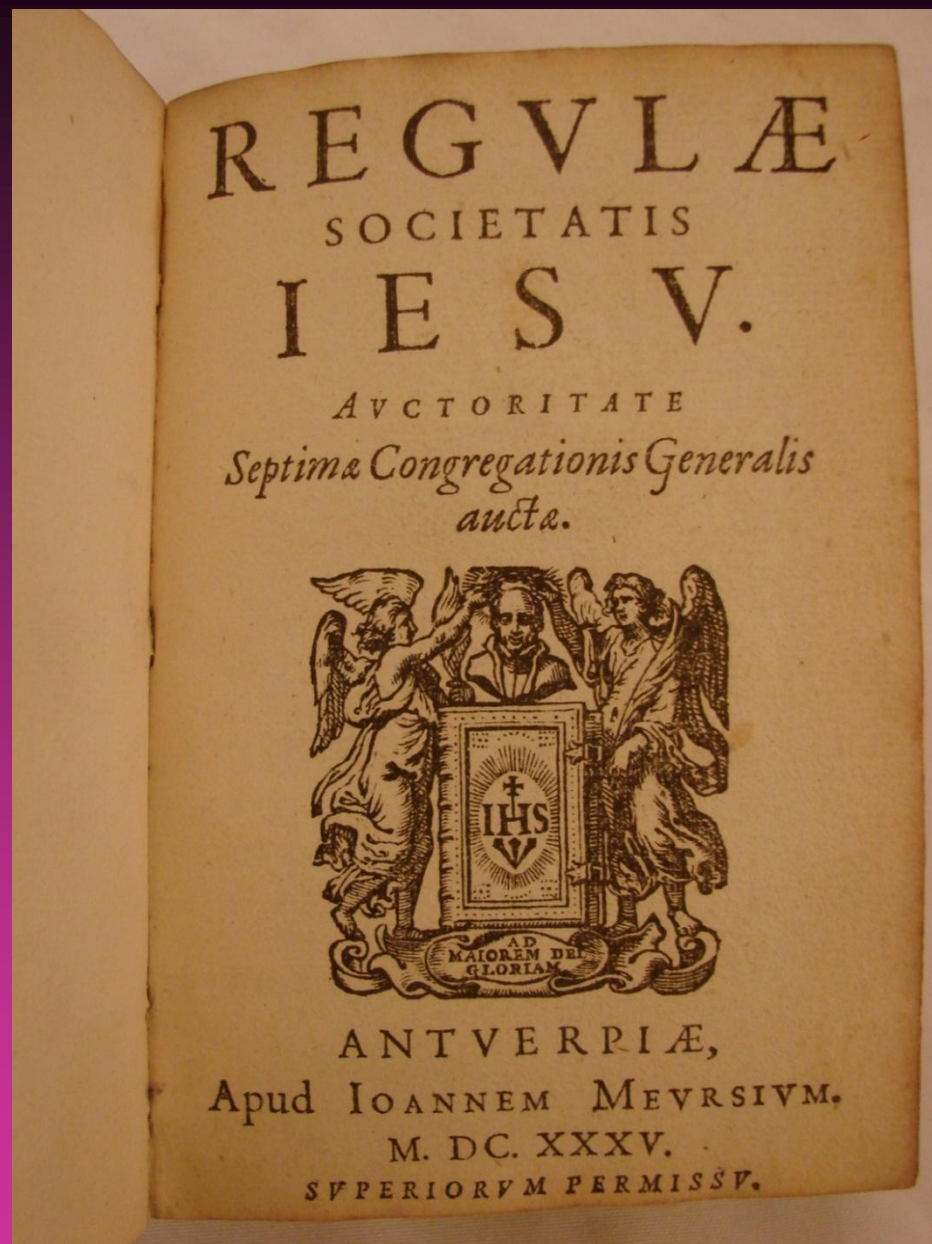
= zdroj úspěchů řádu.

Oproti jiným řeholním řádům se:

- neuzavírali před vnějším světem do klášterů
- neodlišovali se žádným zvláštním rouchem (někdy používali běžný kněžský šat).
- věnovali se misijní činnosti
- významně také školství.

Všude, kde se usadili,
zřizovali školy - především
gymnázia (zvaná též
koleje) - bezplatně
přístupné všem stavům a
vyznáním.

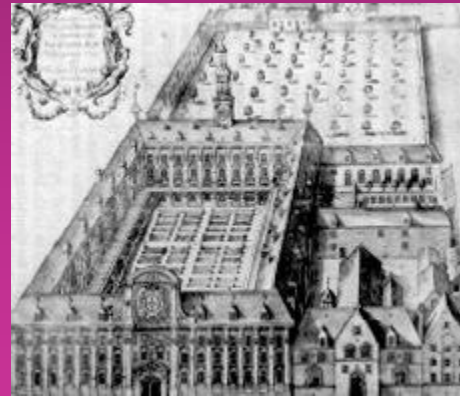

Jezuitská kolej =
internátní škola,
poskytující střední a
vyšší vzdělání

Školství elementární
ponechávali obyčejně
jesuité řádům jiným.

Jezuitská kolej v
Mnichově

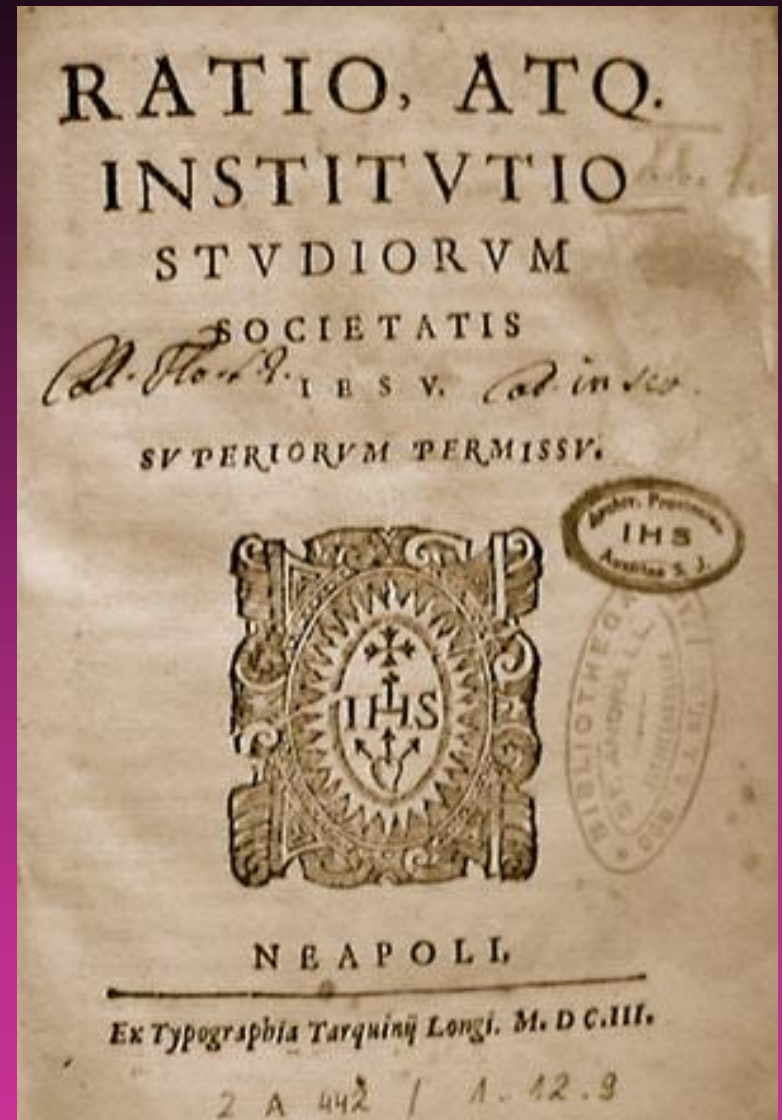
Jezuitská kolej v
Londýně

Organizace škol jednotná
na základě prvního školního
řádu

*Ratio atque institutio studiorum
Societatis Jesu,*

vytvořeným čtvrtým řádovým
generálem – Claudius de
Aquaviva.

Studium rozděleno do dvou
stupňů:

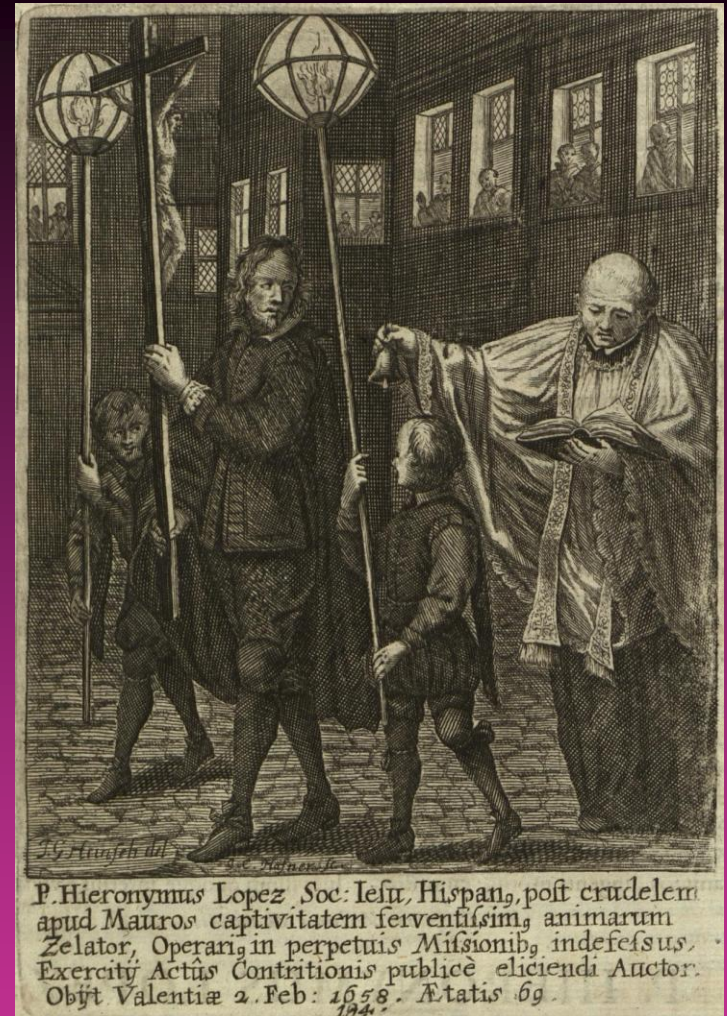

1. Pět tříd nižšího studia:

*parva,
principia,
syntaxis,
poesis,
rhetorica.*

Předměty:

1. jazyky (v nižších třídách mateřský, později latina, řečtina),
2. matematika
3. náboženství
4. eruditio = vědomosti důležité pro praktický život
5. vybrané kapitoly z dějepisu, literatury a zeměpisu

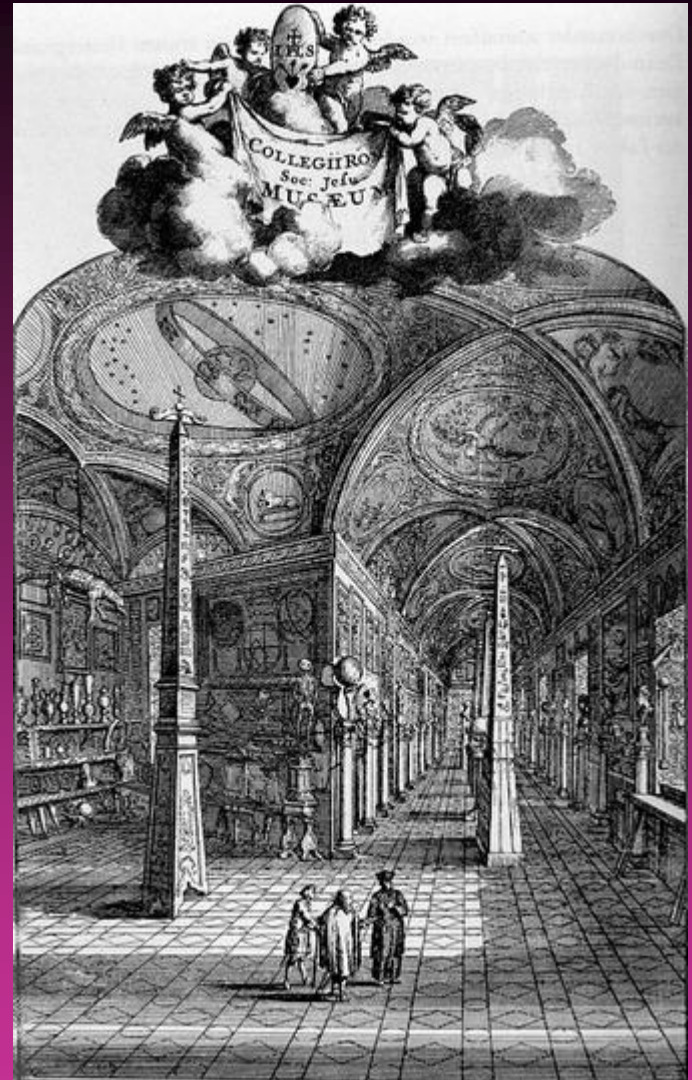
2. studia vyšší: *facultas artium*,
obvykle čtyřletá.

dva roky matematika
dva roky fyzika
čtyři roky theologii.

Učitelé = řádoví kněží.

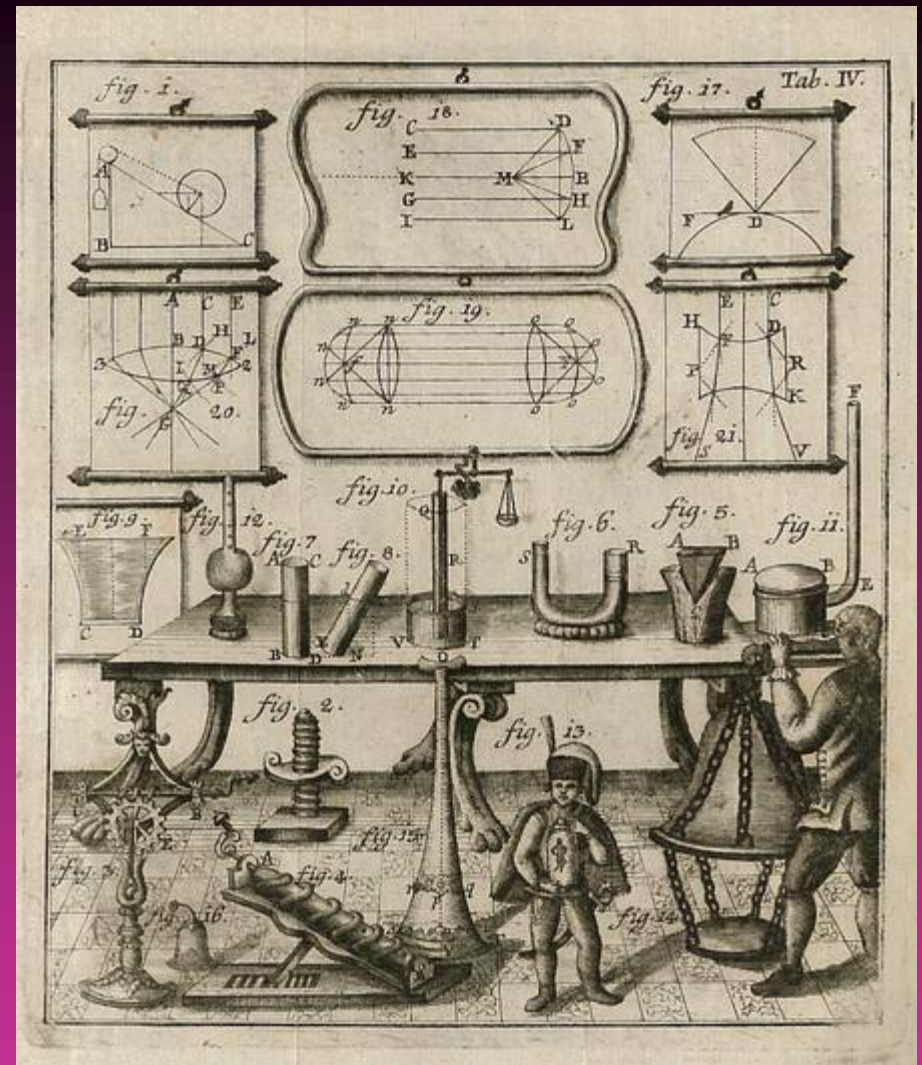
V čele školy rektor zastupující
školu navenek

Vnitřní zodpovědnost za výuku v
duchu řádových předpisů měl na
starosti prefekt = pomocník
rektorův.

Ilustrace z jesuitské učebnice fyziky „Physica generalis“

= Elementa Philosophiæ Naturalis. In Usus Auditorum Conscripta Ab Antonio Reviczky, E Societate Jesu Philosophiæ Doctore Ejusdemque in Universitate Tyrnaviensi Professore Publico Ordinario. Pars Prima, Seu Physica Generalis. Pars Altera, Seu Physica Particularis. - Tyrnau : Typis Academicis Societatis Jesu, 1757-58.

Commentariorum
COLLEGII
CONIMBRICENSIS
SOCIETATIS JESU
In universam Aristotelis Logicam
TOMUS ALTER.

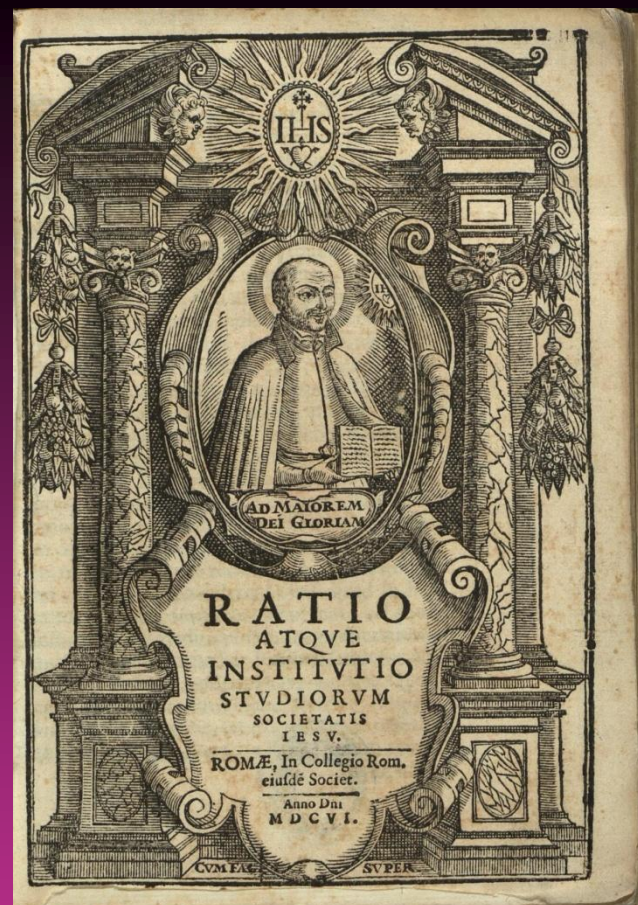
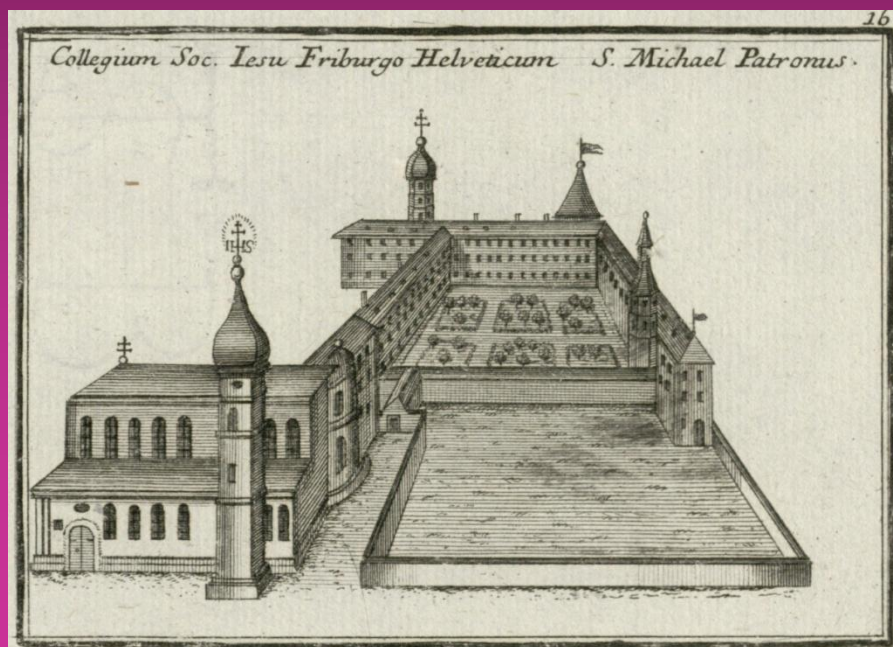
Anno Christi

—
c15. 15C. IIII.

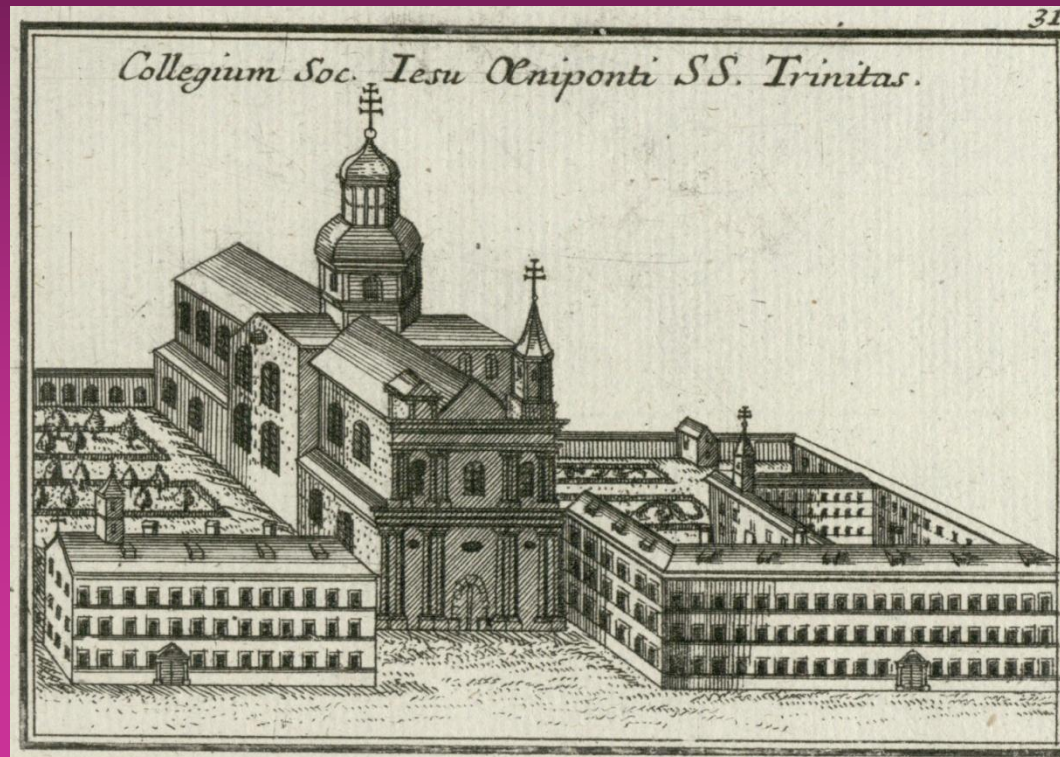
Jesuitská učebnice
aristotelovské logiky

Velkou pozornost věnovali didaktické stránce:

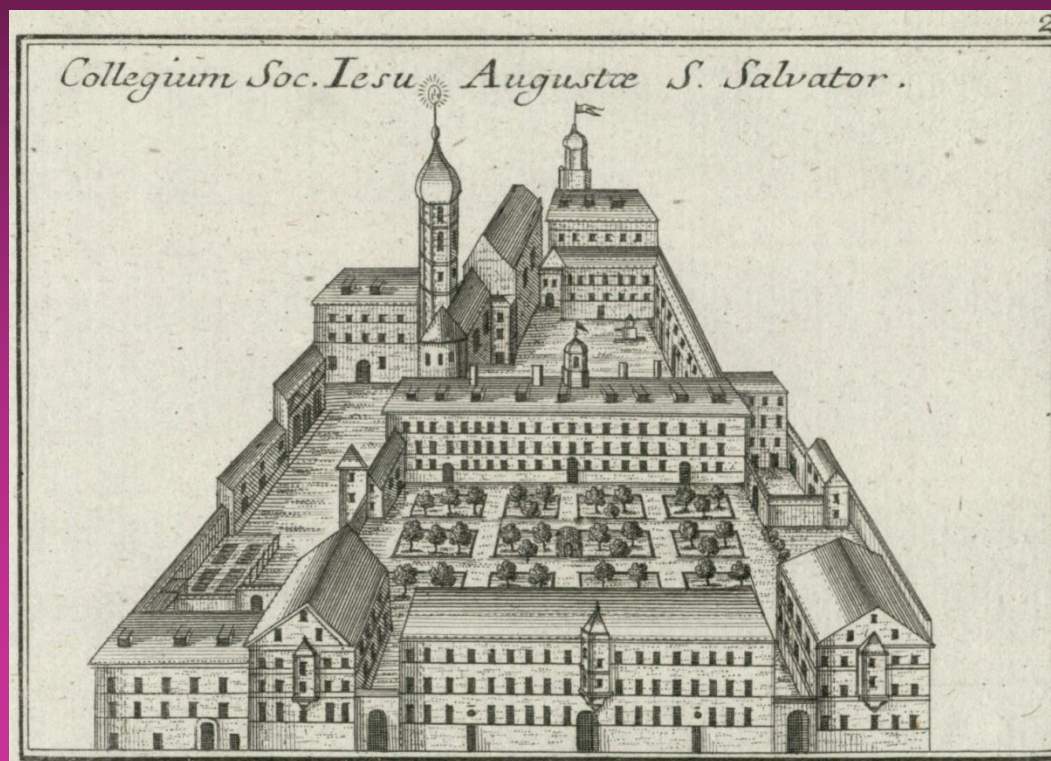
- podrobné učební plány
- každá hodina metodicky rozpracovaná
- cyklické opakování (týdenní, měsíční, roční).
- v detailech řeší i intonaci nebo mimiku učitele, či osvětlení třídy.

- Zavedli stupnici známkování, včetně známky z chování.
- Snažili se o individuální přístup na základě dokonalého poznání osobnosti žáka
- Systém odměn a trestů. Tresty užívány v rozumné míře. Chovancům je udílel zvláštní zřízenec - korektor.

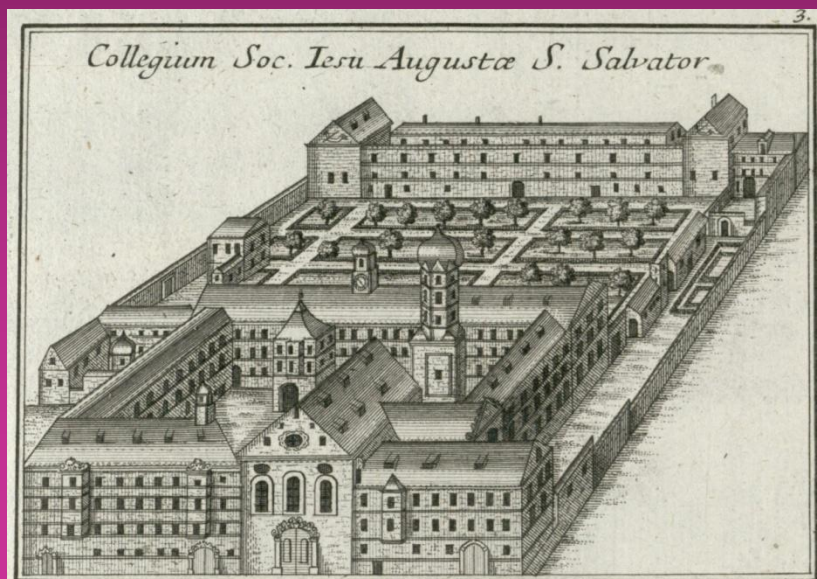
- Podporovali soutěživost žáků, rozvíjeli jejich ctižádost, bohužel někdy až řevnivost nejen jednotlivců, ale i celých tříd.
- Pozornost věnovali účelnosti střídání hodin výuky, rozjímání, modliteb, pracovní činnosti při tvorbě rozvrhu.

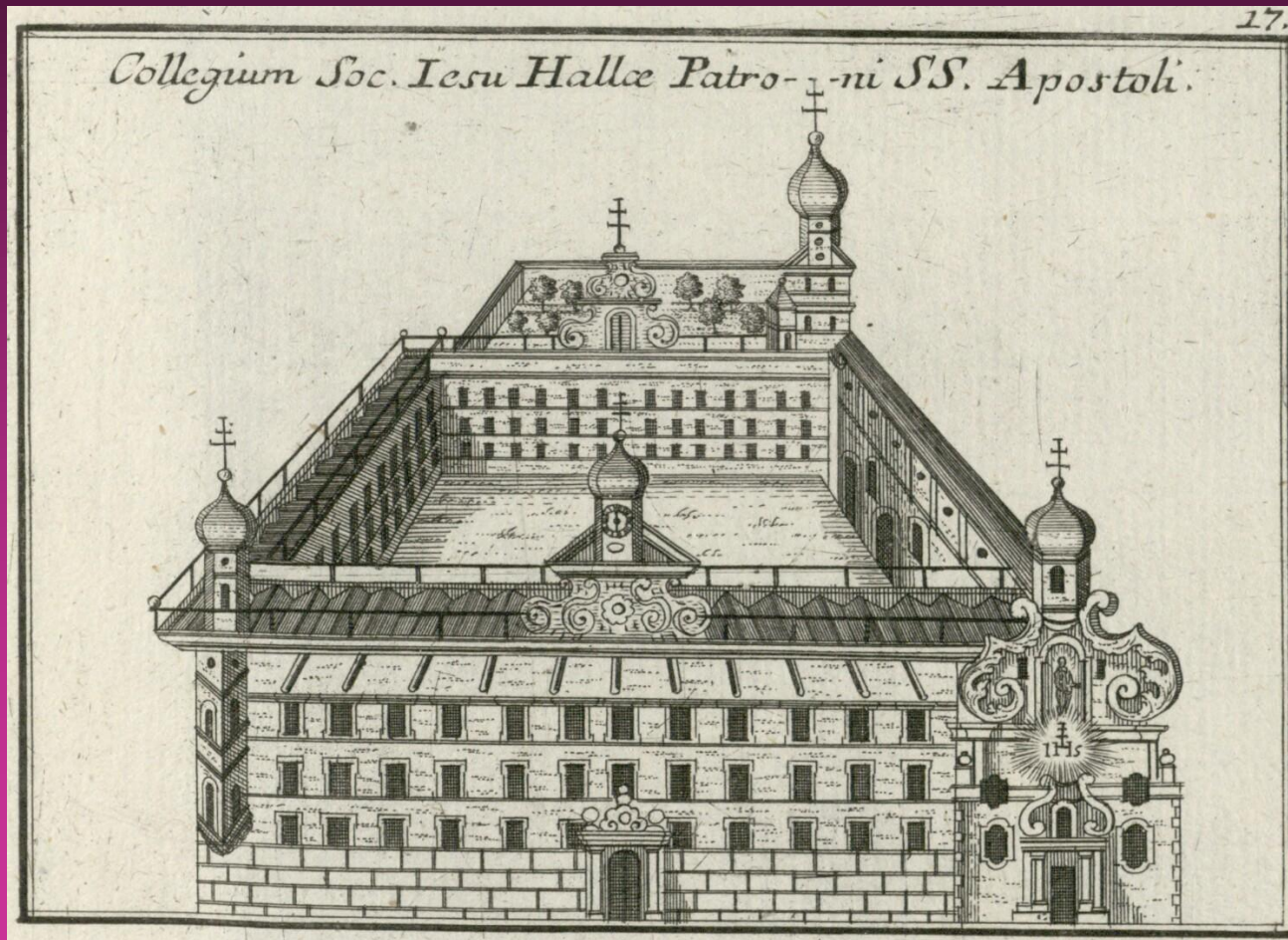
- Pobyt v koleji žákům zpříjemňovali a usnadňovali zřizováním prostorů pro tělesná cvičení. Povoleny byly hry v šachy, kuželky a míčové hry.

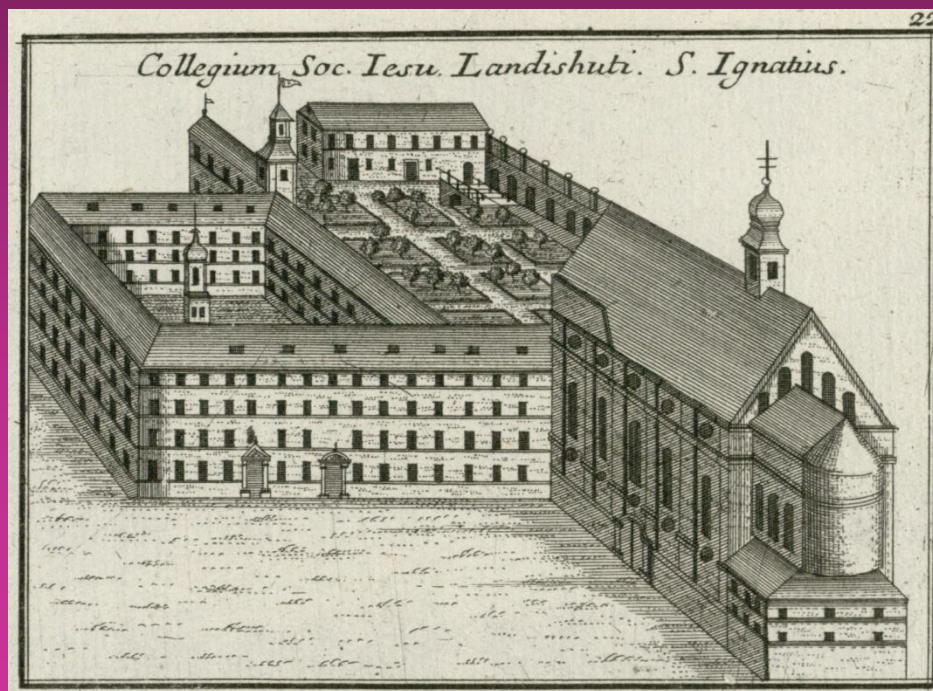
- K tomu aby si žáci osvojili jistotu veřejného vystupování, organisovali jesuité rozsáhlé dramatické produkce látek biblických nebo historických.

V jezuitských školách studovali jednak synové z bohatých katolických rodin, jednak synové z nekatolických šlechtických rodů a konečně i nadaní chlapci nemajetných rodičů, z nichž řád získával nejoddanější bojovníky

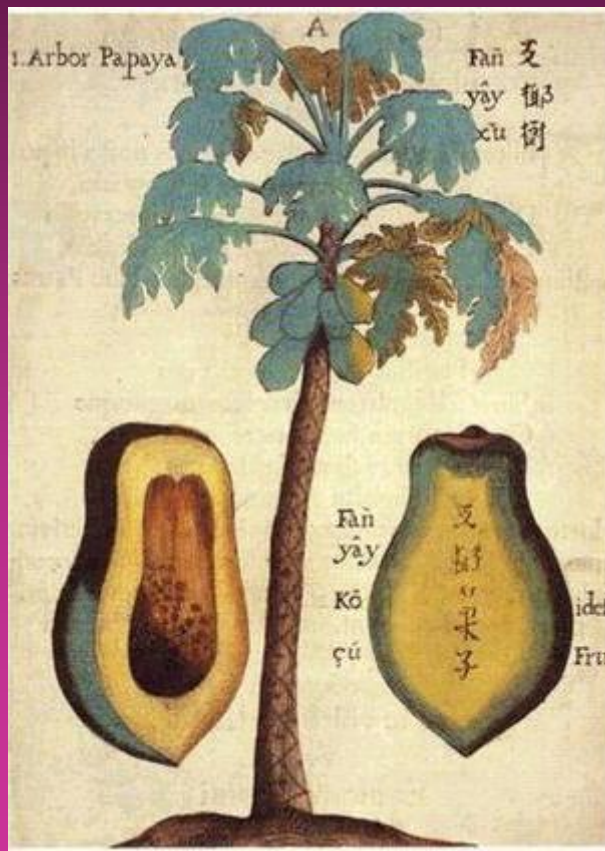
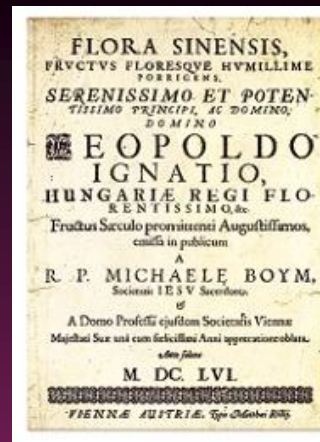

Jesuité budovali také rozsáhlé klášterní knihovny, jejichž základem se stávaly mnohdy celé staré šlechtické knihovny, získané nejrůznějšími způsoby.

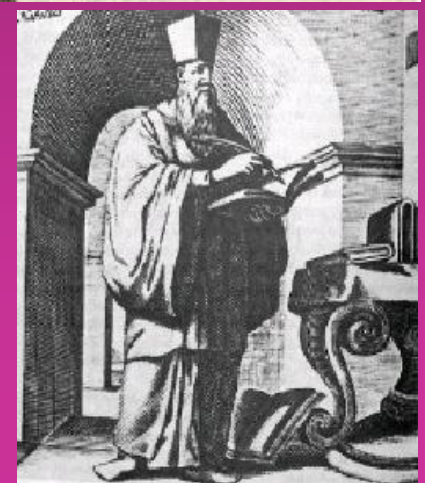

První flóra Číny

V první polovině 17. stol. studoval čínskou flóru polský přírodovědec a cestovatel, jezuitský misionář **Michael Boym** (1620 - 1659).

Napsal první flóry Číny
*Flora Sinensis, fructus
floresque humillime
porrigens ... Viennae
1656.*

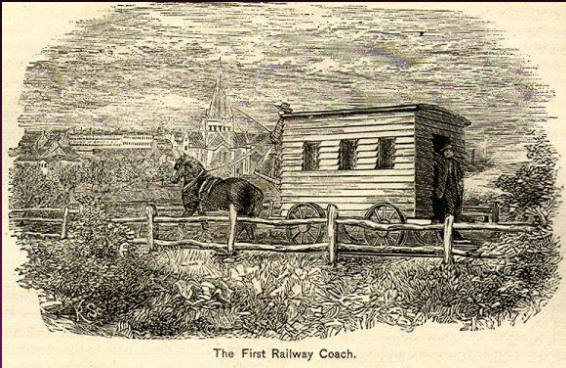

Poštovní spojení mezi státy

Roku 1504 je rodem Taxisů zavedena v Evropě pravidelná mezizemská pošta - nejprve mezi Německem, Nizozemím, Francií a Španělskem.

V
Čechách
byla
pošta
zaváděna
od r. 1527.

The First Railway Coach.

Osobní doprava - 17. století počátek éry kočárů - velkých a na svou dobu pohodlných osobních vozů.

V roce 1602 se objevuje první povrchová koněspřežná nákladní železnice v Anglii (v dolech byly dřevěné koleje využívány již od 15. stol.).

RAPID, SAFE, AND CHEAP TRAVELLING
By the Elegant NEW RAILWAY COACH,

THE UNION,
which will COMMENCE RUNNING on the STOCKTON and DARLINGTON RAILWAY, on MONDAY the 10th day of October, 1825,
And will call at Yarm, and pass within a mile of Middleton Spa, on its way from Stockton to Darlington, and vice versa
FARE: Inside 1½d.—Outside, 2s. per Mile. Parcels in proportion.
No gratuities expected by the Guard or Coachman.
N.B. The Proprietors will not be accountable for any Parcel of more than £5. value, unless entered and paid for accordingly.
The UNION will run from the Black Lion Hotel and New Inn, Stockton, to the New Inn, Yarm, and to the Black Swan Inn, near the Croft Branch, Darlington; at each of which Inns passengers and parcels are booked, and the times of starting may be ascertained, as also at the Union Inn, Yarm, and Talbot Inn, Darlington.
On the 15th and 20th of October, the Fair Days at Yarm, the Union will leave Darlington at six in the morning for Yarm, and will leave Yarm for Darlington again at six in the evening; in the intermediate time, each day, it will ply constantly between Stockton and Yarm, leaving each place every half hour.

První ponorka 1624 Holanďan Cornelius Drebbel – ponorka = dřevěná kostra potažená kůží se zátěží

Anglii s ní po Temži překonal pod vodou vzdálenost mezi Wesminsterem a Greenwichem (= 6 mil) za 3 hodiny.

Psací, tiskařská a ilustrační technika v době renesanční

Grafit se jako surovina začal používat poprvé po objevení velkých nalezišť u Borrowdale v Anglii r. 1564.

První tužky - kousky přírodního grafitu, upevněného ve dřevě se od r. 1662 začaly ve velkém vyrábět v Norimberku v Německu

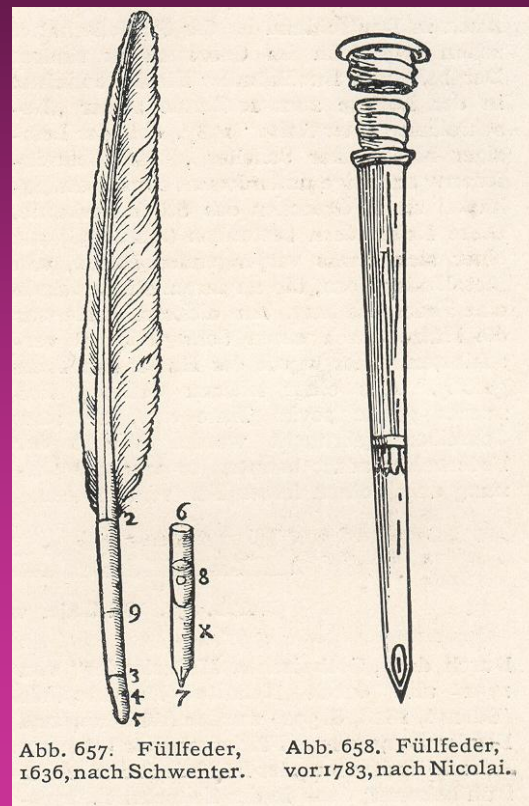
Roku 1795 si francouzský chemik Nicholas Jacques Conte nechal patentovat proces mísení na jemno mletého grafitu s jilem – na výrobu tuh.

Velké továrny na masovou výrobu tužek začaly vznikat během 19. stol. (Faber-Castell, Steadtler nebo Lyra).

Jedna z prvních tužek na ilustraci v díle Konráda Gesnera (*De omni rerum fossilium genera*, Zürich, 1565, p. 104)

Pokus plnit dva do sebe zasunuté husí brky inkoustem na způsob plnicího pera popsal roku 1636 Němec Daniel Schwenter;

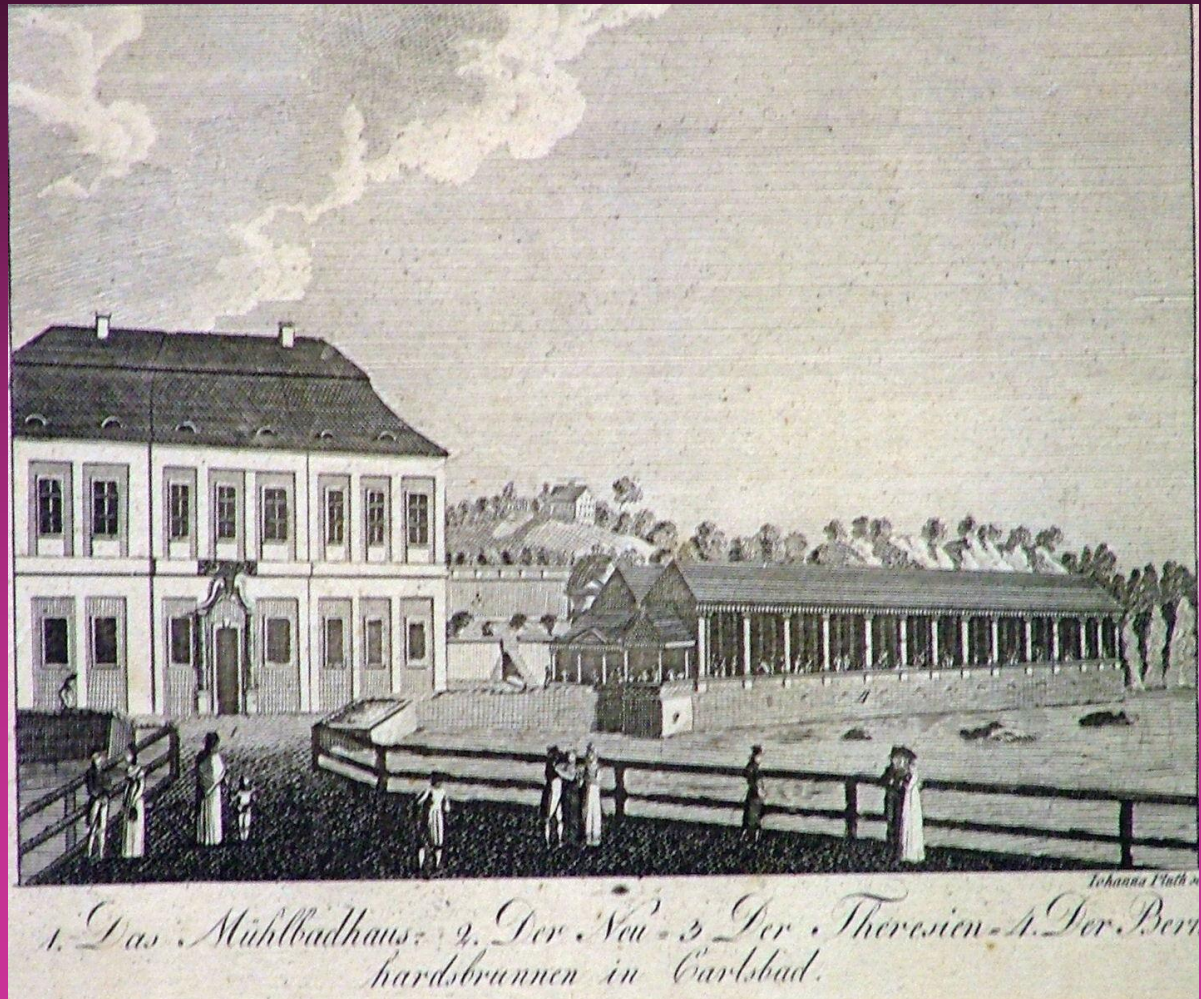
Stříbrná plnicí pera se vyráběla od poloviny 17. století ve Francii. Průmyslově pak od 20. let 19. stol.

Od vynálezu knihtisku v 15. stol. se při ilustracích uplatňovala dřevořezba. Od 16. století se začíná používat jako další ilustrační technika mědirytina.

mědirytina

dřevořezba

Zdokonalení technologie výroby knih

V 17. století se literární a tisková produkce rozrostla oproti 16. více než trojnásobně a dosáhla zhruba 1 milionu publikací.

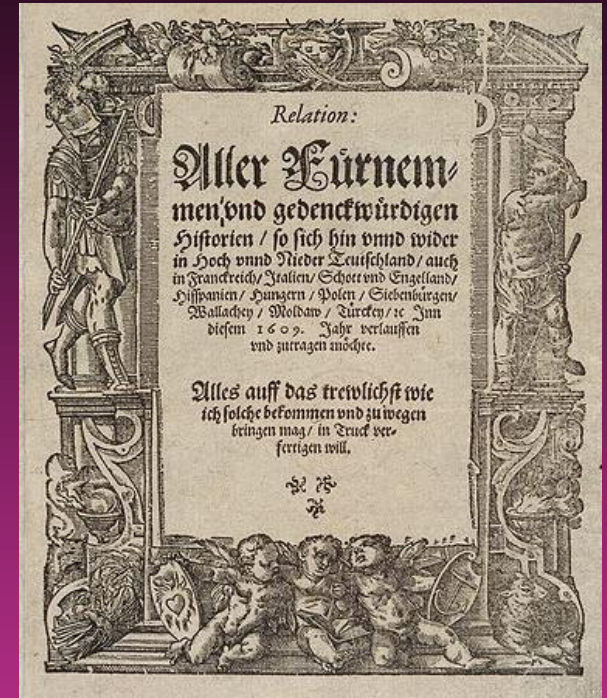
V důsledku zvyšující se produkce knih se musely zrychlit vazebné práce. Rozšířilo se použití papírové lepenky k vyztužení knižních desek a zavedení snadno přenosného osminkového formátu.

Autorem těchto zlepšení byl již dříve Aldus Manutius, knihtiskař a vydavatel z Benátek (1449-1515).

První tištěné noviny

1605 Johann Carolus začal vydávat ve Štrasburku (nyní ve Francii, tehdy ještě ve Svaté říši římské) první tištěné noviny Relation aller fürnemmen und gedenckwürdigen Historien.

1618 v Amsterdamu a 1621 v Londýně začal vycházet týdeník Courante (Corrant) „týdení novinky z Itálie, Německa, Uher, Polska, Čech a Nizozemí“, a to už ve foliovém formátu.

Titulní stránka Carolových novin (Štrasburk 1605)

1719 4. února začal vzdělaný pražský knihtiskař Karel František Rosenmüller vydávat Pražské poštovské noviny (do roku 1772), v letech 1782-1819 "Schönfeldské c. k. noviny".

Vynález mikroskopu koncem 16. století

Čočky byly známy již ve starověku - o jejich použití při zapalování píše již např. Aristophanes v 5. stol. B.C.

Když kolem roku 1590 holandský výrobce brýlí Zacharias Janssen ve městě Middelburgu chtěl použít čočku k tomu, aby se přesvědčil, zda je jiná čočka dobře vybroušena.

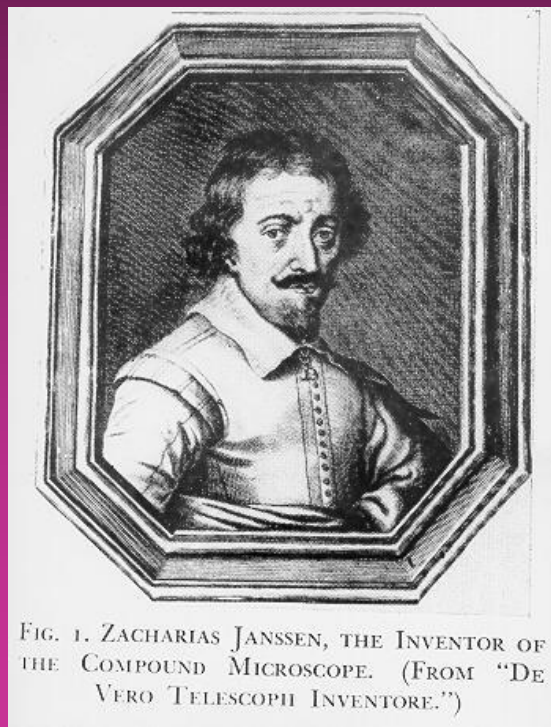

FIG. 1. ZACHARIAS JANSSEN, THE INVENTOR OF THE COMPOUND MICROSCOPE. (FROM "DE VERO TELESCOPI INVENTORE.")

**The First
Compound
Microscope
(circa 1595)**

Tak náhodně objevil, že dají-li se dvě čočky do jedné spojnice jejich os a do určité vzdálenosti od sebe, objeví se silné zvětšení objektu. Na základě této myšlenky zkonstruovali Johann a Zacharias Jansenové první složený mikroskop.

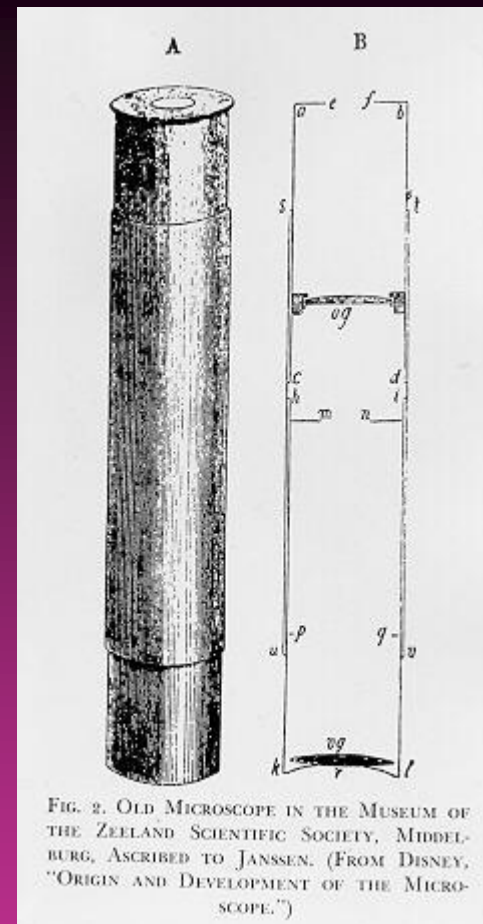
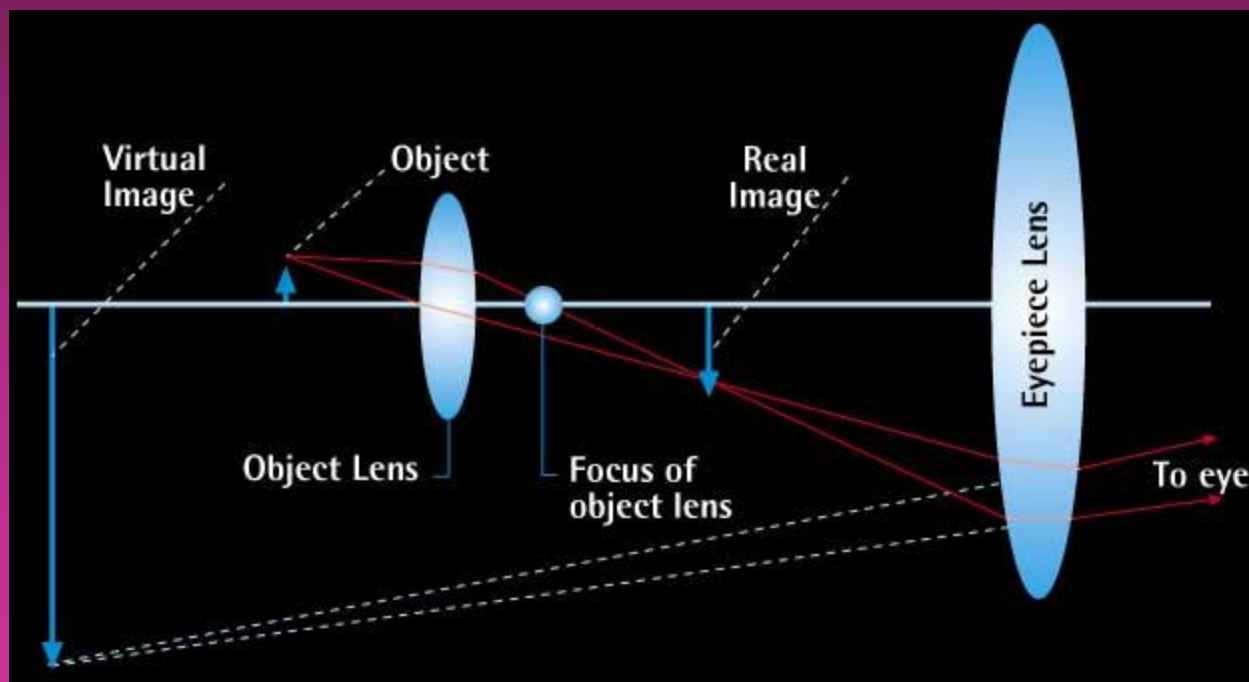
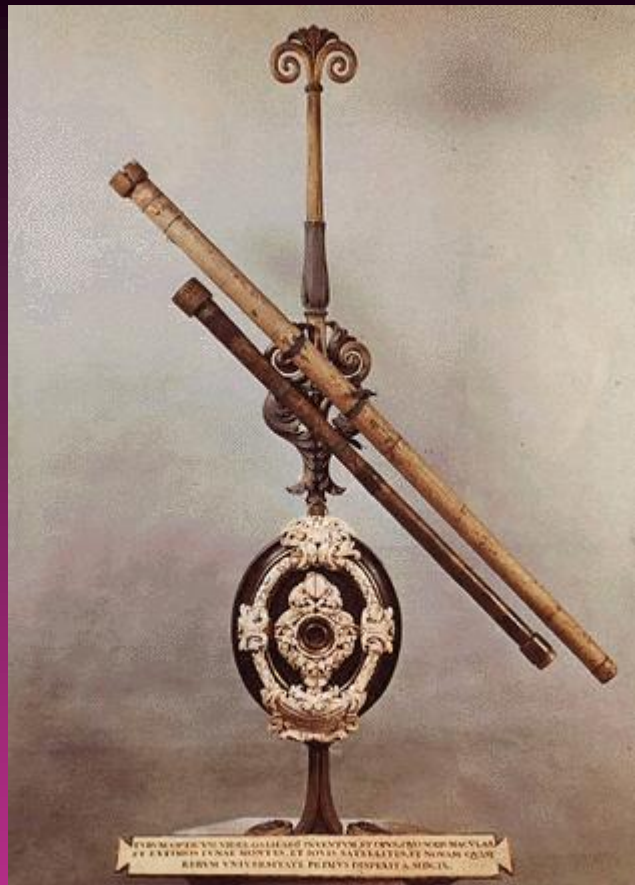

FIG. 2. OLD MICROSCOPE IN THE MUSEUM OF THE ZEELAND SCIENTIFIC SOCIETY, MIDDELBURG, ASCRIBED TO JANSSEN. (FROM DISNEY, "ORIGIN AND DEVELOPMENT OF THE MICROSCOPE.")

Zatímco prakticky v téže době objevený dalekohled našel záhy po svém objevu široké uplatnění v astronomii, trvalo u mikroskopu téměř 80 let než se rozšířil a stal se pomocníkem biologů.

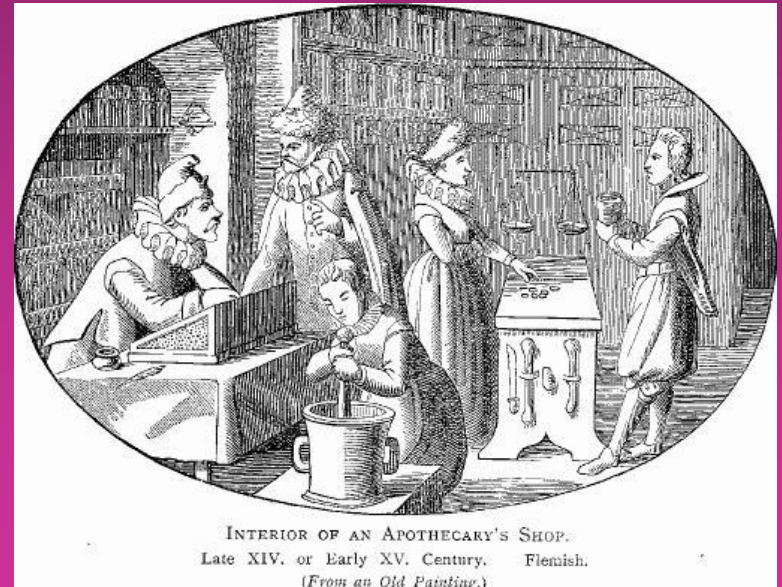
Botanické zahrady v období renesance

Ve 14. století byly zakládány farmaceuticko- lékařské zahrady

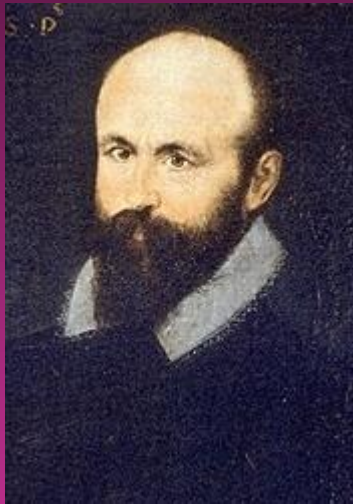
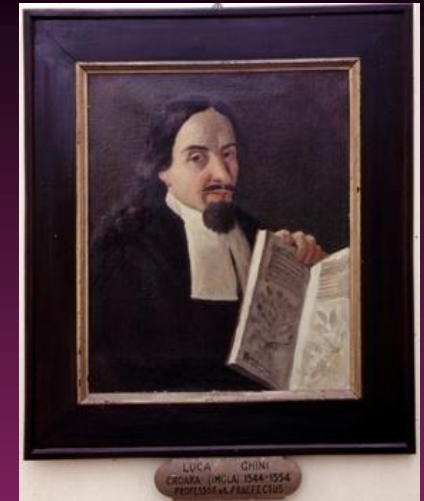
*Salerno (1309 - založil ji v Castelnuovo u Salerna Mathaeus Sylvaticus)

*Venetia (1333 založil ji lékař M Gualterus)

*Praha (1350 Andělská zahrada - *Hortus angelicus*, založil ji císař Karel IV.)

První botanická zahrada univerzitní založena v Kolíně nad Rýnem 1490; zanikla však 1516. Další velké univerzitní botanické zahrady byly zakládány od 40 let 15. stol v severní Itálii.

Giuseppe Casabona
c. 1535-1595

1543 Pisa - založil ji lékař a botanik Luca Ghini a stal se jejím prvním prefektem. Významným prefektem zde byl v letech 1583-1595 také botanik Giuseppe Casabona. Tato zahrada existuje nepřetržitě až do současnosti.

Universitní botanická zahrada v Padově zal. 1545 z podnětu prof. Francesco Bonafede, jenž vyučoval farmakologii. Její název *Orto medicinale* či též Giardino de Semplici napovídá, že sloužila hlavně ke kultivaci léčivých rostlin.

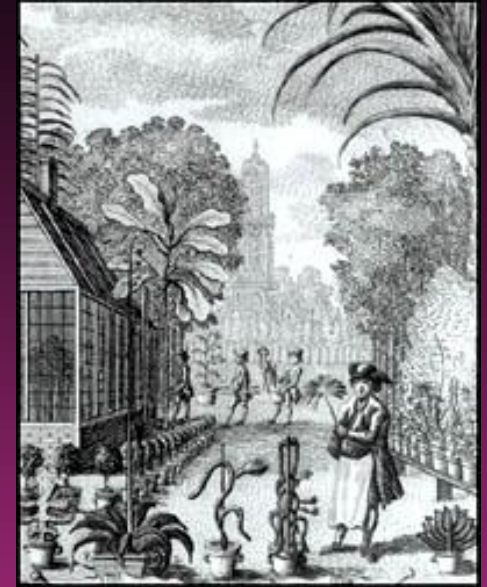
Zahrada v Padově

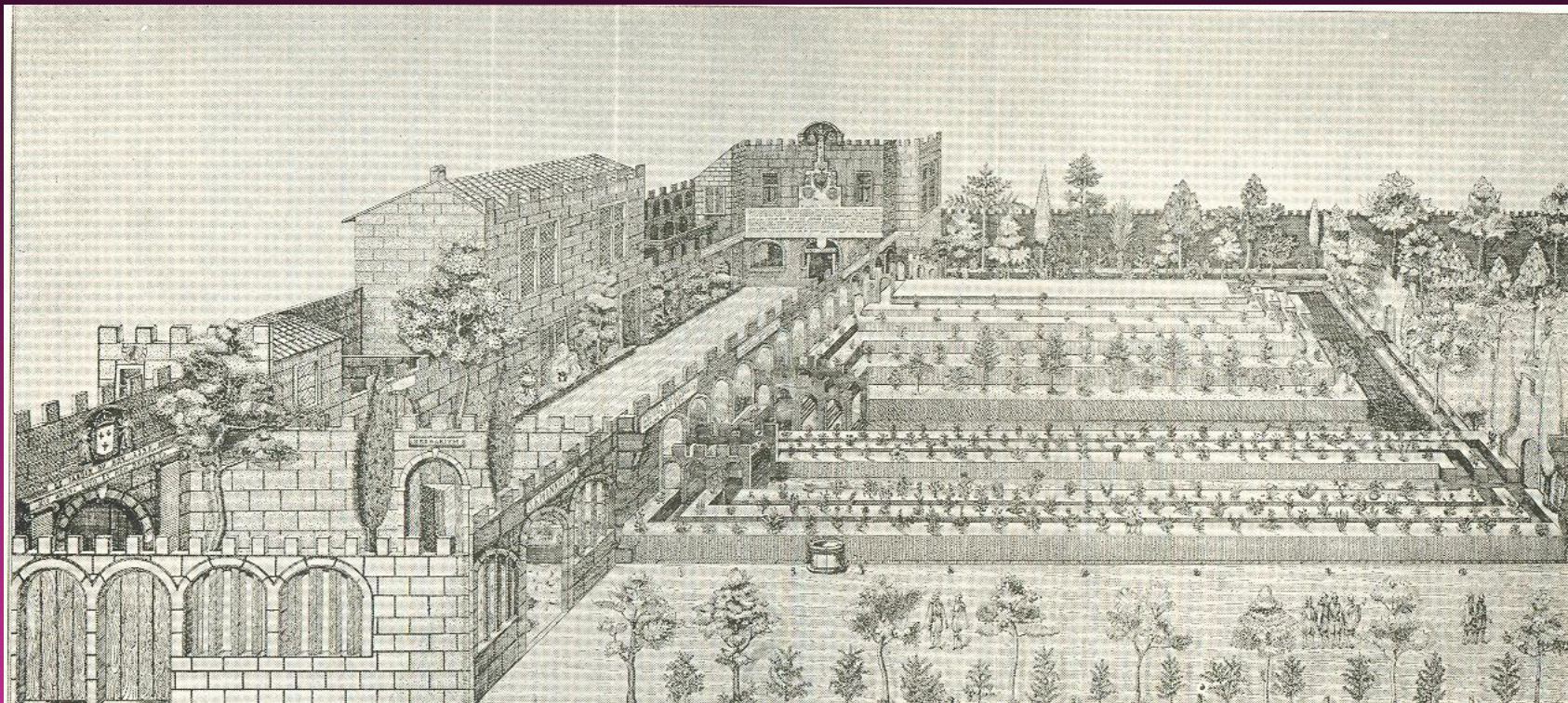
V řadě jejích ředitelů nacházíme jména znamenité pověsti: **Prospero Alpino**, Giulio Pontedera. V roce 1598 navštívil tuto zahradu během cesty do Levantu i náš cestovatel Krištof Harant z Polžic, jenž 20 let poté zhylnul na popravišti pobělohorském.

Dále následovaly zahrady:

- *Florencie (1550)
- *Bologna (1567)
- *Kassel (1568)
- ***Leyden** (1577)
- *Lipsko (1580)
- *Vratislav (Breslau) (1587)
- *Heidelberg (1593)
- *Motpellier (1598)
- *Parma (1599)

*Motpellier (založil ji roku 1596 Richer de Belleval)

Renesanční bylináře (16 - 17. stol)

Handwritten text in a Gothic script, likely describing the medicinal properties of the plant shown below.

Als krusenbasilic wasser

Handwritten text in a Gothic script, likely describing the medicinal properties of the plant shown below.

Handwritten text in a Gothic script, likely describing the medicinal properties of the plant shown below.

Handwritten title for the second plant illustration.

Handwritten text in a Gothic script, likely describing the medicinal properties of the plant shown below.

Handwritten text in a Gothic script, likely describing the medicinal properties of the plant shown below.

Clon butre laub wasser.

Handwritten text in a Gothic script, likely describing the medicinal properties of the plant shown below.

Handwritten text in a Gothic script, likely describing the medicinal properties of the plant shown below.

Clon bathornich wasser

Handwritten text in a Gothic script, likely describing the medicinal properties of the plant shown below.

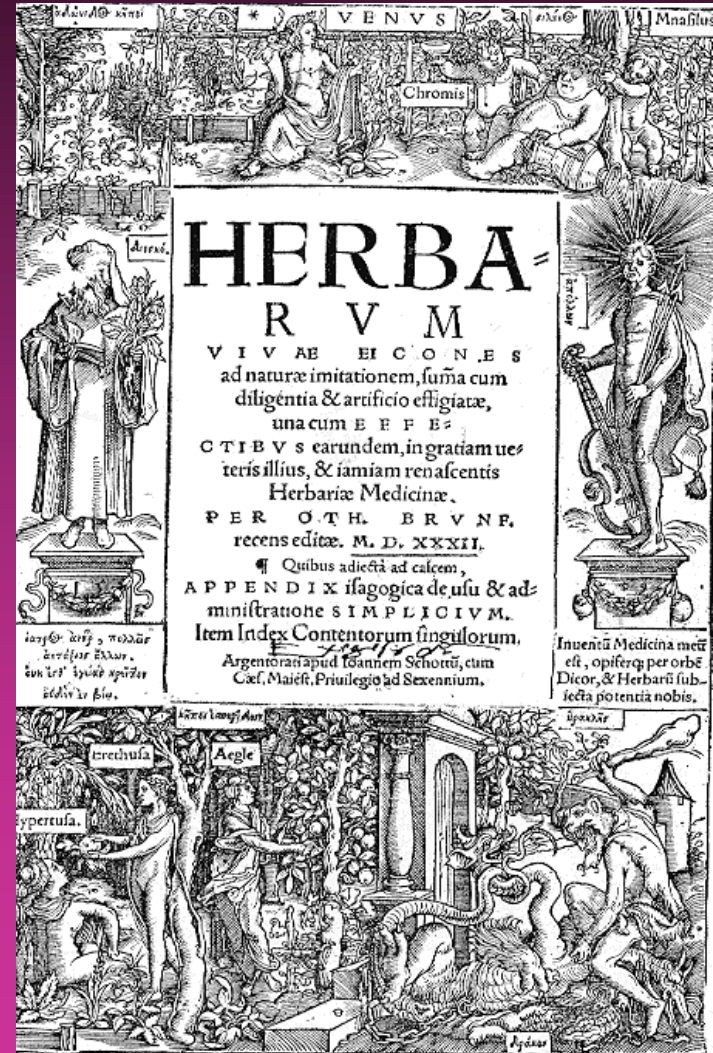
Němečtí otcové botaniky (16. stol.)

Habituální princip třídění nalézáme i v renesančních herbářích, bylinářích a rostlinářích, (něm. Krauterbuch) u německých "otců botaniky" v 1. pol. 16. století.

Otto Brunfels
1488 - 1534

Brunfels, první z německých otců botaniky popsal v díle *Herbarum vivae icones*. (Strassburg 1530 - 1536) celkem 290 druhů rostlin.

Po univerzitním studiu v Mainzu vstoupil do kartuziánského kláštera, pak konvertoval k protestantismu a působil jako pedagog na různých školách.

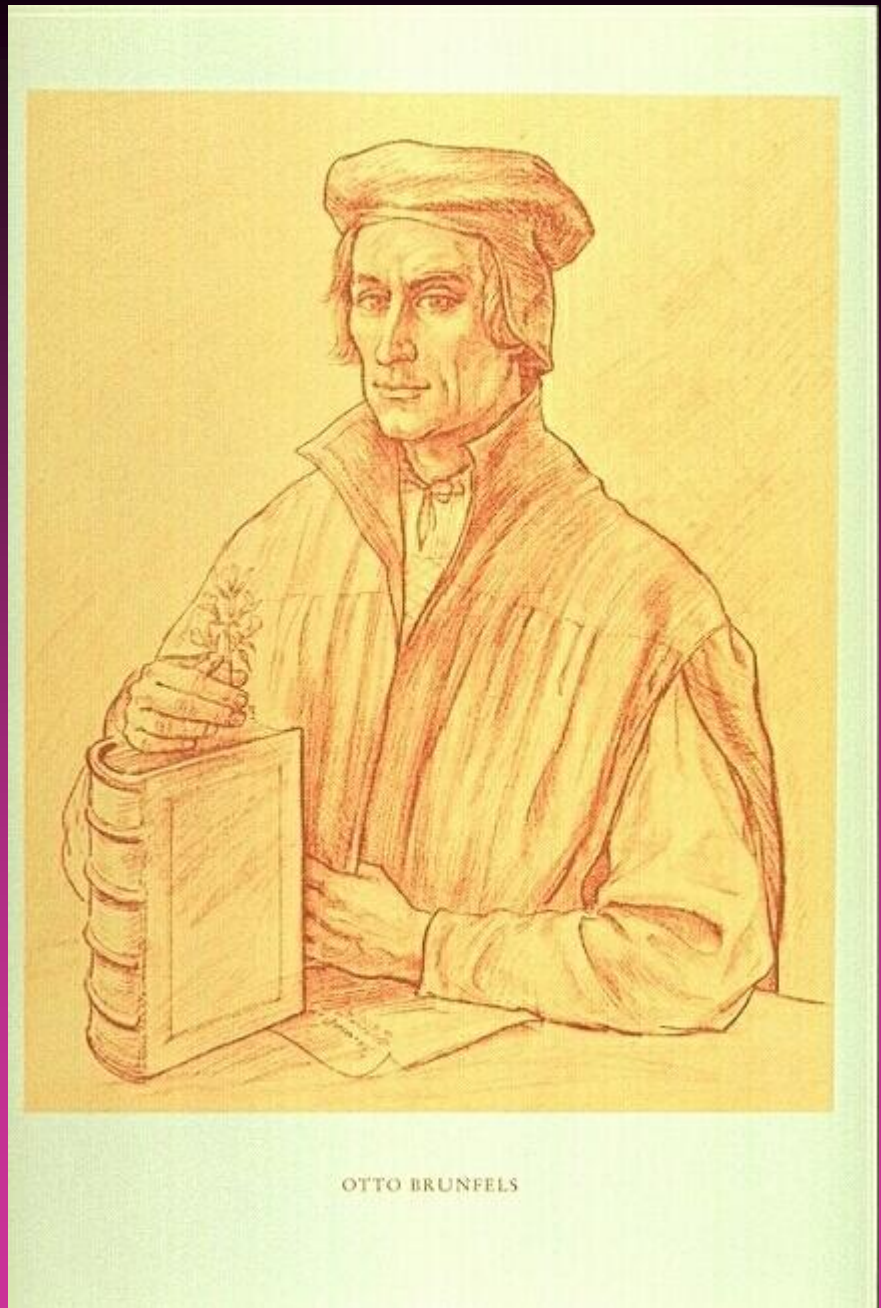
Byl také entomologem a v církevních spisech psal mj. i o Janu Husovi.

Kapitoly Herbarum odpovídají rodům

Nomenklatura kromě řecké a latinské i v němčině

Výskyt a poznámky k rozšíření bohatě komentovány, i když spíš v jednotlivostech

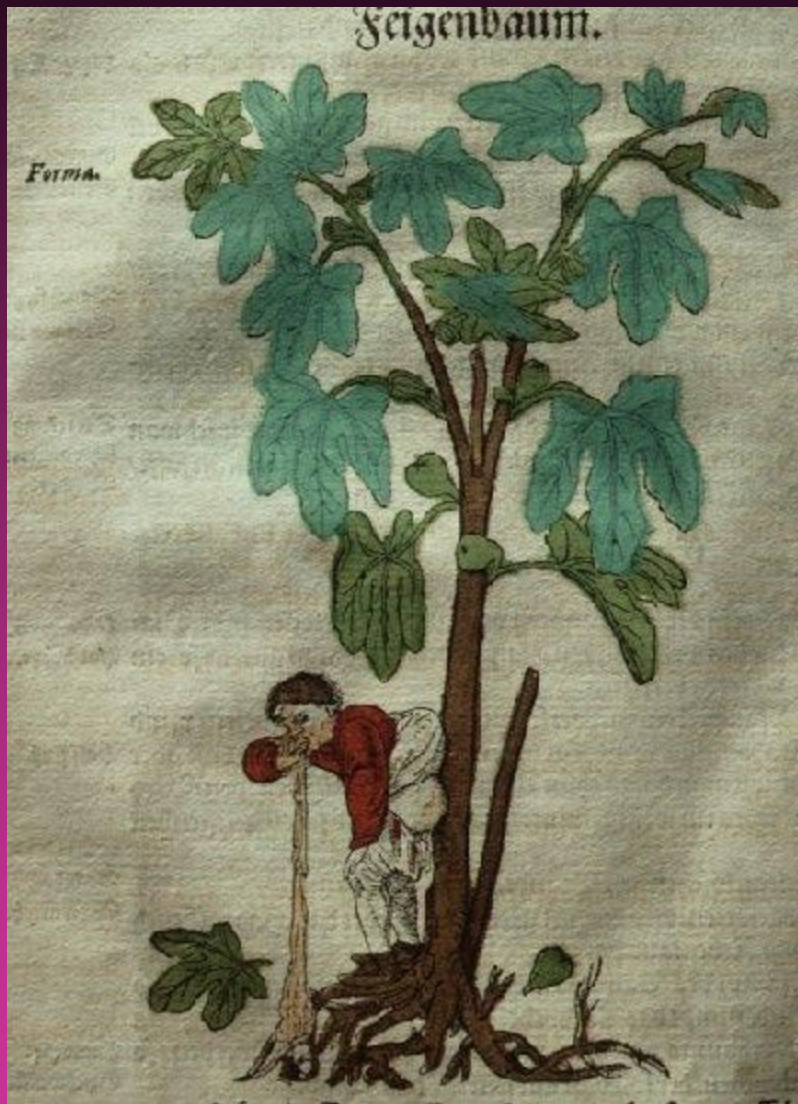
Odkazy na použité prameny (Plinius, Averroes, Dioscorides, ...)

Hans Weiditz

fenomenální
ilustrátor

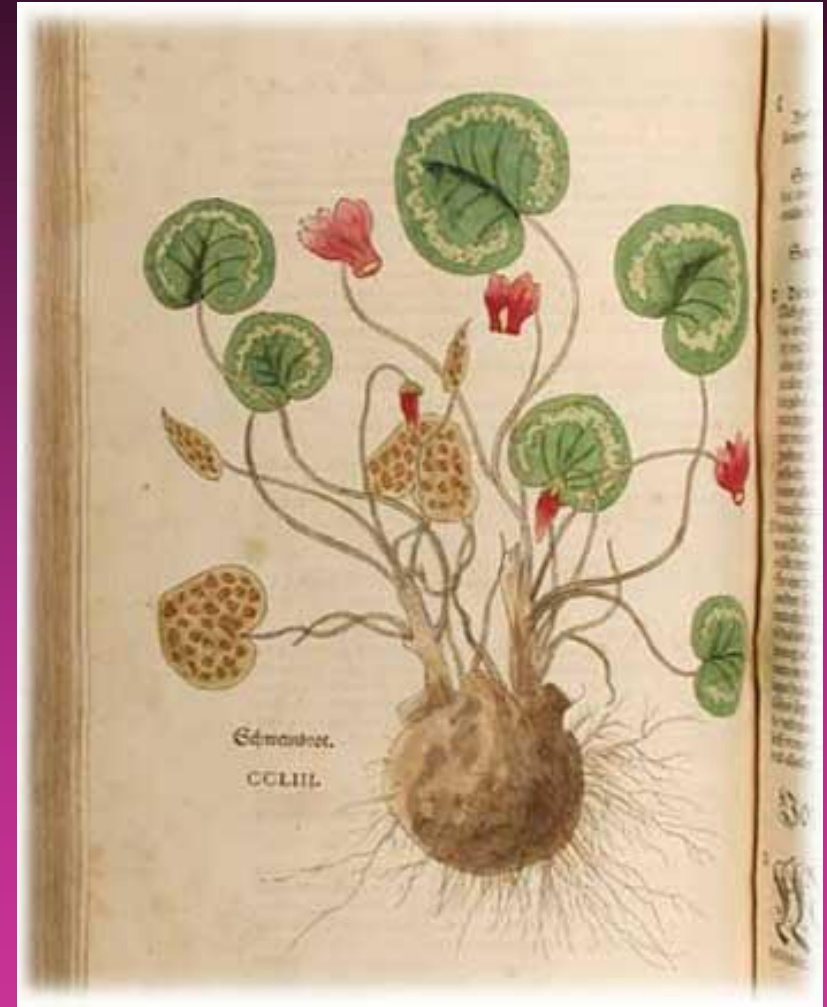
Text u jednotlivých druhů obsahuje mimo jiné místa výskytu, synonymiku, vnitřní a vnější užití - cituje i různá pořekadla; na vyobrazeních užívá též názornosti (viz. např. fíkovník s výmluvnou kresbou postavy názorně demonstrující projímavé a purgativní účinky fíků, či žánrová scénka kohouta vyhánějícího d'ábla pod zimostřezem, jež je narážkou na vlastnost přisuzovanou rostlině).

Třetím a posledním německým otcem botaniky byl Leonard Fuchs

Leonard Fuchs
1501 - 1566

Fuchs popsal v díle *New Kruterbuch* (= *Den Nieuven Herbarius*) (Basilej 1543) přes 400 druhů rostlin

Ukázka kvalitního kolorovaného dřevorezu z Fuchsova bylináře

*Si qua Dioscoridi si qua est data fama Galeno
Participem ex aliqua me quotq; parte habet*

*Engraving made
in 1601
at Tübingen
A. D. 1601. c. 14. May.*

Pietro Andrea Mattioli (Mathiolus) (1501 - 1577)

Lékař a botanik italský. Studoval medicínu v Padově. Poté lékařem v rodné Sieně, později v Římě. Od r. 1554 v Praze, osobní lékař císařů Ferdinanda I. a Maxmiliána II. Na sklonku života se vrací do Sieny, kde umírá při epidemii moru. Hlavní dílo jsou italsky psané *Comentarii in libros sex Pedanii Dioscoridis* (Benátky 1544).

U nás pod jménem Mattioliho herbář, dvakrát přeložen i do češtiny.

Jedna z nejoblíbenějších knih své doby, která se dočkala více než 60 vydání, také v latině či němčině). Mattioli během pobytu v Čechách navštívil r. 1563 Krkonoše, kde také botanizoval, o čemž svědčí to, že jmenuje Krkonoše jako naleziště *Geum montanum*, *Allium victorialis* aj. druhů). Jsou to vedle údajů Clusiových první nálezy z území dnešního Česka.

Počátkem 16. století spatřuje světlo světa také první česky psaný, tištěný rostlinář. Je to *Knieha lekarska kteraz slowe herbarz: a neb zelinarz: welmi uziteczna: z mnohych knieh latinskych y zskutecznych praczij wybrana: poczina se sstiasnie*. Jejím autorem je Jan Černý (Johannes Niger de Praga) (asi 1480 - 1530), lékař působící v Praze, Litomyšli a Prostějově.

Byl autorem i dalších avšak převážně již lékařských. Kniha vyšla přičiněním jeho přítele, lékaře Mikuláše Klaudyána I. p. 1517 v Norimberku. Kniha má schematické ilustrace.

Obsahuje abecední soupis různých přírodních léčivých prostředků, kde vedle rostlin nacházíme i živočichy (hlísti, hadi, brouci), ale i takové prostředky jako "játra hovadí", "*bolus armenus*" (hlína červená v zemi speklá jež v Arménské zemi nalézá se), "křišťál český" aj.

Petr Bureš: Dějiny biologie – Renesance

Každý takový prostředek je doplněn popisem jeho účinku. V této práci je asi vůbec první zmínka o nalezišti rostliny z území Čech - *Archangelica officinalis*, kterou zde sám Černý během návštěvy Krkonoš sbíral.

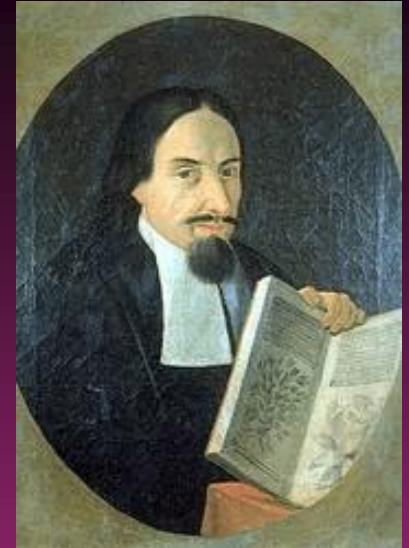
Petr Bureš: Dějiny biologie – Renesance

Vynález herbarizace rostlin

Herbáře jako sbírky sušených rostlin

Za vynálezce herbarizace rostlin považován Luca Ghini, učitel Aldrovandiho a Maranty.

Nejstarší herbářovou sbírkou pocházející z území Čech je herbář Jana Františka Beczkovského, křížovníka řádu s červenou hvězdou, pocházející z přelomu 17. a 18. století.

ČR je z hlediska počtu herb. položek na hlavu na 5. místě na světě.

Před námi je Švýcarsko, Švédsko, Finsko a Rakousko.

Základním stupněm botanického poznání je terénní observace spojená se sběrem materiálu pro herbář, který je nepřekonanou konzervační metodou. Tímto způsobem shromážděná data umožňují efektivně studovat, jak morfologickou variabilitu, tak geografické rozšíření jednotlivých taxonů s možností kontroly, zda takto získaná data patří skutečně ke studovanému druhu.

Z herbářových položek lze také na rozdíl od literárních dat či počítačových databází izolovat DNA.

Herbáře jsou jedinečnou formou jak uchovávat nomenklatorické typy.

Uspořádání na principu habituálním (16. a 17. stol.)

Němečtí otcové botaniky a jejich následovníci ve svých dílech uváděli pohromadě zvláště ty skupiny rostlin - např. čeledi u nichž je habitus stavěn podle jednotného morfologického plánu - např. *Lamiaceae*, *Brassicaceae*, *Apiaceae* či *Asteraceae*.

Francouz Lobelius či Holanďan Dodoneus přihlíželi v tomto směru hlavně ke tvaru a stavbě listů.

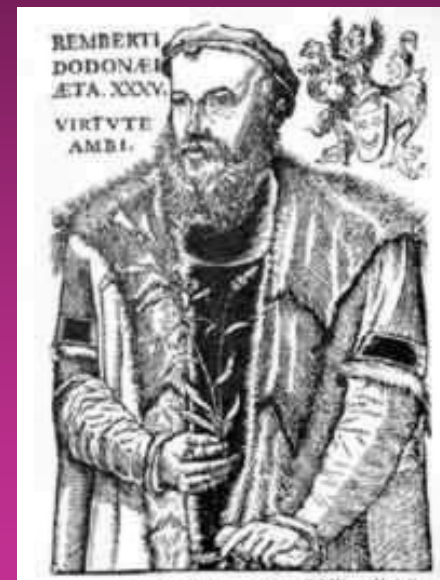

Arnica montana
(*Asteraceae*) z díla
Plantarum seu
Stirpium Icones
(Lobelius, Antverpy
1576)

Mathias von
L'Obel
(Lobelius)

1538 - 1616

Rembert Dodoens
(Dodoneus)
1518 - 1585

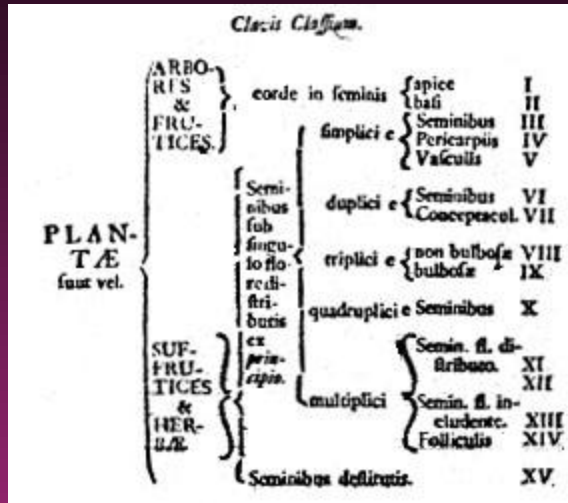
Umělé systémy rostlin (konec 16. stol)

Za první umělý systém rostlin je považováno třídění, které použil italský lékař a botanik **Andrea Cesalpino**, osobní lékař papeže Klimenta VIII. v díle *De plantis libri sedecim* (Florence 1583) (16 knih o rostlinách)

Andrea Cesalpino
(Caesalpinus)
1519 - 1603

Umělé systémy rostlin (konec 16. stol)

Cesalpino se sice konzervativně přidržuje Theophrasta v tom že dřeviny považuje za samostatnou skupinu, významný progres je ale u něho v tom, že stromy a keře dělí na 2 a byliny s polokeří na 13 skupin, přičemž největší váhu při vymezení těchto skupin kladl na **znaky na generativních orgánech:**

tvar a stavba plodu

počet semen

počet přihrádek v semenníku

stavka květu

Cesalpinův systém zahrnuje celkem 840 jemu známých druhů

Arboreae (Arbores et frutices)

I. *Corde ex apice seminis. Seminibus saepius solitariis* (např. *Quercus, Fagus, Ulmus, Tilia, Laurus, Prunus*).

II. *Corde e basi seminis. Seminibus pluribus.* (např. *Ficus, Cactus, Morus, Rosa, Vitis, Salix, Pinophyta sp. div.*).

Herbaceae (Suffrutices et herbae)

III. *Solitariis seminibus. Semine in fructibus unico* (např. *Valeriana, Daphne, Urtica* nebo dnešní *Poaceae*).

IV. *Solitariis pericarpis. Seminibus in fructu pluribus, quibus est conceptaculum carnosum, bacca aut pomum* (např. dnešní *Cucurbitaceae, Solanaceae, Arparagus, Ruscus, Arum*)

V. *Solitariis vasculis. Seminibus in fructu pluribus quibus est conceptaculum e sicca materia* (např. dnešní *Fabaceae, Caryophyllaceae, Gentianaceae*)

VI. *Binis seminibus. Semina sub singulo flosculo invicem conjuncta, ut unicum videantur ante maturitatem; cor in parte superiore, qua flos insidet. Flores in umbella* (*Daucaceae*)

VII. *Binis conceptaculis.* (např. *Mercurialis, Galium, Orobanche, Hyoscyamus, Nicotiana, Brassicaceae*)

VIII. *Triplici principio fibrosae. Semina trifariam distributa; corde infra sito, radix non bulbosa* (např. *Thalictrum, Euphorbia, Convolvulus, Viola*)

IX. *Triplici principio bulbosae. Semina trifariam distributa; corde infra sito, radix bulbosa* (velkokvěté druhy jednoděložných)

X. *Quaternis seminibus. Semina quatuor nuda in communi sede* (*Borraginaceae, Lamiaceae*)

XI. *Pluribus seminibus, anthemides. Semina nuda plurima, cor seminis interius vergens; flos communis distributus per partes in apicibus singuli seminis* (*Asteraceae pro parte*)

XII. *Pluribus seminibus, cichoriaceae aut acanaceae. Semina nuda plurima, corde interius vergit; flos communis distributus per partes in apicibus singuli seminis* (některé *Asteraceae, Eryngium a Scabiosa*).

XIII. *Pluribus seminibus, flore communi. Semina solitaria plurima; corde interius flos communis, non distributus inferius circa fructum* (*Ranunculus, Alisma, Sanicula, Geranium, Linum*)

XIV. *Pluribus folliculis. Semina plura in singulo folliculo* (např. *Oxalis, Aristolochia, Capparis, Nymphaea, Veratrum*).

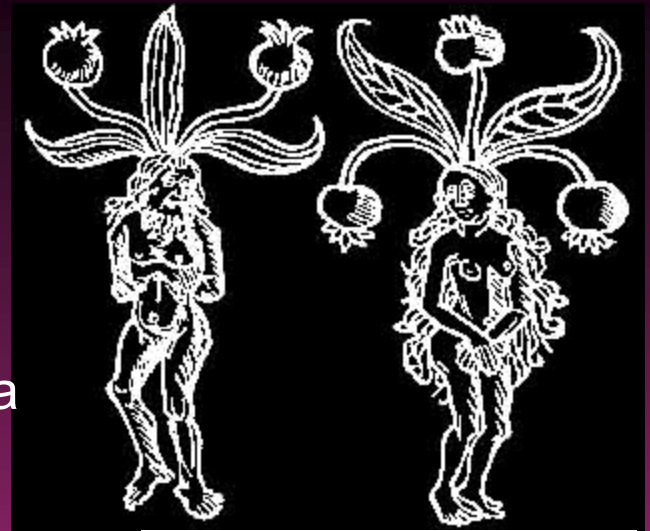
XV. *Flore fructuque carentes.* (*Fungi, Bryophyta, Lycopodiophyta, Equisetophyta, Polypodiophyta*, ale i korály a živočišné houby)

Poslední třída bez plodonosných květů je považována za nejpřimitivnější rostliny tvořící přechod k minerálům.

Renesanční názory na pohlavnost rostlin (16. stol.)

Kalich, korunu, tyčinky a pestík považoval Cesalpino za orgány chránící semena. Pohlavnost rostlin popírá - semena považuje za zvláštní typ vegetativních diaspór.

Caesalpinovi současníci také pohlavnost rostlin neuznávali, i když rozlišovali ženskou a mužskou mandragoru a mužskou a ženskou kaprad'; u dvoudomé *Mercurialis perennis* považují za samčí rostliny plodonosné - pro podobnost tobolek s varlaty. Tento výklad však nelze považovat za pochopení sexuálního principu vzniku semen

Mandragora officinalis

Dvoupouzdré toboleky
Mercurialis perennis

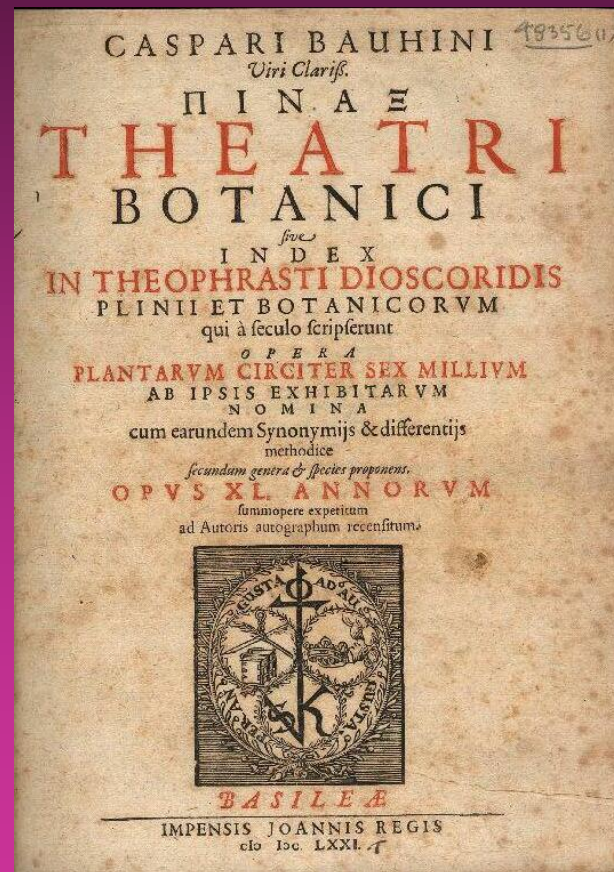
Druhové diagnózy (počátek 17. stol.)

Rozvoj terminologie umožňoval rozlišovat nové a nové druhy rostlin. Počet známých druhů rostlin rychle rostl - od dob "německých otců botaniky" za necelých 100 let se víc jak zdesateronásobil.

Gaspard Bauhin
1560 - 1624

V díle *Pinax theatri botanici* (1623) Švýcara **Gasparda Bauhina** obsahujícím již víc jak 6000 druhů použil jeho autor krátké a výstižné diagnózy = soubory rozlišovacích znaků, které sloužily i jako pojmenování rostlin

Vznik rostlinné morfologie (2. pol. 17. stol.)

Joachim Jungius
1587 - 1657

Aby byl popis rostliny co nejpřesnější a tím zároveň její determinace co nejspolehlivější, hromadily se další a další vlastnosti a pojmy morfologické - nutnost domluvit se přesně a jednoznačně na znacích vedla ke zpřesňování a rozšiřování morfologické terminologie a vůbec k pozdějšímu etablování rostlinné morfologie díky pracem německého přírodovědce **Joachima Junga** *Doxosopiae physicae minores* (Hamburg 1662) (Menší rozhledy po přírodě a *Isagoge phytoscopica* (Hamburg 1678)

Přírodovědné encyklopedie: Adam Lonitzer (Lonicerus 1527-1586)

prof. matematiky na Univ. v Marburgu, později městský lékař ve Frankfurtu nad Mohanem.

1587 vyšlo německy jeho trojsvazkové dílo *Kreuterbuch*

Kreuterbuch, Künstliche Contrefeytunge

der Bäume/ Stauden/ Hecken/ Kräuter/ Getreid/ Gewür-
ze/te. Mit eigentlicher Beschreibung/ derselben Nahmen/ in sechsetley 6 pra-
chen / nemlich Teutsch / Griechisch / Lateinisch / Fransösisch / Italienisch und Hispanisch / und
derselben Gestalt / natürlicher Kraft und Wirkung. Sampt vorher gesetzten und ganz außführlich
beschriebenem Bericht der schönen und nützlichen Kunst zu Destillieren / wie auch Bauung der Gärten
und Pflanzung der Bäume.

Item von den fährnehmsten Bestieren der Erden/ Vögeln/
Fischen und Gewürm. Vergleichlich von Metallen / Erze/ Edelgesteinen /
Gummi und gestandenen Säfte.

Dißhero von dem Edlen / Ehrentestam und Hochgelährten

Herrn ADAMO LONICERO,

der Arzney Doctors und weyland Ordinario Primario Physico zu Frankfurt / zum
dßtermal in offenen Druck verfertiget worden /

Zummehr aber durch

PETRUM UFFENBACHIUM, Med. D. und Ordinarium
Physicum in Frankfurt / auf das allerfleißigste übersetzen / Corrigirt und verbessert / an vielen
Orten augirt und vermehrt / und in acht sonderbare Theil unterschieden Sampt brechen unter-
schiedlichen vollkommenen nützlichen Recepten / alles seines Inhaltes hiezu dienlich

R & M /

Druckts und Verlegts Matthäus Wagner/ Im Jahr 1679.

První svazek *Von distilliren, Bauung der Gärten, Impfung ...*, popisuje zde různé destilační aparatury, chemické nádoby a pomůcky

také různé techniky zahradnické a zemědělské - roubování, orba, přesazování, doplněné instruktivními obrázky; dále následuje přehled různých dřevin, vzácně i mechů a hub (také zde jsou názorně prezentovány účinky fíkovníku),

Svazek druhý Von
 allerhandt
 Kreutergewaechsen,
 Fruchten, Gewürtze je
 věnován bylinám -
 dřevoryty pěkné, ale
 jednoduché - kvality díla
 Brufelsova či Fuchsova
 nedosahující.

Kreuterbuchs Erster Theil /

nante von den Pcenis, das ist / Carthaginenfibus, bey welchen die edelsten wachsen. Sie C werden in drey Geschlecht/dem geschmack nach/vnderscheiden/Dann etliche seynd süß/ etliche Weingeschmack/ vnd etliche ganz saur.

Cytinus.
 Balauftia.

Die Blüet des zamen Granatapffelbaums nennet Dioscorides Cytinum. Aber des wilden Blüet nennet er Balauftia. Es wirdt aber der vndercheid gemachte zwischen Cytino vnd Balauftio, oder der zamen vnd wilden Blüet / das Cytinos ist die zarte frucht / welche gleich nach der Blüet / wie auch an allen äpfelbäumen / abfellt. Aber Balauftia ist der wilden Granatapffelbaum Blüet / welche von sich selbst abfellt / dicweil sie kein Aug hat / darauß ein Frucht wachsen möge.

Derhalben mögen in beyden Geschlechten / Cytini vnd Balauftia erfunden werden. Jedoch so werden sie bey den Apoteckern ohne vnderscheid gehalten.

Sidium.
 Malicorium.

Die Rinden des Granatapfels nennet Dioscorides Sidia, die Lateinischen aber Malicorium. Dann auch die alten Griechen den Granatbaum Sidiam genennet haben.

Es wächst auch ein Kraut in sumppffigen orten / welches Sida genandt wirdt / vnd dies sem obgemelten gleiche Frucht treget.

¶ Natur oder Complexion.

Wagen.

Alle Granatapffel / sagt Dioscorides / seynd gutes Safft / nützen dem Magen / geben aber wenig nahrung.

Die süßen seynd dem Magen etwas besser / machen ein wenig hitz vnd blähung / werden derhalben in den Febern gemeidet.

Die sauren seynd einer zusammenziehenden krafft / seynd gut dem hitzigen Magen / fürdern den Harn / ziehen den Wund vnd Zanfleisch zusammen.

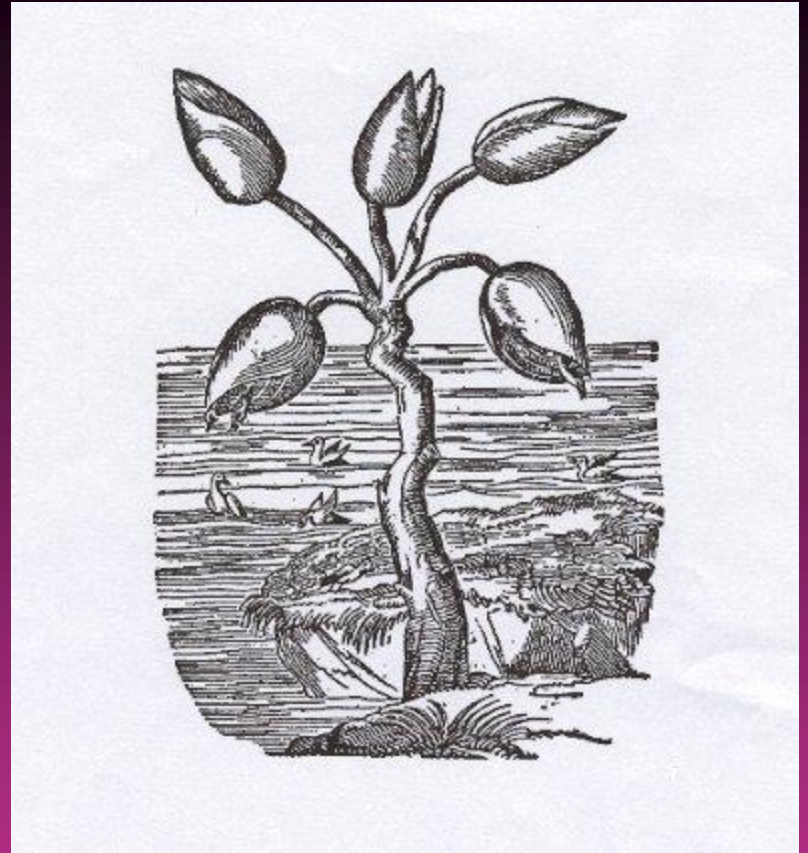
Die Weinschten haben ein mittelmaßige Natur.

Die Rinde der Äpfel / welche Malicorium genandt wirdt / zeucht zusammen / vnd erdicket.

Cytini vnd Balauftia haben / gleich wie Malicorium, eine zusammenziehende Natur.

¶ Krafft

místy fantaskní organizmy – např. strom
rodící kachny (Entenbaum, *Anatifera*
arbor).

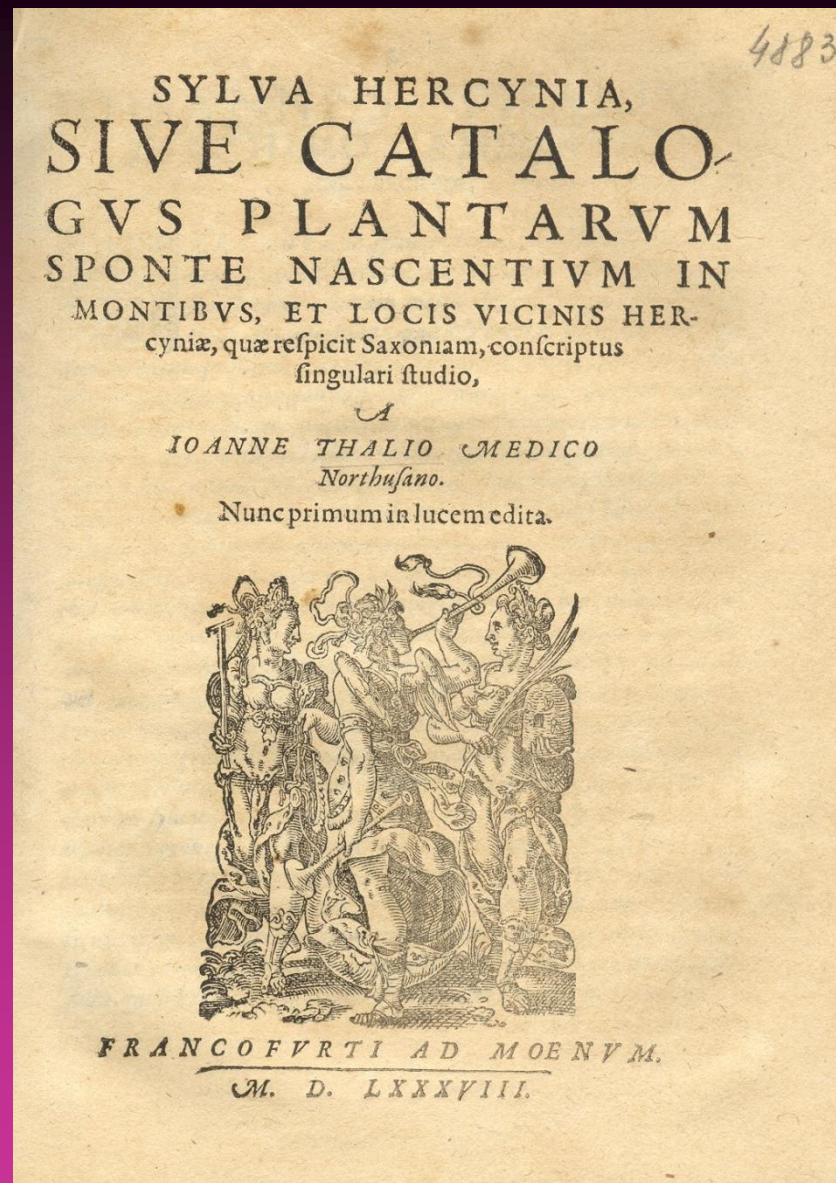
Svazek třetí *Von Gethieren, Vogeln, Fischen, Metallen, Erz, Edelsteinen, Gummi und Saefften* je věnován zvířatům (mezi nimiž najdeme i bazilišky, draky, jednorožce apod.), nerostům, korálům ... (najdeme zde i mumii. Dílo je doplněno rozsáhlými latinskými a německými rejstříky. Celkově lze říci, že je to první populární učebnice přírodopisu a hygieny pro široké vrstvy tehdejší.

Johann Thal (Thalius), (zemř. 1587)

Lékař v Nordhausenu.

Jeho botanickou práci *Sylva hercynia, sive catalogus plantarum sponte nascentium in montibus et locis vicinis Hercyniae, qua respicit Saxoniam* vydal spolu se svým dílem *Hortus medicus et philosophicus ...* l. p. 1588 ve Frankfurtu nad Mohanem Joachim Camerarius. Ten toto dílo doplnil ještě svazkem ilustrací vzácnějších druhů. Dílo zachycuje abecedně seznam rostlin Harzu s citacemi dříve publikovaných údajů - jest tedy jedním z prvních děl floristických.

Anatomie člověka v období renezanace

Z lůna lékařství a chirurgie, jež byla tehdy samostatným oborem, vzniká postupně nová disciplína - anatomie člověka. Na většině lékařských fakult se konstituují profesorské stoly pro tento obor a začínají být zakládány speciální pitevny - theatra anatomica.

Miguel Serveto (1511 - 1553)

Španělský lékař.

Pocházel z Aragonské Villanovy.

Vychován v klášteře u dominikánů;

studoval v Toulouse

nejprve práva, pak i matematiku a medicínu.

Pro náboženské názory vězněn - nejprve ve Vídni, odkud uprchnul.

V Ženevě dopaden a odsouzen k trestu smrti upálením.

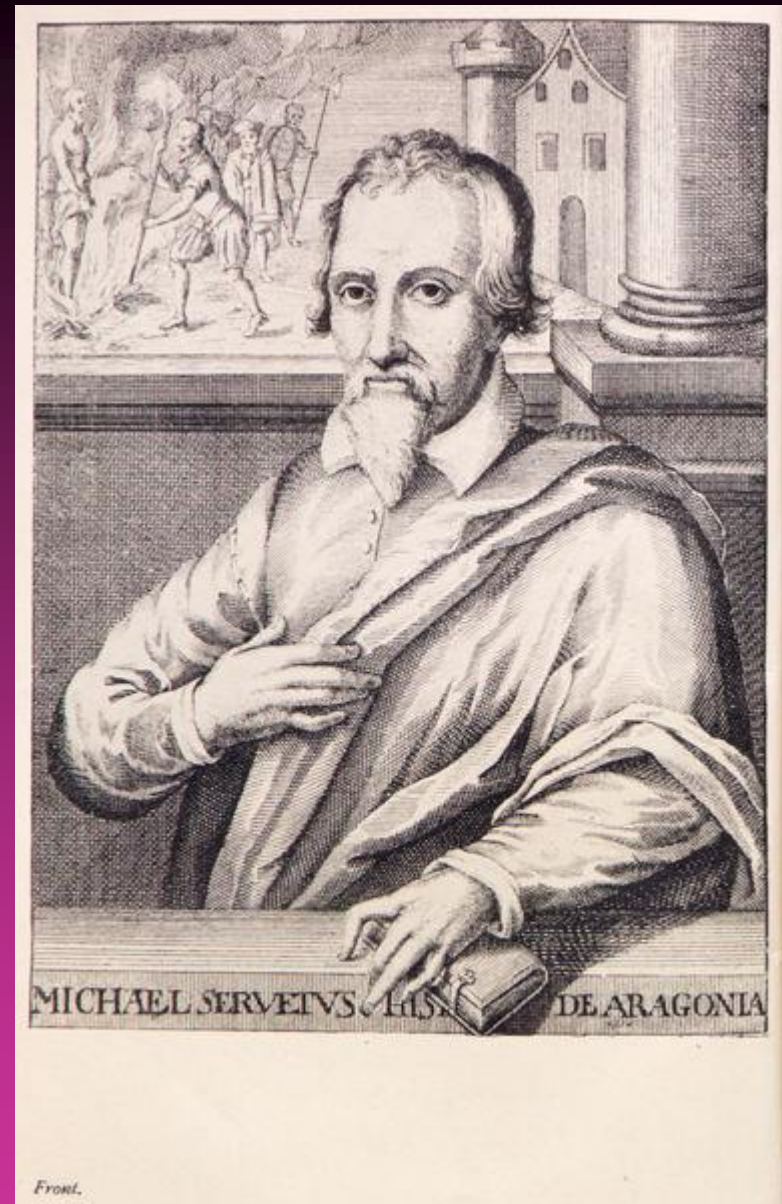

Na jednom místě svého theologického díla *Christiani restitutio* (Obnova křesťanství) popsal malý krevní oběh plicní.

Serveto dokazuje, že mezi pravou a levou komorou srdeční u normálního srdce není žádný otvor jak tvrdí Galén.

Takže do levé komory může se krev dostat pouze přes plíce, kde se "připraví" - světle zbarví.

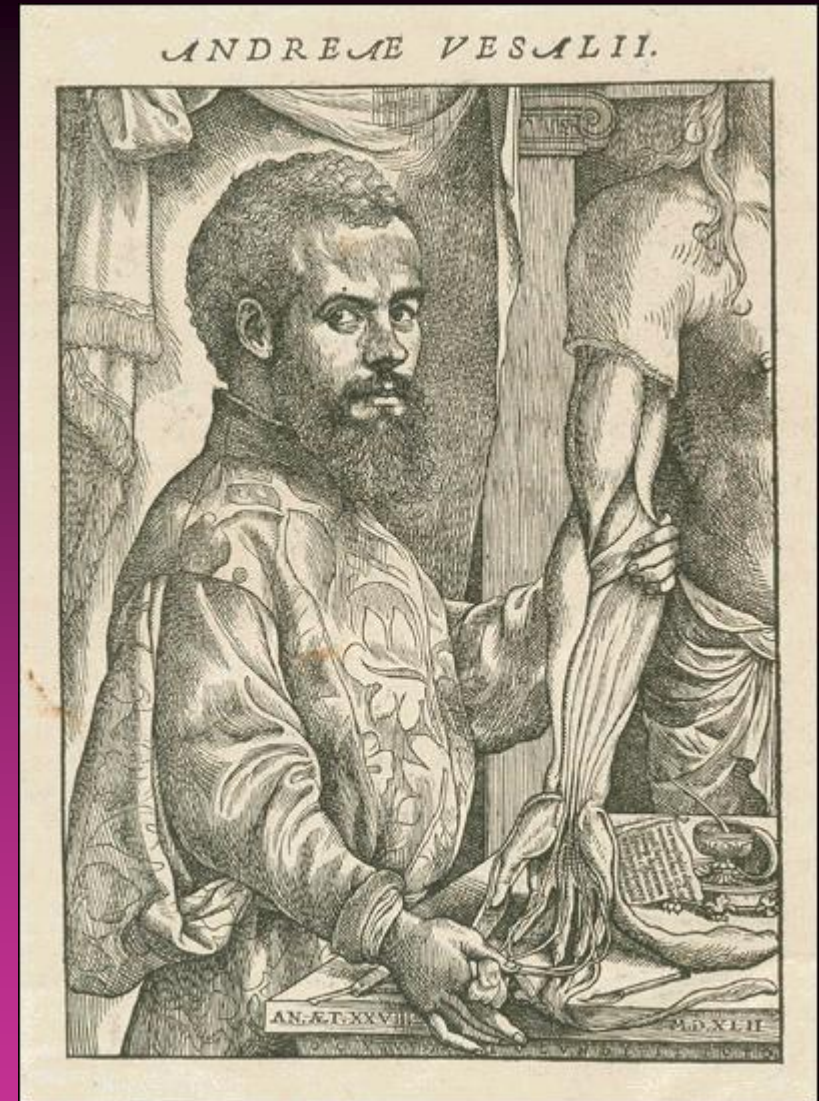
Popsal tak proud krve z pravé komory do plic a odtud do komory levé, i změnu barvy, jakou krev v plicích dostává. Bohužel tato část jeho pojednání zůstala dlouho nepovšimnuta.

Andreas Vesal (Vesalius)

(1514 - 1565)

Lékař anatom a chirurg vlámský (Nizozemí v 16. století bylo územím v držení španělské větve Habsburků a zahrnovalo z hlediska dnešního uspořádání států území Nizozemského a Belgického království). Narodil se v Bruselu. Jeho otec byl dvorním lékárníkem španělského krále Karla V. (jež byl i králem německým a císařem římským).

Jacobus Sylvius

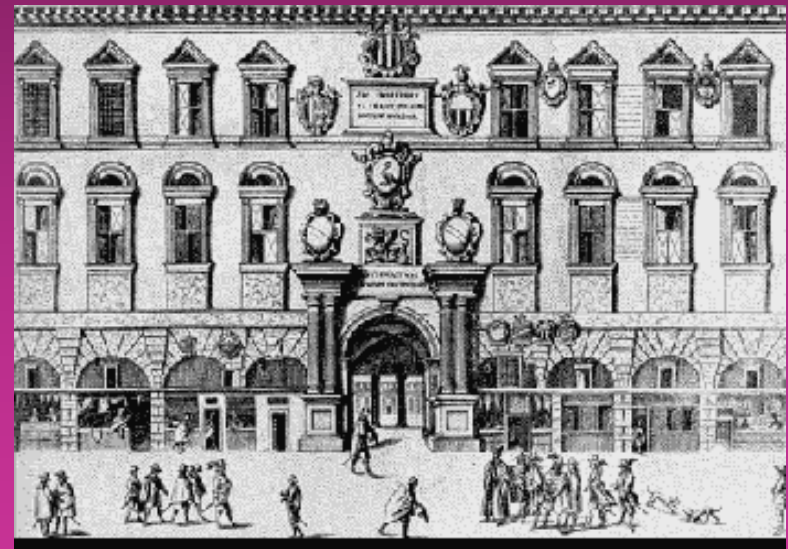
Studoval v Bruselu, v Paříži, v Lovani a v Padově. Jeho učiteli byli anatom Jacob Sylvius (Jacques Dubois) a Johann Gunther z Andernachu. Ve 23 letech (den po své promoci) se stává prof. chirurgie v Padově.

Guntherius von Andernach

The Hallen in Louvain

The University of Padua, "Il Bò"

Pitvy nesvěřoval chirurgům, jak bylo tehdy zvykem, nýbrž je prováděl sám. Často pitval jednu mrtvolu třeba i přes 3 týdny, dokud ji dokonale nepoznal. Jeho přednášky se těšily značné oblibě posluchačů, jichž se mnohdy účastnilo i více než 500. Hostoval i na sousední universitě v Bologni, kde l. p. 1540 provedl anatomickou demonstraci na třech lidských mrtvolách a šesti psech.

V roce 1544 vstoupil tehdy již slavný anatom do dvorních služeb - stal se dvorním lékařem Karla V. a později i jeho syna Filipa II v Madridu.

Vydal vynikající
přehlednou učebnici
lidské anatomie

*De corporis humani
fabrica libri septem*
(Basilej 1543)

(Sedm knih o zařízení
těla lidského).

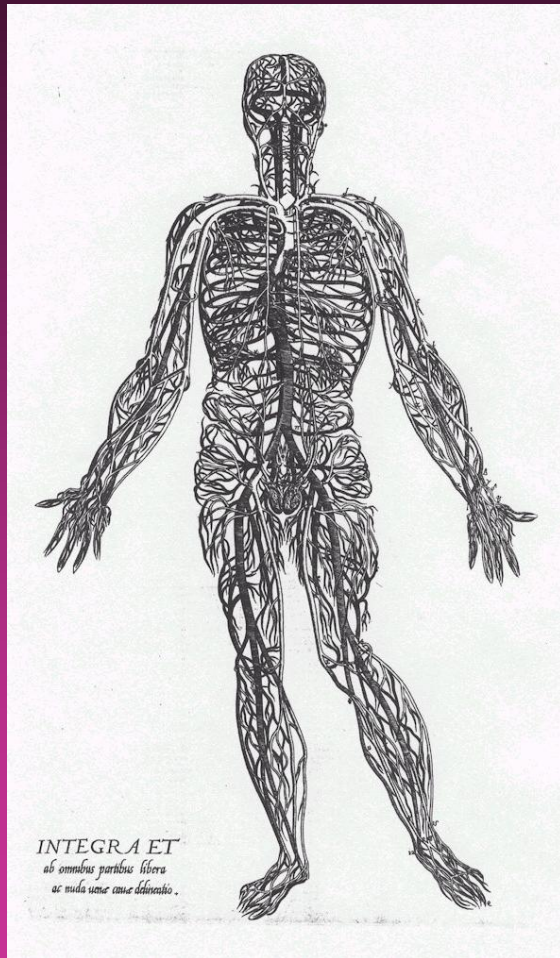

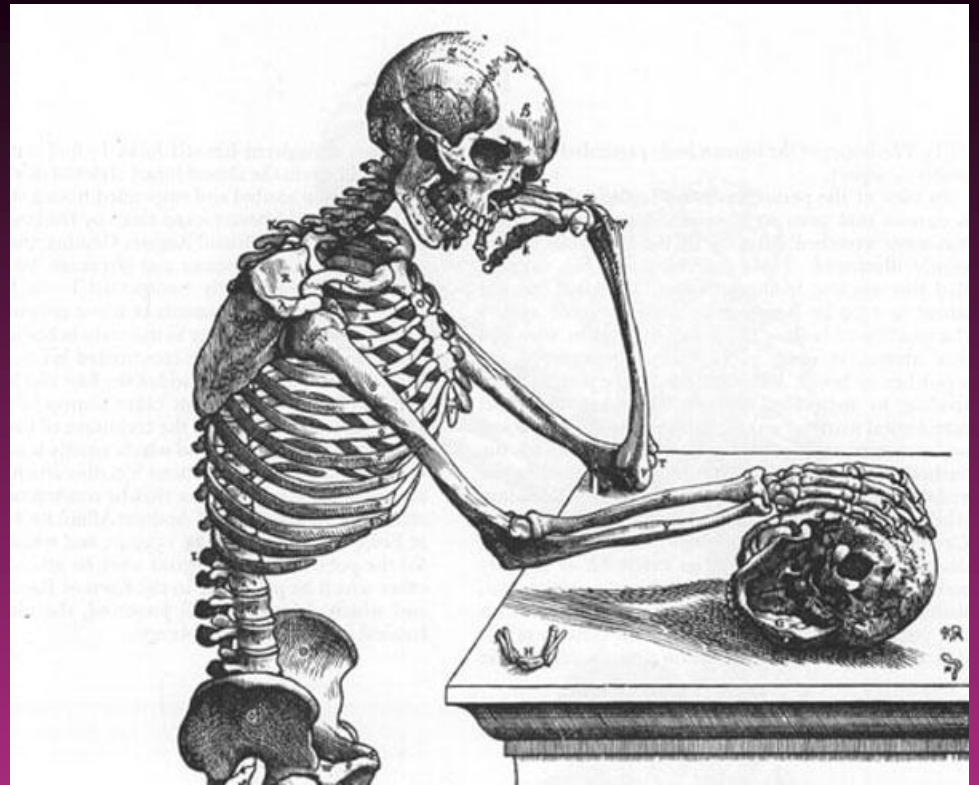
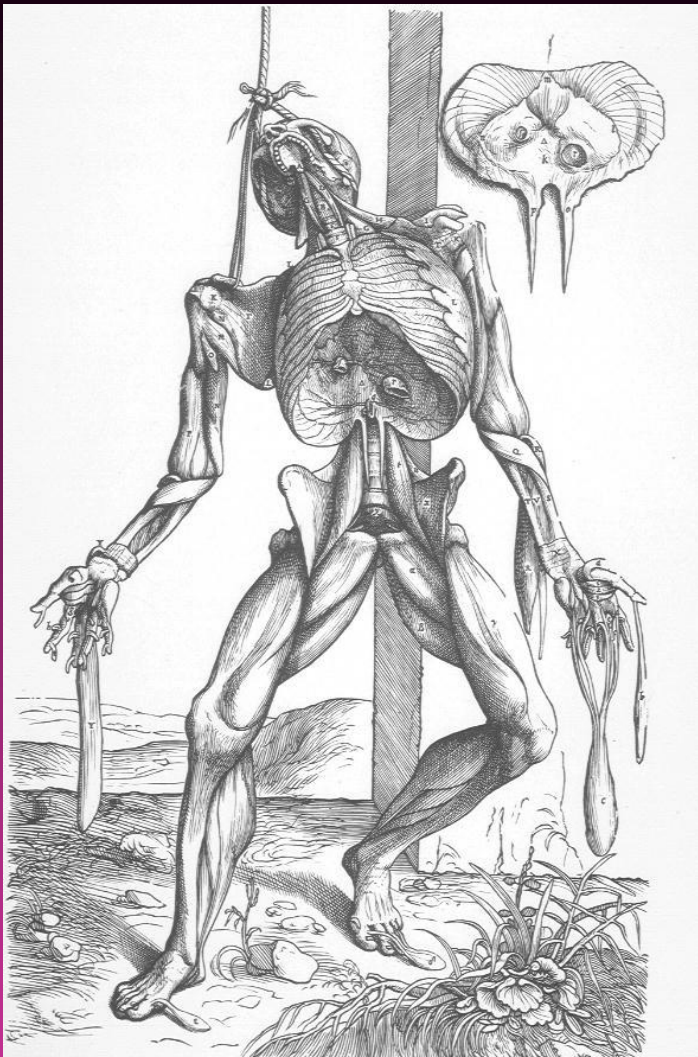
B A S I L E A E ·

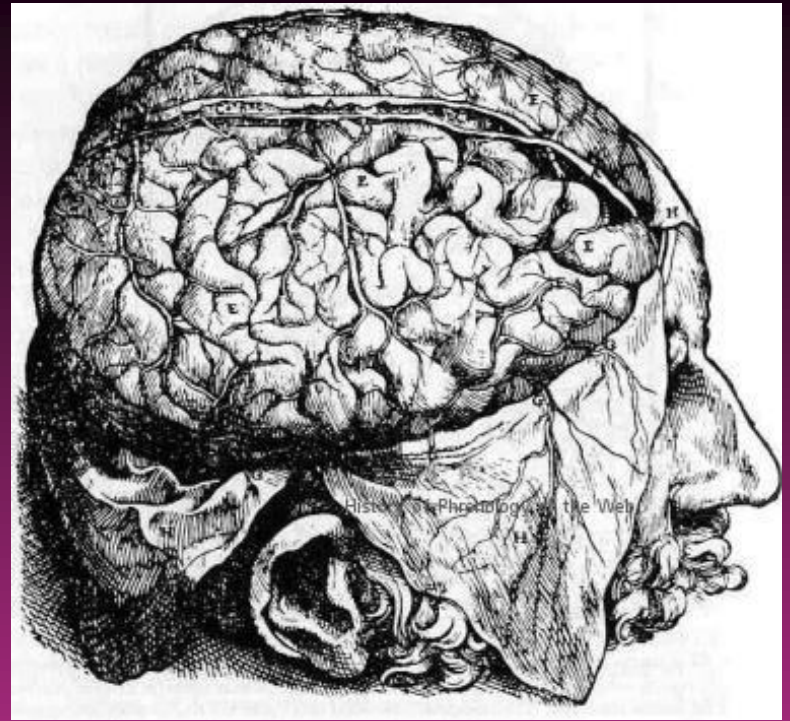
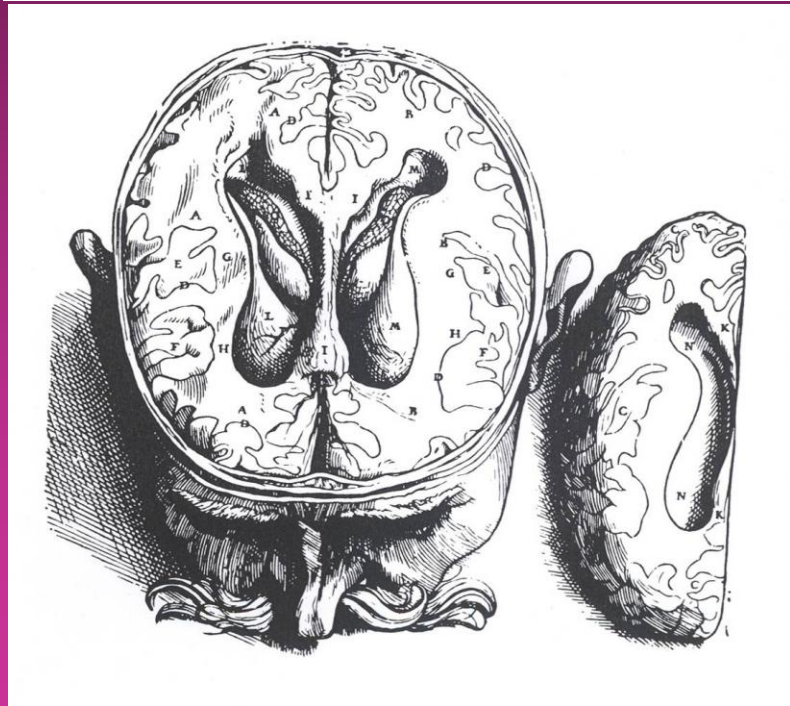
Dílo má 700 stran foliového formátu. Knihy: 1. osteologie; 2. svaly, šlachy a vazy; 3. cévní „soustava“; 4. nervová „soustava“; 5. anatomie břišní dutiny, pobřišnice, žaludku, jater a sleziny; 6. stavba srdce; 7. stavba mozku.

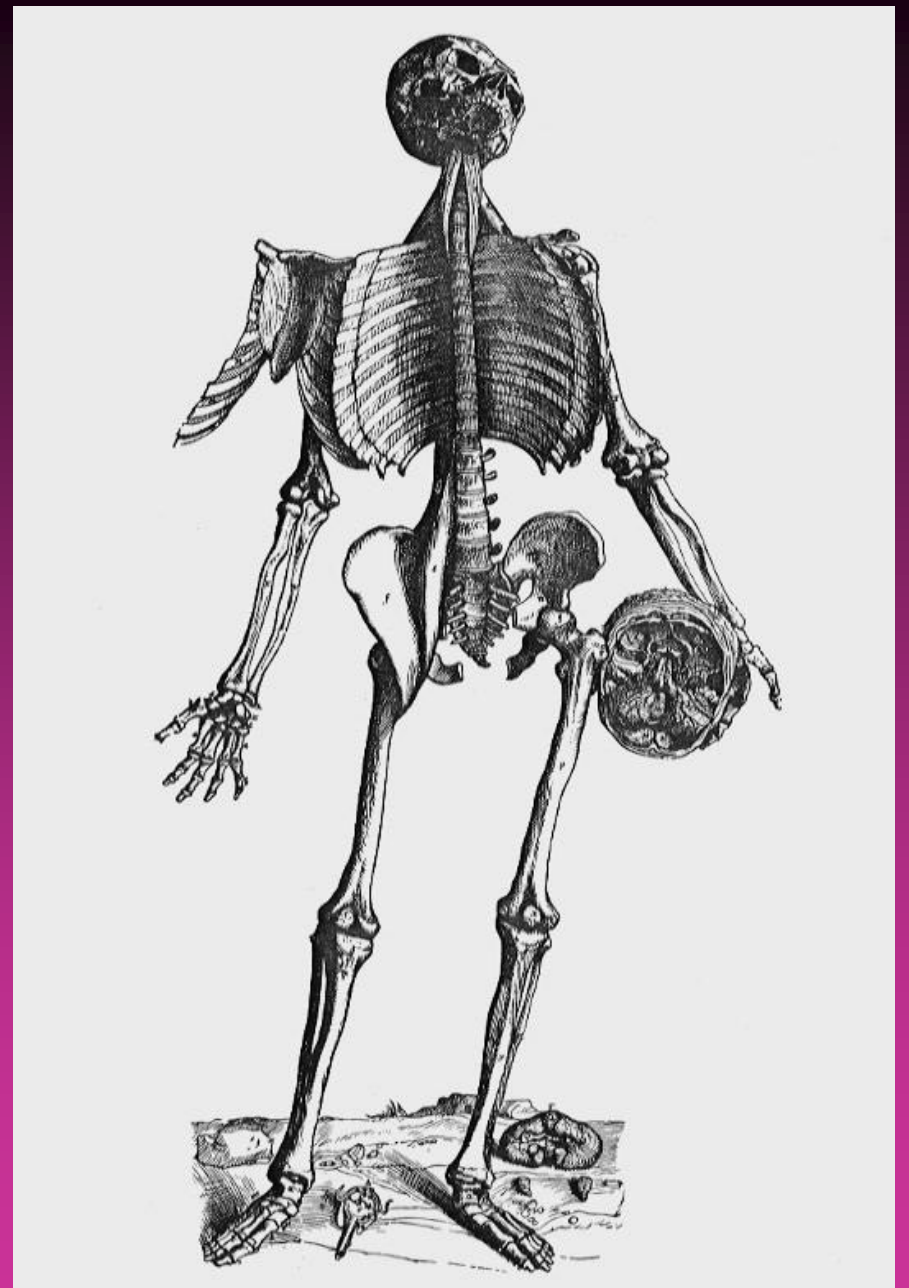
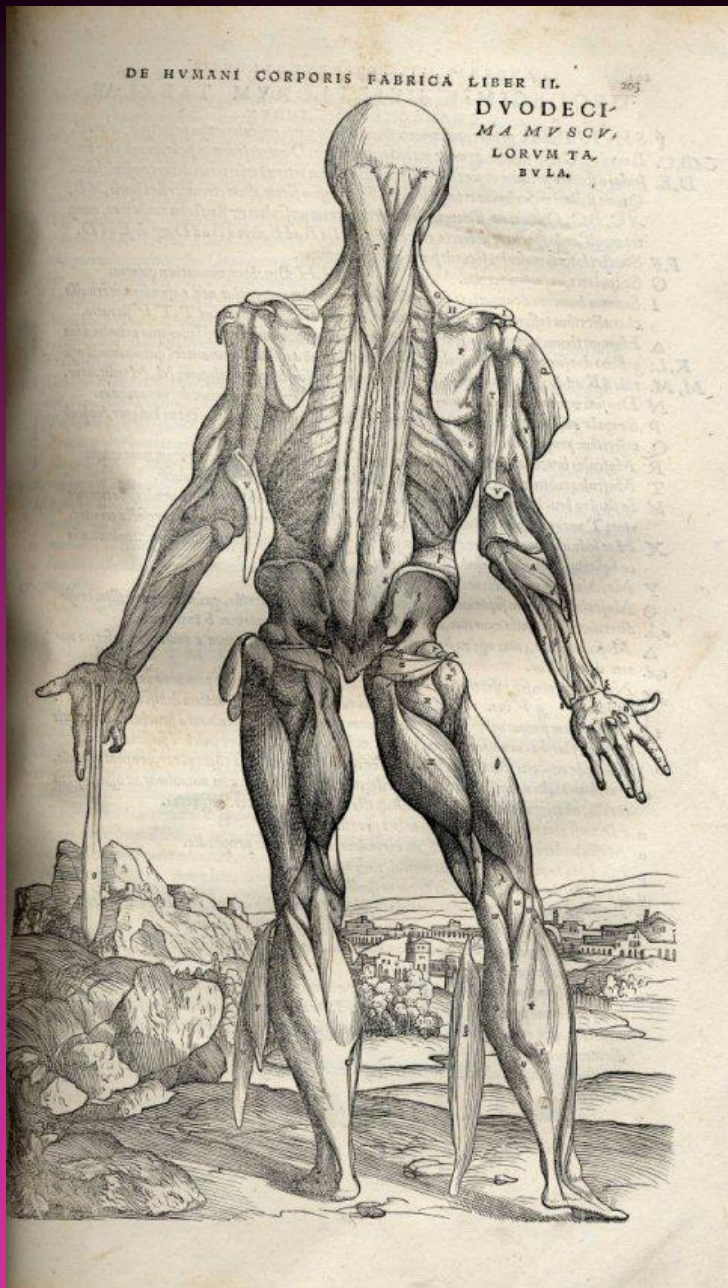

Dílo opatřeno 300 scénickými anatomickými obrazy, jejichž autorem byl Jan Steven van Kalker, žák Tizianův.

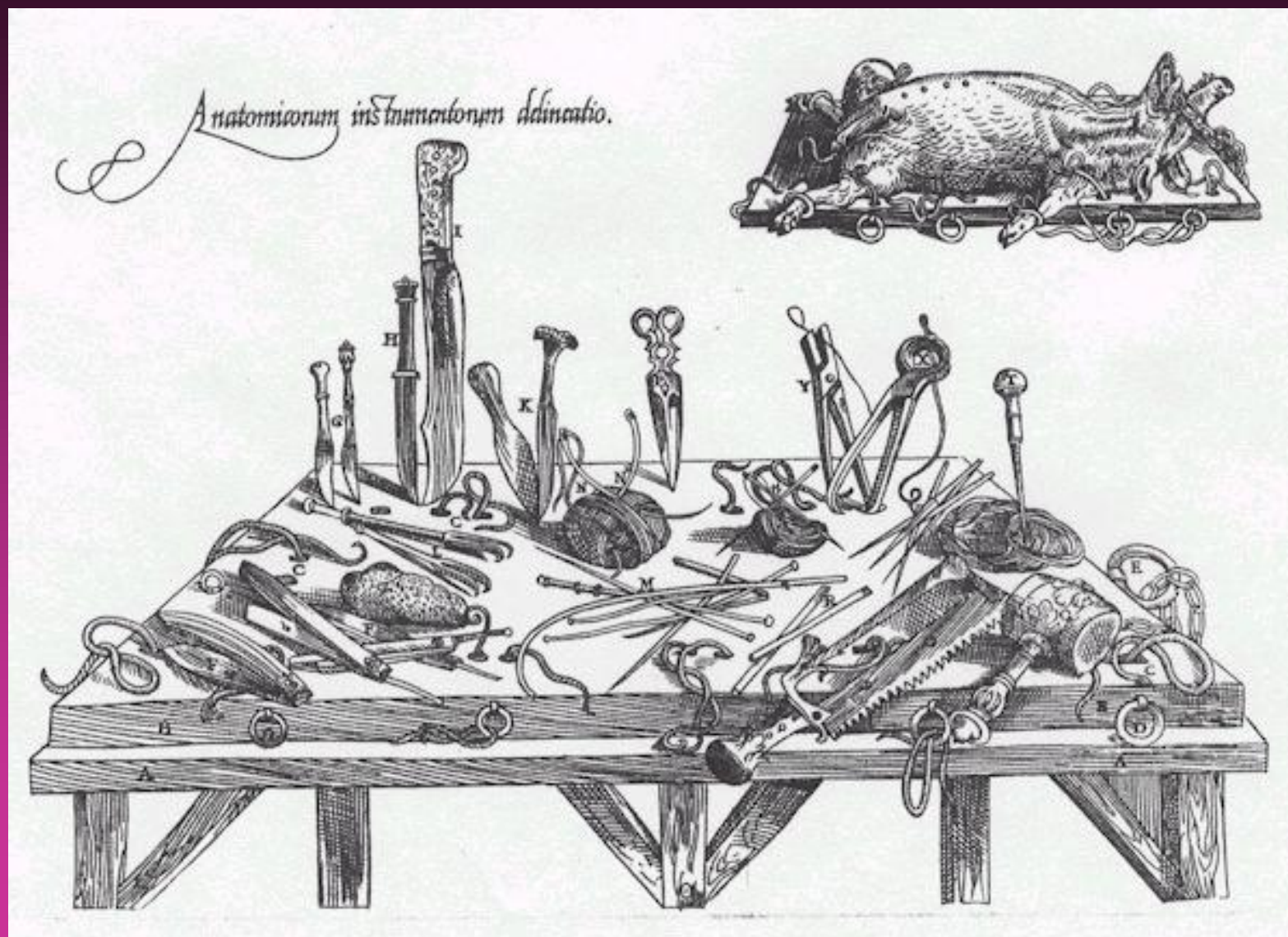

Toto ve své době nejdokonalejší kompendium bylo základním pramenem humánní anatomie téměř celých příštích 200 let.

Život Vesalův byl poznamenán jeho velmi kritickou povahou, jež byla často příčinou osobních sporů. Měl proto četné nepřátele jak v církevních kruzích tak i mezi vědci, zejména madridští lékaři, kteří byli ortodoxními stoupenci Galénovými jej neměli rádi.

Pro pitvy si často opatřoval trupy lidí i dosti nebezpečným způsobem - na hřbitovech a popravištích, kde často musel vyrvat trup psům nebo jej odříznout ze šibenice.

Při pitvě jednoho španělského šlechtice byl v zinscenovaném procesu obviněn, že rozřezal tělo živého člověka, neboť srdce se prý při pitvě pohnulo. Přestože byl lékařem Filipa II. byl vydán inkvizici, která jej odsoudila k trestu smrti, který byl na přímluvu císařovu změněn na pout' do Svaté Země.

Při návratu narazil koráb na skálu, Vesal se zachránil s několika trosečníky na ostrově Zakynthu (Sakinthos) v Ionském archipelagu, kde však "zhynuli bídou smrtí hladem 15. dne měsíce října l.p. 1564".

Castle and town of Zakynthos anno 1678, an engraving by Daniel Stoopendael after a painting of Pieter Schei

V díle Vesaliově pokračoval jeho žák, kritik a nástupce na profesorské stoličce anatomie padovské university

Matteo Realdo Colombo (1516 - 1559). Autor díla *De re anatomica*.

Detailněji než jeho učitel popsal oční čočku, mezihrudí, pleuru (blánu vystýlající dutinu hrudní) a peritoneu (pobřišnici)

Seznámil se s poznatky Servetovými, dokazuje a pozoruje malý oběh krevní a srdeční systolu a diastolu (během vivisekce na zvířatech).

Na dílo Colombovo navázal jeho žák
Gabrielle Falloppia (1523 - 1562).

Autor díla *Observationes
anatomicae* (1561).

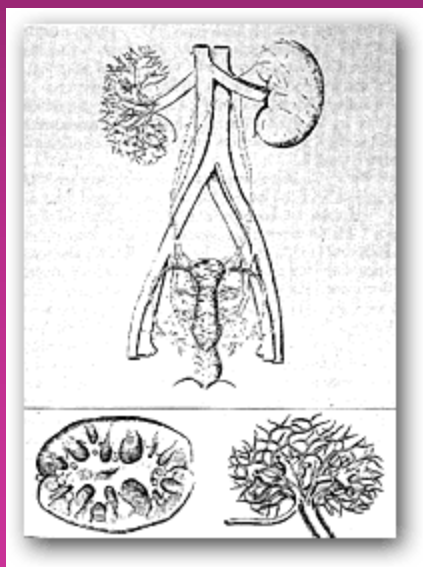
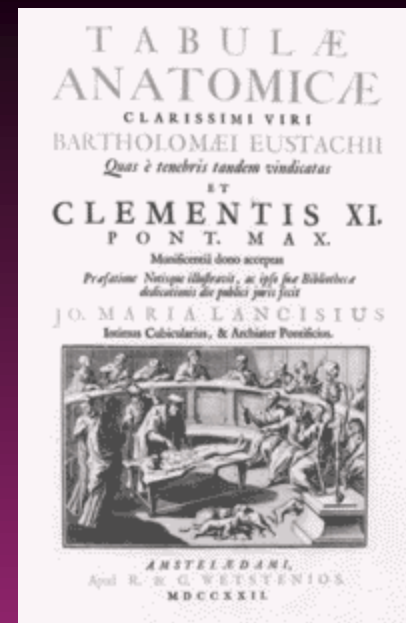
Popsal vejcovody savců (tuba
Falloppii), vaječníky, semenné
váčky, vnitřní ucho s kochleou
(hlemýžděm) a labyrinthem, objasnil
vztah mezi ušním bubínkem a
kůstkami zvukovodu.

Popsal i krční a bederní míchu.

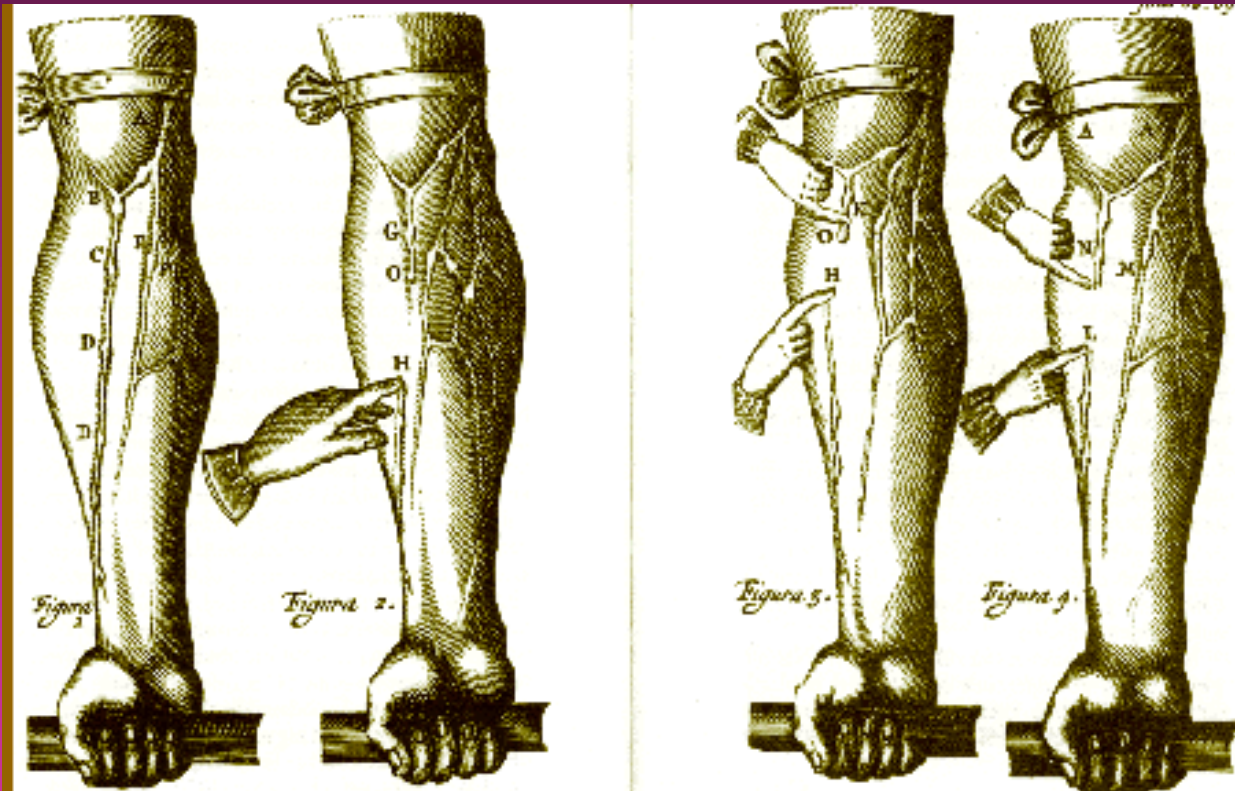
Anatomii ucha se pak věnoval i **Bartolomeo Eustachi** (1520-1574). Kromě vnitřního ucha popsal mj. i hlasový aparát, nadledvinky, hrudní lymfatické cesty.

Dílo *Tabulae anatomicae* (dokončeno 1552) však vyšlo až v r. 1714.

Dílo *Libelus de dentibus* (1563) první studie o anatomii zubů. Obsahuje srovnání dětského a stálého chrupu.

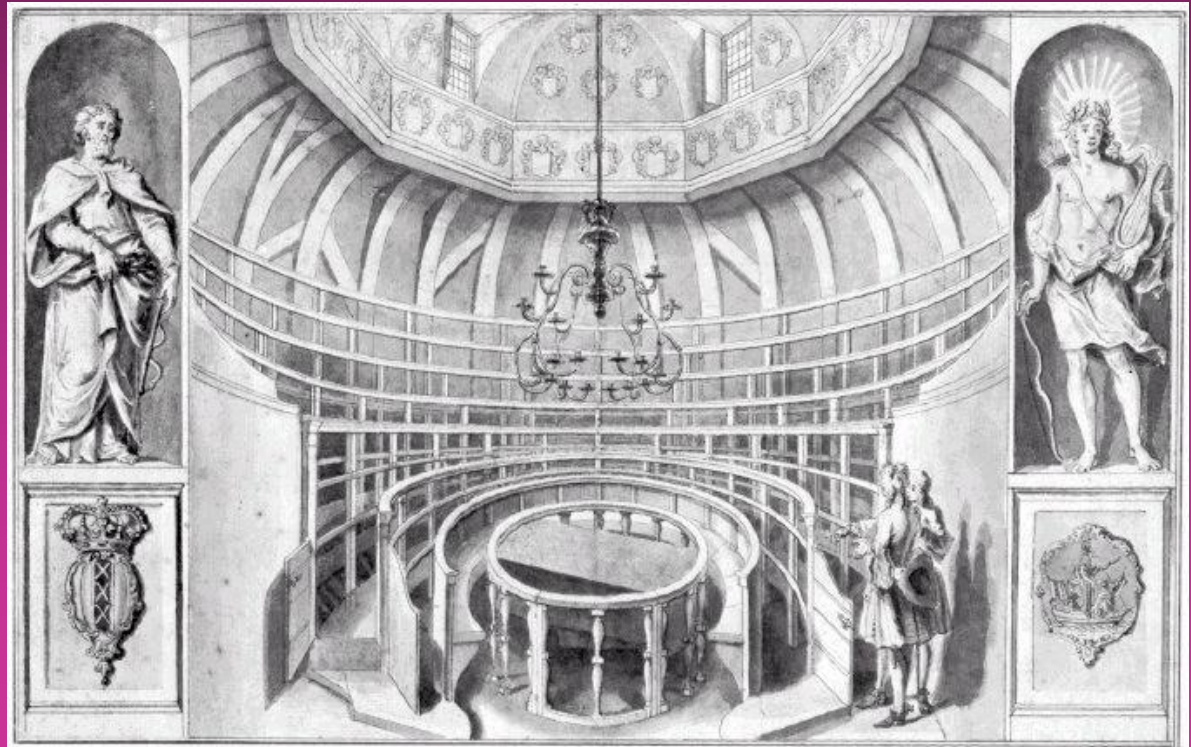
Samostatný spis věnoval Fabrizzzi popisu žilních chlopní. Dílo mělo název *De venarum ostiolis* (Padova 1603). Dokazuje, že krev teče v žilách jen jedním směrem a ne střídavě oběma, jak tomu učil Galenos. Dokázal také, že tepny nejsou vyplněny vzduchem, jak se tehdy myslelo.

Podnítl tak svého žáka Williama Harveye ke studiu oběhu krevního.

Pro pitvy zřídil r 1594 v Padově Fabrizzzi speciální proslulou místnost - *theatrum anatomicum* (existuje dodnes). Byl to sál s otáčivým stolem a kruhovitě a stupňovitě uspořádanými řadami míst k sezení i stání. Podobná anatomická divadla založili městský lékař a profesor medicíny Felix Platter v Basileji (v roce 1580) a anatom Pietro Pauwo (Pavius) v **Leydenu** (1597).

Další pak vznikala k účelu veřejných pitev později i jinde.

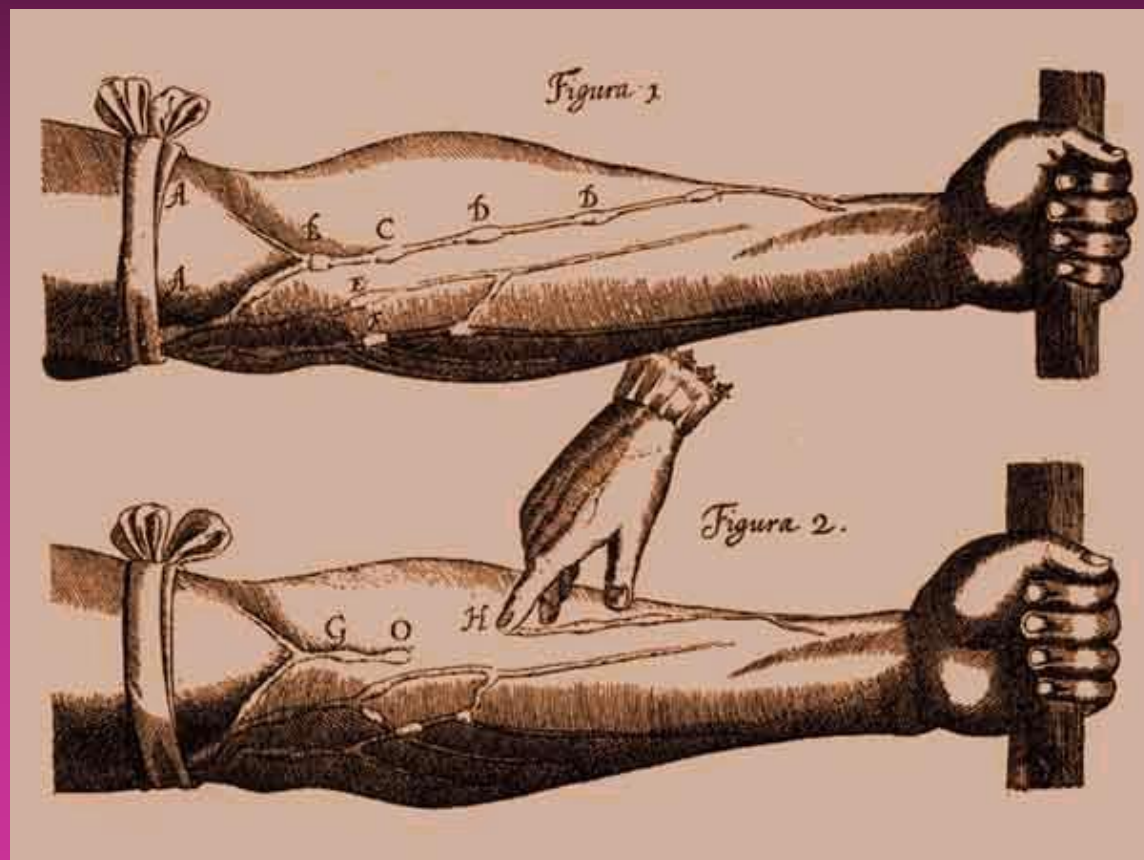
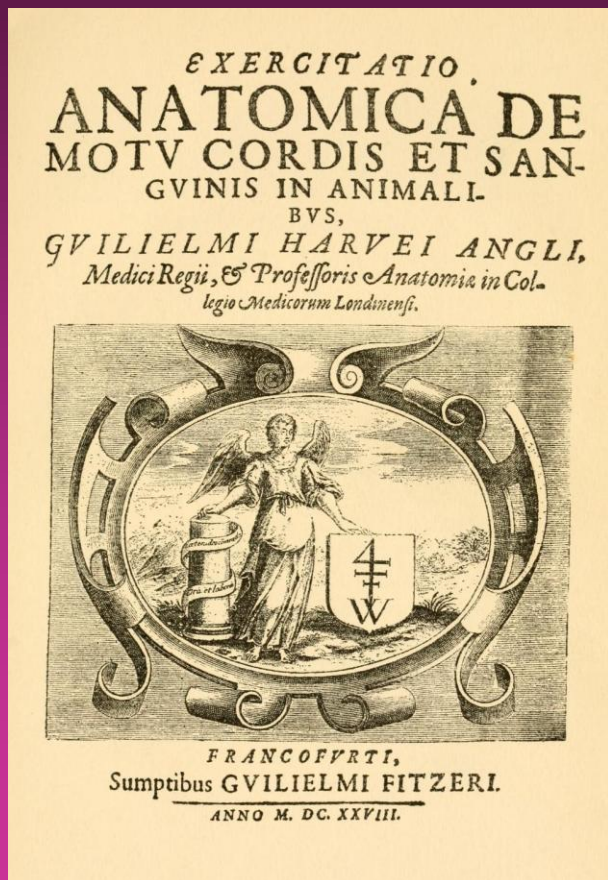
William Harvey (1578 - 1657)

Pocházel z Folkerstone na jižním pobřeží Anglie. Byl synem bohatého statkáře. Studoval medicínu v Oxfordu, v Padově (zde byl žákem Vesaliovým a Fabrizziovým) a v Cambridge. Po skončení studia v Padově v r. 1602 se oženil s Elisabeth Brownovou, dcerou osobního lékaře královny.

Poté si otevřel lékařskou praxi v Londýně. Později se stává lékařem krále Jakuba I. a Karla I až do jeho popravy Cromwellem (1649). Po revoluci se stáhl do ústraní na anglickém velvyslanectví ve Vídni.

Ve své práci *De motu cordis et sanguinis in animalibus* (Frankfurt 1628) (O pohybu srdce a krve u živočichů) publikuje objev oběhu krevního. Dílo mělo 78 stran čtvrtinového formátu.

Do té doby se lékaři domnívali, že pravá polovina srdce zásobuje tělo krví pomocí žil, levá rozvádí pomocí tepen ke všem orgánům vzduch. To, že při poranění tepen teče z nich krev, zdůvodňovali tím, že po rychlém úniku vzduchu se tepna zaplní krví.

Dále se domnívali, že krev přitéká k orgánům, kde zaniká jako voda dešťová dopadnuvší na písek. Neustálý nový přísun krve je zajištěn jejím vznikem v játrech odkud je čerpána dolní žilou do srdce. Arterie plicní považovali za žíly, zásobující plíce atd. atd.

Harvey dokazuje, že krev vychází ze srdce, potom cirkuluje po těle a vrací se zpět do srdce a opět vychází ze srdce do těla. Srdce tedy představuje pumpu uvádějící krev do pohybu. Správně interpretuje význam Colombem objevené systoly a diastoly. Názor Galenův vyvrací tvrzením, že srdce při obsahu přibližně 2 unce krve a 65 tepech za minutu by muselo za jednu minutu vysílat do těla 10 liber krve, což je množství, které mohlo těžko vzniknout z potravy v játrech během tak krátké doby. Harvey nepoužil mikroskop a proto se domníval, že krev z arterií se filtruje přes různé tkáně do žil (neznal kapiláry).

V druhé práci *Exercitationes de generatione animalium* (1651) navazuje rovněž na svého učitele Fabrizzia - v oblasti embryologie. "*Ex ovo omnia*" (vše živé z vejce pochází). Alegoricky na titulní straně, kde je Zeus se svým orlem a z vejce (na němž je psáno "*ex ovo omnia*"), vystupují různí živočichové a mezi nimi i člověk.

V intuitivním vymezení pojmu "vejce, vajíčko zvířat" se však dopouští určité nepřesnosti v tom, že jej přirovnává k semeni rostlin - "*primosque eorum conceptus, equibus factus fiunt, ova quaedam esse ut et semina plantarum omnium*". Proroctví Harveyovo se splnilo o dvě století později, když l. p. 1827 Karl Ernst von Baer objevil vajíčka u savců.

Dílo Harveyovo je vyvrcholením objevů, učiněných lékaři padovské anatomické školy, u jejíhož zrodu stál velký Vesalius. Z následovníků Harveyových vynikal zejména Thomas Willis (1621 - 1675), autor děl *Cerebri anatome* (1666) a *De anima brutorum* (1674), v nichž se zabýval anatomii mozku a nervové soustavy.

Guillaume Rondelet [Gijóm] (1507 - 1556)

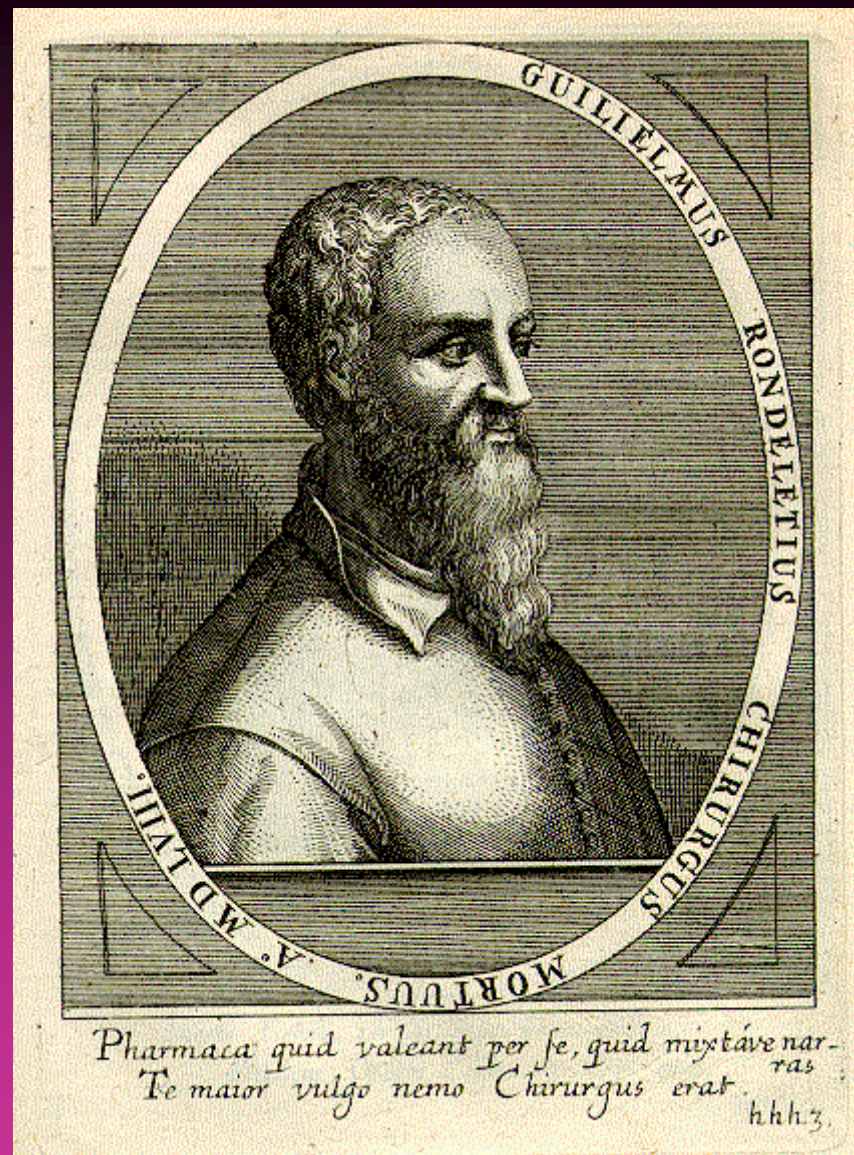
Lékař a zoolog francouzský.

Pocházel z Montpellier,
studoval medicínu v Paříži,

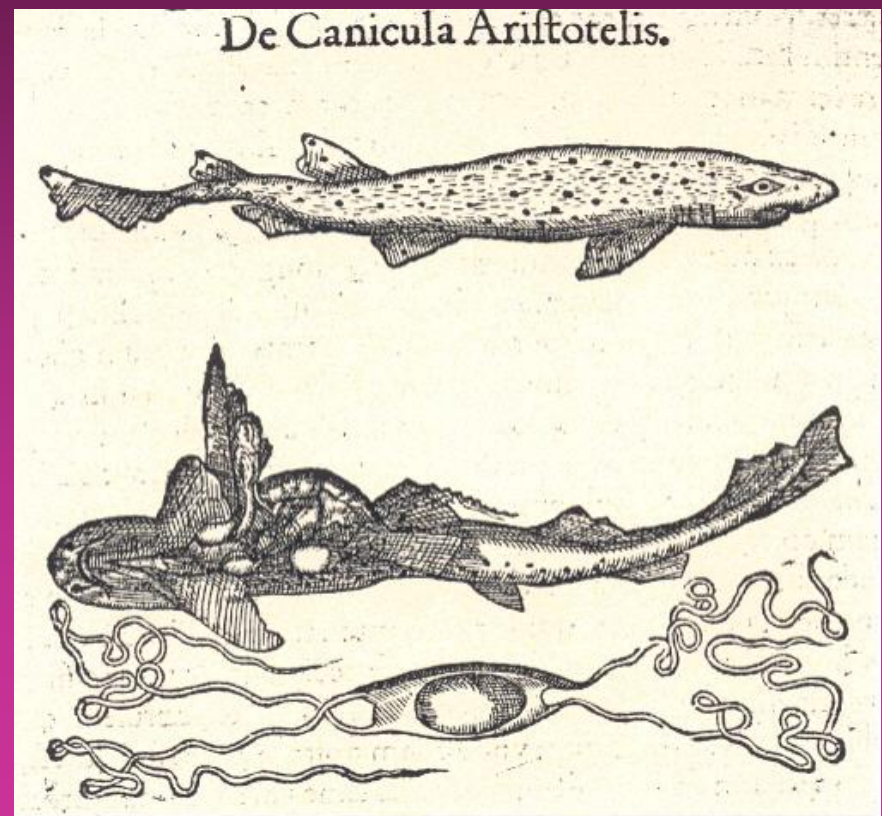
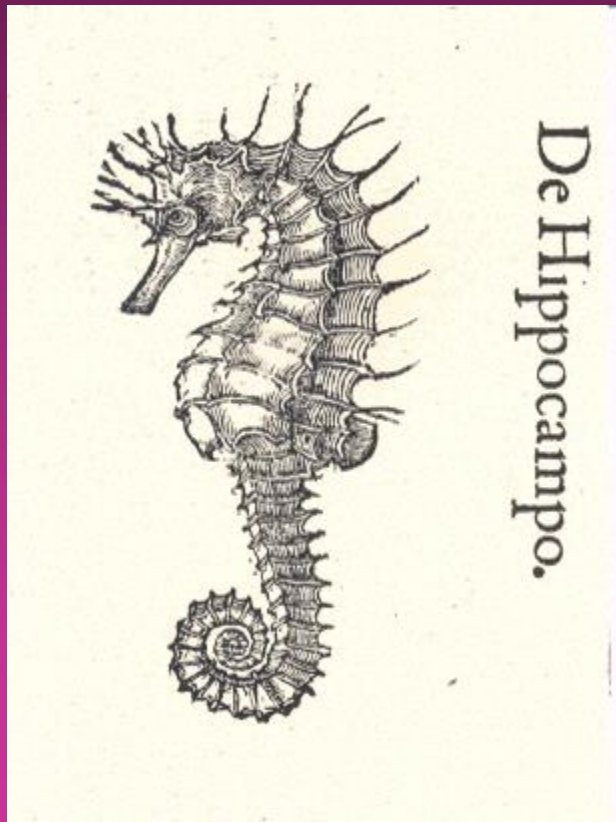
od r. 1529 vykonával lékařem
v Montpellier;

od r. 1542 osobní lékař
kardinála Tournona ve
Florencii.

Poté byl profesorem medicíny
na universitě v Montpellier.

Zkoumal živočichy Středozemního moře a Atlantiku
výsledkem jsou práce: *Libri de Piscibus Marinis, in quibus
verae Piscium effigies expressae sunt.* Lyon 1553. a
*Universae aquatilium Historiae pars altera cum veris ipsorum
Imaginibus.* Lyon 1555. Díla pokrývají 300 druhů červů,
hlavonožců, korýšů, ryb, obojživelníků a plazů.

De pisce Episcopi habitu.

De pisce monachi habitu.

3000-386

GVLIELMI
RONDELETII
DOCTORIS MEDICI

ET MEDICINAE IN SCHOLA
MONSPELIENSI PRO-
FESSORIS RE-

611
Libri de Piscibus Marinis, in quibus
verae Piscium effigies expressæ sunt.

Quæ in tota Piscium historia contineantur, indicat
Elenchus pagina nona & decima.

Postremò accesserunt Indices necessarij.

LUGDUNI,
Apud Matthiam Bonhomme.

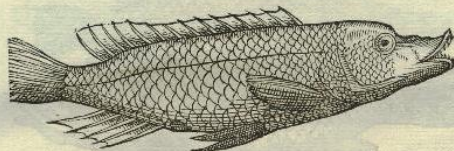
M. D. LIIII.

Cum Priuilegio Regis ad duodecim annos.

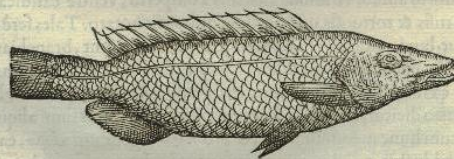
178

DE PISCIBVS

Præterea obseruau Athenæum de multis piscibus mentionem facere, de quibus alij omnino tacuerunt. vt *αεγες* & *εσπαρες*. de coracino albo. de melanderino. Item Plinium de ichthyocola, de lucerna, de cornuta, de quibus nulli alij meminerunt. Idem fecisse Ælium constat. Potrò multa ab iisdem esse omiſſa, quæ à nobis diligenti disſectione & experientia, & à peritis piscatoribus percepta, literis mandamus: quod etiam spero multos post me facturos esse. Quare vt ad rem redeam, *αεγες* legendam non *αεγες* eamque esse putamus, cuius uiconem præfiximus.

OCTAVVM Genus à septimo non admodum differt: est enim eodem ferè modo varium, sed lineas multas habet in ventre sese interfecantes. Carne est aliis similis.

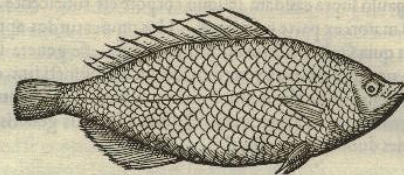

NONVM Genus superiori simile est, nisi quòd lineam candidam habet à branchiis ad caudam, alias multas confusas, obliquas, vt ceris, quæ aurei sunt coloris, alioqui colore est vario, viridi & flauescènte. A quibusdam *gaian* dicitur, ab aliis *bille*, à nostratibus *menestrier*, hoc est, tibicen: quia variis est coloribus tibicinum ritu, qui verticolori habitu uti apud nos solent. Carne est tenera & friabili.

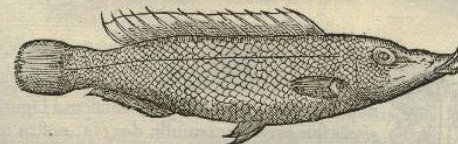
Deci

LIBER VI.

179

DECIMA Turdorum species colore est viridi, extrema operculi branchiarum & pinnarum ventris purpurascunt: oculi rufi: venter ex albo flauescit: ore est paruo labriſque paruis: eiusdem substantiæ est cum aliis.

VNDECIMVM Turdorum genus est, quod *auriol* nostri vocant, quasi *αυριολος*, id est, varium: alij *gaian*, alij *durdo*. Est autem inter turdos maximus, ad lupi cubitalis magnitudinem & crassitudinem accedit. Colore est rubricæ, qua nostri pro terra armenia vtuntur, multis nigris & liuidis maculis respectus est, ventre est plumbei coloris, labris magnis. Colorum duntaxat varietate à turdo septimi generis differt.

SED Et hic in turdorum genera referendus mihi videtur, qui vulgò *Vielle* dicitur: neque enim minus varius est quàm ceteri iam descripti. Capite est caruleo, dorſo virescente, linea viridis & tenuis à branchiis ad caudam ducta est, in cuius extremo macula est

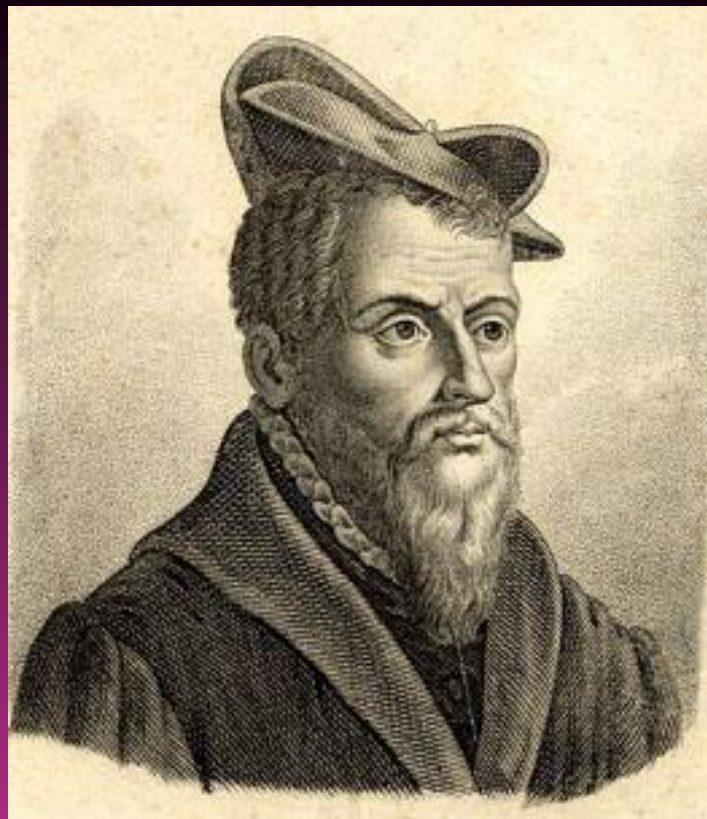
Pierre Belon (1517 - 1564)

Narodil se v Soultiére u Le Mans.

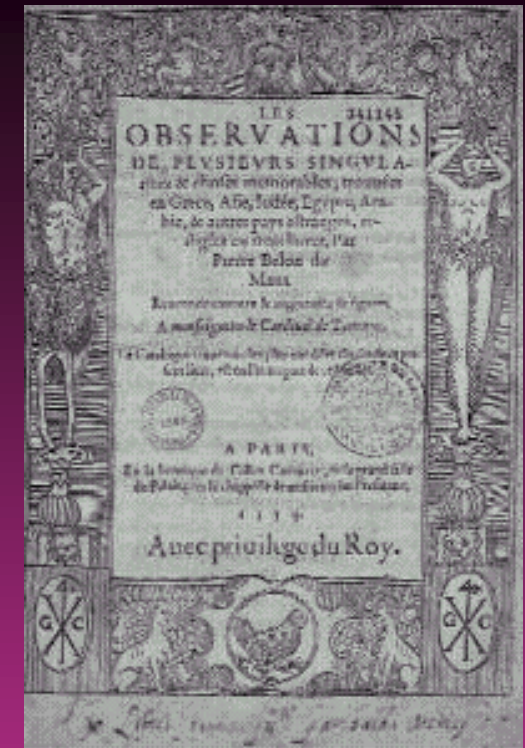
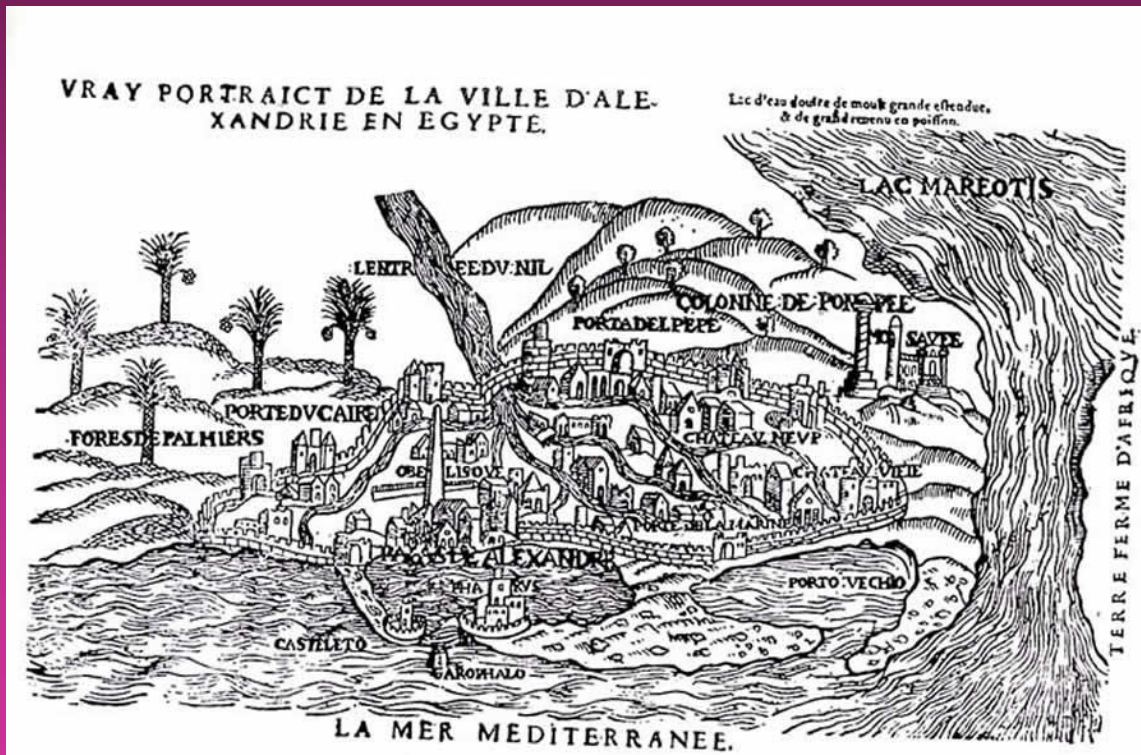
Lékař kardinála Tournona a s ním se účastní diplomatické mise napříč Evropou na východ - přes Itálii, Řecko, ostrovy Středozemního moře,

Blízký Východ, se dostává až do Egypta.

Za své vědecké zásluhy obdržel roku 1556 pensi od Jindřicha II. a od Karla IX. pak byt v zámečku v Boulogneském lesíku. V tomto klidném prostředí začal překládat díla Theophrastova a Dioscoridova. Při jedné ze svých cest do Paříže byl přepaden a zavražděn.

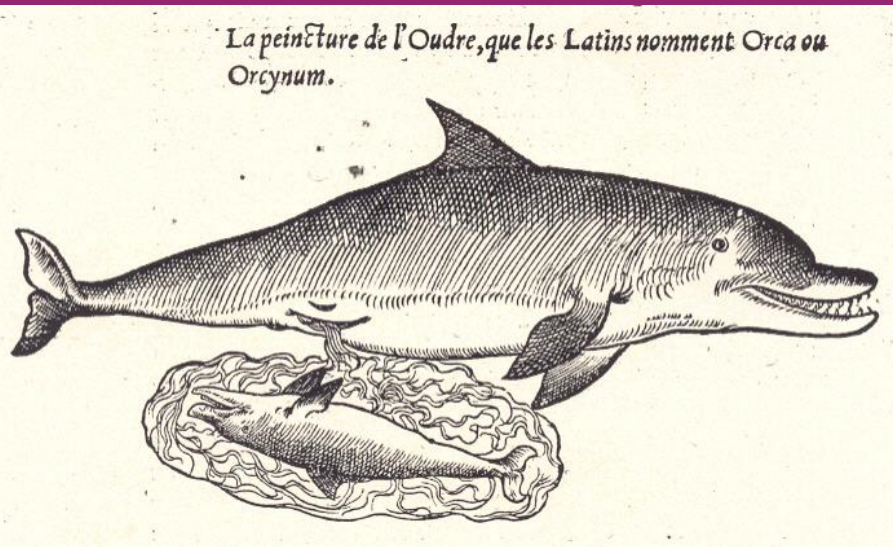

Z cesty po Středomoří publikoval Belon dílo *Les Observations de plusieurs singularites et choses mémorables trouvées en Grece, Asie, Judée, Egypte, Arabie et autres pays estranges*. Paris 1553.

Nejvýznamnějšími díly zoologickými jsou jeho spisy o rybách a o ptácích. V díle *Histoire naturelle des Poissons*. Paris 1551 (Historie ryb) najdeme např. první přesná vyobrazení jesetera, tuňáka, delfína, včetně jejich vnitřní stavby. Ryby třídil Belon podle tvaru, velikosti a výskytu.

Na prvním místě uvádí skupinu, kterou nazývá *Cetaceaa* - velké ryby, k nim však řadí i velryby; končí rybami říčními a potočními.

Portrait de la tēte d'un saulmon femelle.

fl.

V díle *L'Histoire de la Nature des Oyseaux*. Paris 1555 (Historie ptáků) se pokouší vytvořit systém na základě znaků jako je tvar zobáku, tvar nohou a životní projevy.

L'HISTOIRE DE LA NATURE DES OYSEAVX, AVEC LEVRS

descriptions, & naïfs portraicts

RETIREZ DV NATUREL:

ESCRITE EN SEPT LIVRES,

Par Pierre Belon du Mans.

AV ROY.

A PARIS.

Chez Guillaume Cauellat, deuant le college de Cābray
à l'anseigne de la Poulle grasse.

1555.

Avec priuilege du Roy.

nous tenons quelque petit chien pour cōpagnie, que faisons coucher sur les pieds de nostre lit pour plaisir : iceluy y auoit telles fois quelque Lion, Once, ou autre telle fiere beste, qui se faisoient chere comme quelque animal priuē es maisons des paisānts . Lon dit communement, que le Heron est viande Royale. Parquoy la noblesse Françoysē fait grand cas de les manger , mais encor plus des Heronneaux: toutesfois les estrangērs ne les ont en si grande recommandation . Il font

Pellus & Herodios en Grec, Pella & Ardea en Latin, Heron en Françoys.

Ο ἡρόδιος ἡραδίου ἀεγίστου ἥλιος χαλκίτης ἐυράστρου ἐξ ἡβου, κηδέει τε ἴδι ἐξ ἀμα, ὡς φασὶν ἀριστον, ἐν τῷ ἐσθδαν μὲν ἡρώδιος, ἐν τῷ φαιόσος, ἐξ ἰδωσφίος, τὴν κερύνην ἰσθίος ἀπὸ μὲν ἰ τῆς βρ. ἀπὸ τῶν ἀνετῶ ἀπὸ τῆς ἴδι αὐτῆς. ἐξ ἀλλήλων. Ἐστὶν ἴδι αὐτῆς ἰ ρυκίτης. καὶ κερύνη τε γὰρ ὡς ἀπὸ κλητίης. ἐκ μὲν γὰρ δ' ἴδι καὶ δευτεροῦ ἐστ καὶ ἴδι αὐτῆς τῶν μὲν τῶν γὰρ ἴδι αὐτῆς ἐξ ἴδι κλητίης αὐτῆς ἴδι αὐτῆς. Arist. lib. 9. cap. 1. & 18.

sans cōparaifon plus delicats que les Grues. Il apert par le vol qu'on dresse maintenant pour le Heron avec les oyseaux de proyc, que les anciens n'auoyent l'art de fauconnerie si à main comme on l'à maintenant. Aristote à bien dit, au premier chapitre, du neufiesme liure, que l'Aigle assault le Heron, & qu'il meurt en se deffendant. Le Heron se sentant assailly, essaye à le gagner en volant contremont, & non pas au loing en fuyant, comme quelques autres oyseaux de riuie re: & luy se sentant pressé, met son bec contremont par dessus l'ælle, sachant que les oyseaux l'affomment de coups, dont aduient bien souuēt qu'il en meurt plusieurs

*Combat
du Heron
avec l'Ai
gle.*

lieux chauds, & peut grandement chaloir qu'il venit à face: Car le vent Austral ne leur est bon, si auant qu'ils sont humide, les rend pesant, ce qui est la cause que ceux qui les veulent prendre obtiennent le vent. Austral qui est celui de midy. Mais ce loy de Septentrion, qu'on nomme Aquilo, leur ayde beaucoup à voler, & alors elles s'accompagnent. Cynchramis les appelle la nuit pour les adormir du départ, les qu'il fait temps serin à la voix duquel les oyseleux entendent que les Cailles se preparent à leur voyage. Voila à peu près ce qu'on a prononcé Aristote. Plaine à moi telles paroles, qui nous ont fait penser qu'il ne l'a enuidé, comme nous car en mesme lieu il écrit: *Catawines autē etiam franger adueniunt, quā Graeci quāsi* comme si les Grues se tenoyt à l'œil en Italie. Parquoy il semble qu'il y a faulte

Oiseau en Grec Cateuina, en Latin Caille, en François.

Il s'agit de l'oiseau que les Grecs appellent Cateuina, & que les Latins appellent Caille, & que les François appellent Caille. Il est de la couleur d'un plomb, & a le bec court & crochu. Il se nourrit de grains de blé, & de d'avoine.

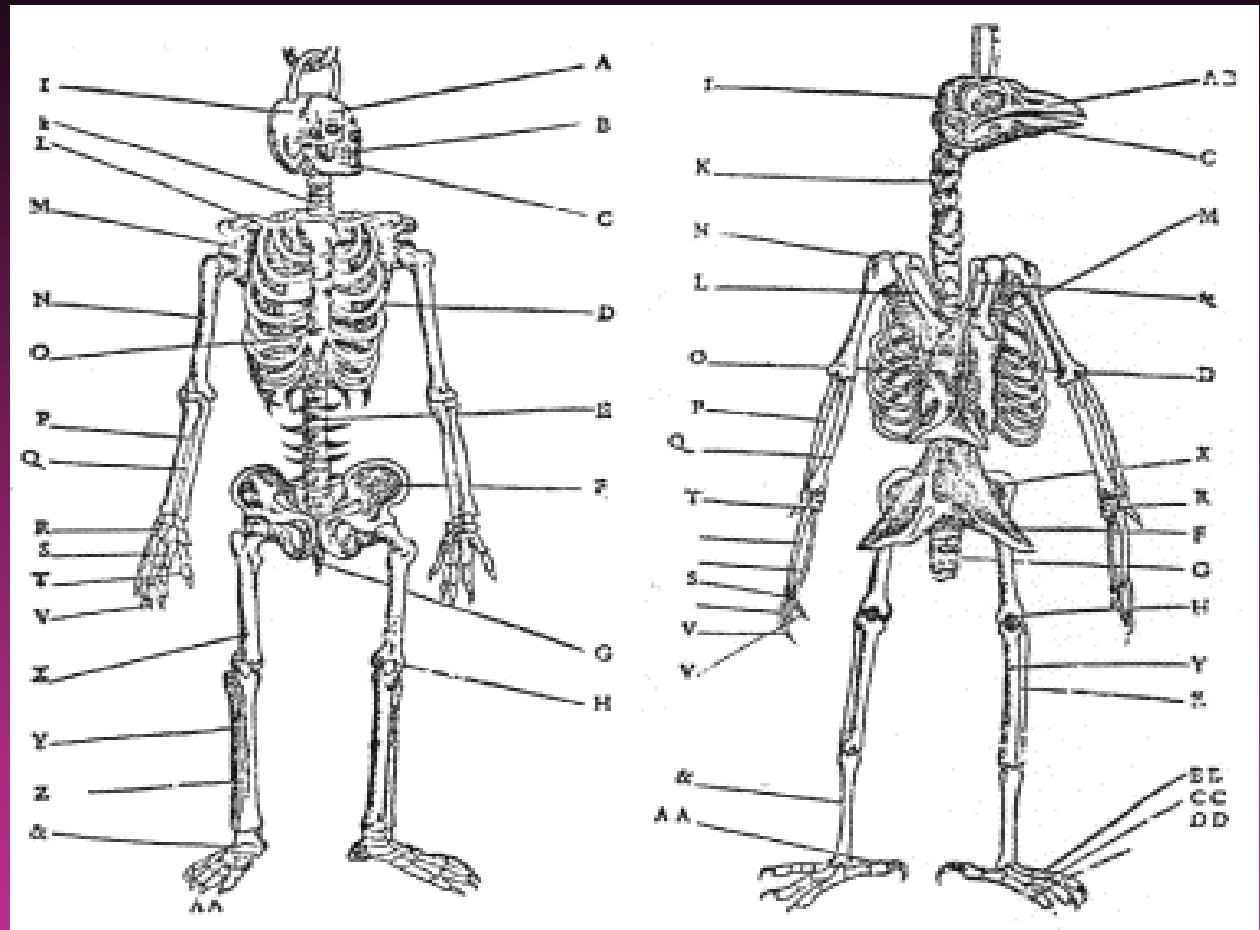
de ce verbe, *franger*, après ce mot *Graeci*: voulant dire que les Cailles arrivent en Italie, auant que les Grues s'en aillent. Car il est tout manifeste que les Grues s'en vont tout l'hiver de l'Italie. L'on a enseigné inutilement contre l'opinion du vulgaire, par lesquels l'on peut bien prouuer que les Cailles sont passagères, car en ouure que nous sommes trouvez sur la mer mediterrane, en deux diuerses saisons de l'année, en Automne, & au printemps, & ne font pas qu'elles s'en aillent, l'autre fois quand elles s'en venoyent, se tendant à l'œil sur notre vaiffeau pour se reposer. Mais à fin que nous puissions donner foy à nostre dire, & alleguer nos témoigns, j'auons fait voir au diuertième chapitre du second liure de nos observations. Car mesmement lors que plusieurs de Rhodes en Alexandrie, en mangés-mes de celles qu'on auoit prises: es sabots dequelles trouuames des frements en-

Cailles, est-ce pas qu'on les a prises en Italie.

cur entiers: qui estoit signe qu'elles n'arrestent gueres à passer la mer. Concedons toutefois qu'il y ait en ces lieux, & qu'il en demeure quelquecun: cōme au si Aristote l'a dit en ceste manière, au lieu susdit: *Non passat hinc nisi remanserint*: mais c'est chose qui aduient rarement. Plusieurs les trouuans pelames, croyent qu'elles ne s'en vont, mais se cachent l'huyet, de uis de leurs plumes qui est chose laide. Auisi est-ce dont Plinē au lieu dessus alleguē, à dire qu'il y a de quoy pour merueille. Aua velti voluit propter pondus corporis, strisq; parua hinc illa conpassi labor expecta, dont auis pueli au sy. chapitre du premier liure. Gaza interprete d'Arillote à desuoir e-mis corpore qu'adoret quā in suis pensis deserta posuit. Labor autē enim quāsi oppressa inere. Sçachant donc que nature leur a ostroyé ce don pour douaire de l'auoir trouuer le chemin, elles prennent leur volée plus tost de nuit que de jour, & s'en vont deuit à deuit, & s'elles sont bien hautes en fait. Car auant plusieurs oyseaux de proyes entendent, elles s'en font bien cōregarder. Et là ou Plinē dit: *Quippe velis sepe insident, et hoc semper nullis*, mer plus que nauis: il ne faut pour cela croire qu'elles aillent en troupe. Les que nos champs sont deliuez de chaumes & autres herbes, si y a au lieu à se cacher, & que les grains commencent à faillir, elles s'en partent d'icy pour aller es regions loingtaines, ou à nostre opinion, les hommes y font leurs moissons, quād nous auis l'huyet. Parquoy accordesay qu'elles passent aux Antipodes. Les arabeux anciens Grecs, & Latins nous font scy, qu'elles se partent auis bien de leur pais, cōcome des noires: ainsi dits d'Angleterre, d'Écosse, d'Irlande, d'Allemagne, & autres parties Septentrionales, cōme auis de toute l'Asie, & de Syrie. Nous auons diuerses manières de les prendre selon diuerses saisons: car à leur nouuel aduenement, lors que le bled est en verdure, & qu'elles s'entecherchent trouble & fémelle, on a moyen de les attraper aux filets. Les hommes ont auisné certains pois instrumens de cuir & d'os, nommez Coucaillots, qui peussent exprimer l'auoir de la Caille, laquelle oyse le Coucaillot, pensant que ce loyent les femelles, & voulaient les venir trouuer, tombe dans les filets. Mais après l'été lors qu'elles sont hors d'amour ne font plus mot, & se tiennent par les rasiuables viuans des grains qui sont tombés des épis en fume le bled. Alors on les prend avec autres engins. C'est, que l'on a appris vn Chien de les scauoir cognoistre: & foudain qu'il a l'œil sur la Caille, il s'arreste tout court. Les chasseurs ont vn reti large nommé vne Trasse, laquelle ils deployent, & vont l'un deçà & l'autre delà, dont ils couuèrent le Chien & la Caille, & par ce moyen demeure poise. Les viuandiers qui gardent les Cailles en cage, ne leur donnent gueres d'espâce: car si la cage estoit haute, elles ne cesseroient de saillir & se frapper la tête. Parquoy chaque cage n'est haute que d'vne coudée & en pourra comprendre deux ou trois cens: car elle auis cing ou six estages qui ne serent plus hautes que la Caille, & qu'elle lon met à manger & à boire. La Caille fait son nid cōme terre. Et pour ce qu'elle a abondance de passage en été, elle est pour lors en son bon point, & grasse. C'est de ce passage qu'Aristote veut prouuer que les animaux sont plus gras, es lieux froids que chauds, disant que quand les Cailles arrivent en Grece au printemps qu'elles sont magres, mais que s'en partant elles sont plus grasses, & que c'est la fait plus promptes au dese de leur royaume, pour ce qu'elles font venus des lieux uides. Il y auoit anciennement vne opinion entre le vulgaire, qu'il falloit deshermer les Cailles, comme

Cailles, est-ce pas qu'on les a prises en Italie.

Jako jeden z prvních si všímá analogií ve stavbě koster obratlovců - konkrétně srovnává kostru ptáka s kostrou člověka, je proto pokládán za zakladatele srovnávací anatomie.

Kvalita ilustrací je v Belonových dílech ve srovnání se staršími pracemi na vysoké úrovni.

Konrad Gesner (Gesnerus, 1516 - 1565)

Švýcarský polyhistor, jazykozpytec,
literární historik, bibliograf, lékař a
přírodovědec.

Pocházel z Zürichu, z chudých poměrů
(otec kožešník záhy zemřel).

Díky stipendiu z rodného města, mohl
studovat na pařížské Sorbonně.

Po návratu domů se oženil a zastával
místo školního úředníka.

Později působil jako prof. řečtiny na
akademii v Lausanne.

S podporou dalšího stipendia vystudoval medicínu v Basileji.

Cestuje - v Montpellieru se seznamuje s Rondeletem a Belonem.

Po návratu pracoval jako městský lékař a profesor přírodních věd na univ. v Zürichu, kde založil botanickou zahradu.

Autor 4 svazkové encyklopedie *Historia animalium* (1551-87), která má ca 4500 stran

Mezi autory ilustrací (přes 1000 mědirytin) je řada předních tehdejších malířů - např. Albrecht Dürer - či malíři zurryšští Jean Asper a Jean Thomas.

CONRADI GESNERI
medici Tigurini Historiæ Anima
lium Lib. I. de Quadru
pedibus uiuiparis.

OPVS Philosophis, Medicis, Grammaticis, Philologis, Poëtis, & omnibus
rerum linguarumq; uariarum studiosis, utilissimum se
mul iucundissimumq; futurum.

EX LIBRIS
AD LECTOREM. MAXIMILIANI LEZZANI

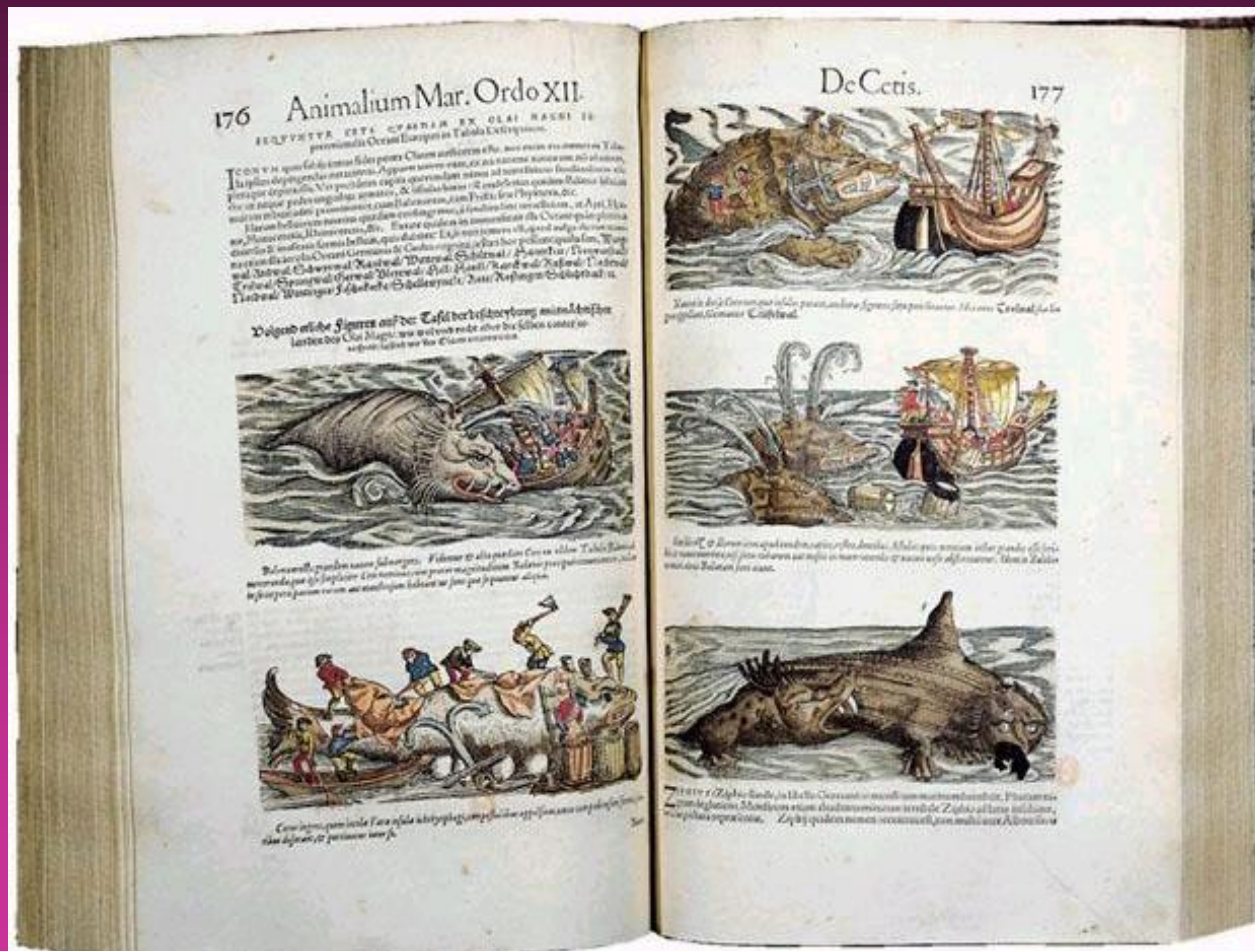
HABEBIS in hoc Volumine, optime Lector, non solum simplicem animalium historiam, sed etiam ueluti contem-
mentarios copiosos, & castigaciones plurimas in ueterum ac recentiorum de animalibus scripta que uidere hactenus nobis
licuit omnia: præcipue uero in Aristotelis, Plinij, Aelian, Oppiani, authorum rei rusticæ, Alberti Magni, & c. de animalibus
lucubraciones. Tuum erit, candide Lector, diligentissimum & laboriosissimum Opus, quod non minori tempore quam
quidam de elephantis fabulantur, conceptionem efformatumq; nobis, diuino auxilio nunc tandem in lucem edimus, non modo
boni consilere, sed etiam tantis conatibus (ut alterum quoq; Tomum citius & alacrius absoluerimus) ex animo sauere ac be-
ne precari: Domino Deo bonorum omnium authori seruatoriq;, qui tot tantasq; res ad vniuersi ornatum, & uarios ho-
minum usus creauit, ac nobis ut ea contemplaremur uitam, ualeitudinem, otium & ingenium donauit, gratias agere maximas.

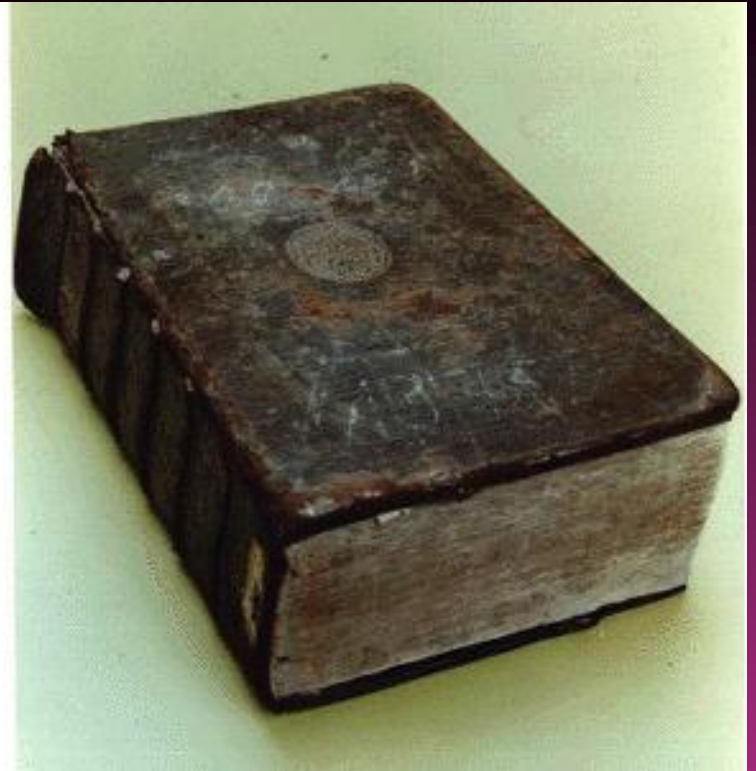
TIGURI APVD CHRIST. FROSCHOVERVM,
ANNO M. D. LI.

První svazek = savci, druhý = vejcorodí čtvernožci, třetí = ptáci, čtvrtý = vodní živočichové (především ryby).

Doplňkový pátý svazek vyšel již po Gesnerově smrti a měl souhrnný charakter. Uvnitř jednotlivých skupin řadil Gesner

živočichy podle abecedy. Při popisu zvířat zmiňoval jejich geografické rozšíření, popis a složení těla, chování a instinkty a význam pro člověka.

Petr Bureš: Dějiny biologie – Renaissance

Von der Meerschilkrotten.

domarina. Das erste Geschlecht der Meerschilkrotten.

Von der Gestalt der Thieren vnd ihrer Größe.

nß in die Schalen hinein schließen mögen. An statt der Zähne sol-
nbacken haben. Dieweil nun diß Thier also geartet ist / daß es
Erden geleben muß / hat ihm die Natur benderley Geschlri geben zu
triechen oder zu gehen. Dañ vornen hat sie zween Fäccken als flü-
gen kleine Klauen : hinten hat er auch zwo mehr / Füße gleich den
Klauen betwähret. Innerlich haben sie grosse Lungen / Hert / Le-
s Männlin sein Gemächt / Hödlin. it. Das Weiblin sein Scham
in seinem Schnabel hat er zween Löchlin / durch welche er das einge-
umb heraus sprüset / nach art der grossen Wallfisch : auch haben

Ein andere Meerschilkrott.

Wie sie gestaltet,

e ander vnd grösser Figur hie zugegen ist dem Hochgelehrten Herrn Conrad Gesner von dem gelehrten Mann Cornelio Sittardo zugeschrieben / ist vil besser vnd das abconterfeter dann die andern alle: wirt one maculen gesehen / an der farb den ersten ganz gleich.
Von der letzten Figur oder gestalt der Zitterfischen.
 genwertige grosse gestalt oder figur hat Doctor Conrad Gesner von Valer von Venedig bekommen / keinen andern hie vorgehalten sich vergleicht er sen mit wol abconterfeter worden.

Et von Venedig ihm zugeschickt / vergleicht sich dem ersten Nagel Koch / ist mit braunen flecken besprenge / ist sonst finster gelb.
 Die

Petr Bureš: Dějiny biologie – Renesance

Der 15. theil/ von Muscheln

Dieſe zwo Figuren erzeigen die geſtalt obgenannter Schnecken ſo fleißig daſſ

Dieſe Geſtalt ſetzt D. Bondeletius in ſeinem Buch.

Dieſe Oſternmuſcheln iſt zu Venedig conterſeter worden.

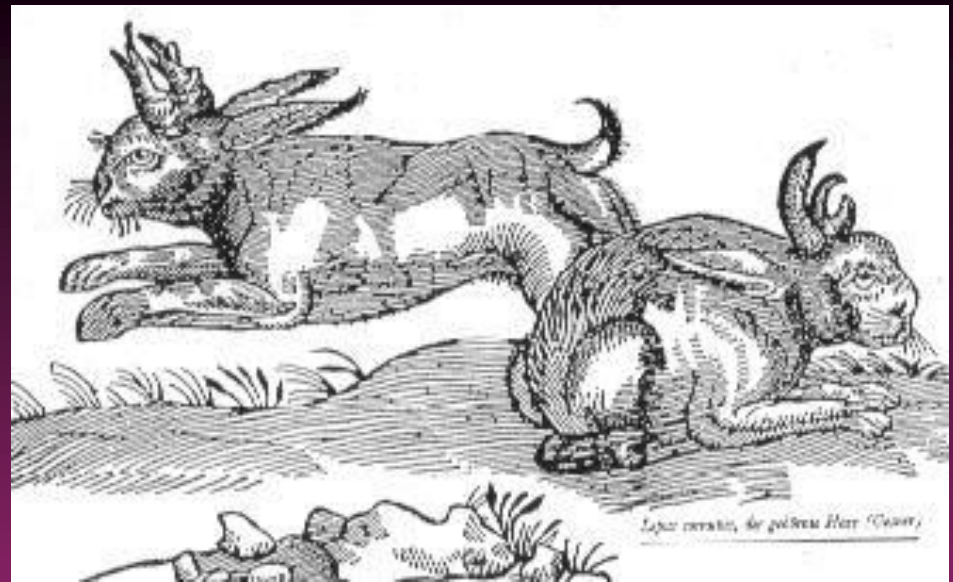
Dieſe Figur ſetzt Bellonius in ſeinem Buch.

Wie dieſe geſtaltet..

Dieſe Geſtalt ſtellt Bondeletius für.

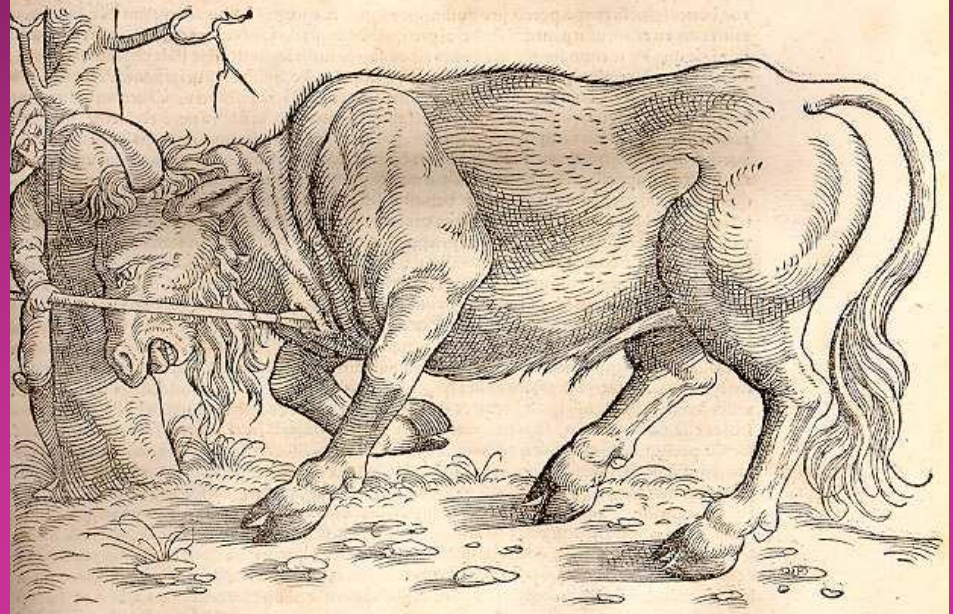

CONRADI GESNERI TIGV-
RINI HISTORIÆ ANIMALIVM
LIBER I. DE QVADRVEDI-
bus viuiparis,
DE ALCE.

Lepus cretensis, de peltre HERR. Gesner.

DE VRO.

18
Quadrum. manfact.

LATINE Camelus Arabicus, vel Camelus Dromædæ.
ITALICE Dromedario. GALLICE Dromedario.
GERMAN. Dromedari.

him, ut ipse mensuranti, longitudine excedit & diameter eius in radice sequispalium, (sequisudo
bram intelligo,) superabat, Hæc ille, Ineptè autem facit, primum quòd alium Indicum ex Aristo-
tele habens folipedem esse, mox rhinocerotem animal bifidum interpretatur; deinde, quòd rhino-
cerum & unicornem confundit: tertio, quòd aretha uel arches Arabicum nomen faciens libro se-
cundo, corruptum forte à uoce karas, duodecimo principio interpretatur ac si Græca esset. Sed et
pauca ista cornu, decem pedes excedens, rhinoceroti puto non conuenit, sed monos eroti extra-
neam nam Oppianus rhinocerotis cornu paruum (hoc est breue. Gallus quosq; paruum transferit)
describit: *εἰς ἄγρην ἄρρηκτον ἄρρηκτον ἄρρηκτον*. Quod si quis uerbum *ἄρρηκτον*
hinc ad cornu quantitate, sed ad loci distantiam referat, hoc sensu: paulò supra eum emam *ἄρρηκτον*
ἄρρηκτον & acutissimum cornu oritur; nos tamen ex ipsa pictura quam ad uitium dedimus, proposita
est, cornu breue esse conuincemur: nam cum supra nates incipiat, & multò infra aures desinat,

DE MONOCEROTE.

Figura hæc talis est, qualis à pictoribus ferè hodie pingitur, de qua certi nihil habeo.

A.

Der zwölffte theil / von

Er erste wirt genant Schweinwall / Claus malet in / gibt jm seinen nam / er sol
nichtig groß seyn mit starcken langen / scharffsen zäuen.

Von dem Bartwall.

Als ander so sich hie erzeiget mag Bartwall genant werde / sol ganz groß seyn /
mit hörnern vnd feuterigen gesicht / ganz scheußlich : die cirumferenz seines
Augz sechschen oder zwenzig schuch / einen langen bart : von solchen bedacht
sich der große Alderius hievon geschriben haben.

Von dem gehareten Wall.

Allerley Wallfischen.

90

Er drit / von welchem Claus allein den kopff malet /
schar oder bendelwall.

Von dem Grabwall.

Als viert so hie zu gegen / schreibt Claus / sey gleich einem Schwein / so gesehen
sey in dem Meer bey der Insel Thyle / so gegen Mittnacht ligt / des jars 1537.
Mag ein Grabwall von der gleichnuß wegen / so es mit dem Grabstier oder
Niesfrax hat / oder ein Eberwall / oder ein Schweinwall / triewol zu nechst von ein
andern Schweinwall geredt ist / vielleicht ist auch eben dieser der in Seeland vnd an
derswo ein Herill genant wirt.

Von dem Schopff vnd Hornwall.

Als 5. vnd 6. sollen bil-
licher Meerwunder
dan Wallfisch genant
werden / welche zwo figuren /
in den grund oder yst Meer
ein wenig vnder der Insel
Grundland / ganz weit ge-
gen Mittnacht gelegen / von Clao gemalt werden / hernach nit beschriben / mag das
ein Schopff oder Schauptwall / das ander Hornwall genant werden.

Von dem sprüz oder Blastwall.

Ein kopff vnd gnick gegenwertigs thiers malet
Claus / vermeint der Sprüzwal seyn / von
welchem hernach insonderheit wirt geschrie-
ben werden.

Der Raumsfisch oder Balanen sampt dem Hogerwall / Vtterwall / Schlusswall & der Meerschwein.

Die ander.

Ein aufrechte Balen oder Drauffisch / welcher ein groß mächtig Schiff vndertrückt.

Die dritte.

Ein

Der größte Wallfisch / so die Einwohner der Insel Hare genant Fischfresser mit dem Zunamen auß vngestüme des Meers in das Sand hinauß geworffen mit einem grossen eysernen Hacken an das Land herauß gezogen mit Achsarvñ Balken zu stücke schroten / vnd vnder sich selber theilen.

Die vierde.

Der Zaßelwall mit Sand besprenzt / auß welchem die Schiffleute vermeint kleine Inseln seyn / doch an das Schiff daran gehefft haben / also manches mahl in grosse Gefahr kommen.

Die fünfte.

Etlich grosse Balanen oder Drauffisch / welche nach der größe gleich sollen seyn / dem Gebirg / kehren die Schiff so sie bekommen zu grund / sie werden dann mit mächtigem Geschrey / Getümmel / Trummeten / vnd Gethöñ von den lären Jassen in das Meer geworffen / abgeschreckt vnd hinweg getrieben / welches auch in dem Wallfischen Meer geschehen sol als hievor gehört.

Von natur vnd eigenschafft der Draufffischen oder Balanen.

Der Sitz vñ Wohnung der Balanen ist die Tiefe des Meers. Im Sadttaischen Meer werden sie nicht vor Weinachten gesehen / sollt sich darzwischen in einem fallien

r ij

Under dem Bapst Eugenio ist bey der Statt Sibinicum in der Illyrischen Meer/ ein solcher Meerestuffel gefangen worden / an der Gestalt genzlich beschriben / als die gegenwertige Figur anzeigen / welcher einen Knaben dem Meer zuzogte.

Als zu Zeiten der Vatter Aemiliani des Römers in Italien geschiffet hat / bey den Inseln so Echinades genemmet werden / als kein Wind gieng / sind zu der Insel Paras genandt komen. Als nun jederman fleissig wachet / ist ein starke stimme von der Insel Paris erhört worden / welche eine rufft / Thannus / welches ruffen jederman erschreckt / und in grosse verwunderung geworffen hat / auß vrsach das ihr Patron oder oberster Schiffmann mit solch Namen genemmet war einer auß Aegypten. Als ihm nun zweymal ist gerufft worden / hat er kein Antwort wollen geben / zum dritten hat er geantworret / da sol solche stim noch viel schärpfer geschrien vnd geredt haben / Thanne wann du zu der grossen Pfützen / See / oder engen Tiefe komest / so verkünde mit lauter stim / der groß Gott des Meers Pan genandt sey gestorben. Als sie nun solches gehört / sind sie noch viel mehr erschrocken / vnd gleich erschlich / als sie an solch vorgewandt Ort komen sind / hab Thannus nider sich in das tieffe Meer mit grosser stimme geschrien / Der groß Pan ist tod / gleich zur stundt als solches verkündt sey worden / habemenniglich ein jämmerlich seuffzen gehört / wunderbarlich / als von viel vnzehlbaren Leuten / vnd dieweil viel Leuth in solchem Schiff waren / als sie gen Rom komen / haben sie die ganze Statt mit solchem erhörten Wunder erfüllt / auß welcher vrsach der Schiffmann oder Patron Thannus / von dem Keyser Tyberio sey berufft worden. Solcher geschichte sol der Keyser Tyberius so grossen glauben geben haben / als er die sache gründlich von dem Thanno selbst erfahret / das er die Weisen vnd Gelehrten befehlet / von ihnen zu erfahret / wer doch der groß Pan were. Also ist es mit genzlich ein erlogen Gedicht / dz so die Alten von solchen Meerwundern so seuffzen / heulen vnd stimme geben / vnd sich auch sonst mit den Menschen vergleichen können / geschriben haben.

Ein frembde Gestalt eines Meerthiers.

Is Thier ist in einer Insel Ja-ua genammet / im 1577. Jar d. 14. April funden worden / vñ ganz gründlich abconterfeyt. Ist zwischen dem kopff vnd schwantz 10. Ellen lang / vnd dreyhalb Ellen hoch. Hat sein wohnung im wasser vnd auß Erden. An der Farb ist es mehrertheils rotlecht / vñ an etlichen orten blau. Sein schwantz so sich zu cufferst wie ein Rosschwanz zeriehet / ist liechtblaw / mit roten düsseln besprenget. Hat Nagel / wie ein Löw oder Pantherthier.

Von einer andern gestalt eines scheußlichen Meerthiers.

Des Thier ist zu Neuylandt in eine hauffen stien funden worden / vñ von dem hochgelehrten Herrn Hieronymo Cardano / an Herrn D. Gafner geschickt / mit keiner weitem beschreibung. Die gestalt aber des schwanzes gibet zu / das es ein Wasserthier sey / wie wol es sich mit dem Kopf / vñ den Jungen so es an die Füßen erzeiget / etlicher massen den Affen vergleichet.

Von dem Meerlöwen.

Monstrum Leoninum. Ein Meerwunder gleich einem Löwen.

Von seiner Gestalt.

Englich soll ein Fisch solcher Gestalt gefangen worden seyn / vor dem todt Bapst Pauli des dritten / in einer statt Centumcellis genandt / Dergleichen auch eins im Jahr 1284. welches soll gehulet haben als ein Mensch / vñ als ein wunder der de Bapst Martino dem vierdten zugeföhret worden.

Von einem erdichten Meerferde.

So auff erden vñ im wasser sind. 202

Hydrus vel serpens torquatus. Hekmaten/ Ringelnater.

Dies Geschlecht der Natern wirt bey vns viel gleich so wol auff dem Erdrich als im wasser funden. Sind mehrertheils äschenfarb/ kommen zu einer mächtigen lenge/ werde aber nit so gar dick/ als bey vns die schwarze Natern oder Schlangen. Ist ein schädlich böß Thier/ auch allen andern Thieren/ Ist begierig der Milch/ darumb sie dann zuzeiten den Kähen an jre Eutter komen/ vnd dieselbigen saugen/ also so das ihnen das Blut folget.

Von einer andern grausamen Wasserschlange.

Hydra monstrofa. Siebenköpffige Schlang.

Diese siebenköpffige Wasserschlange/ so sieben Köpff hat/ soll auß der Türcken gen Venedig gebracht worden seyn/ vnd da öffentlich gezeigt im 1530. Jahr. Vnd nachmalen dem König auß Frankreich zugeschickt/ vnd auß die 6000. Ducaten geschickt. Aber es bedunckt die verständigen der Natur/ kein natürlicher/ sondern ein erdichter Körper seyn.

In dieser Ordnung werden auch etliche andere Wasserthier begriffen als nemlich der Wiber/ Otter/ Crocodil/ allerley Frösch vñnd Krotzen. Dieneil aber dieselbigen droben in Buch der vierfüßigen Thieren/ genugsam beschriebet sind/ hab ich sie hier weiter nit wollen anzeigen: Darumb welcher deren Beschreibung begeren würde/ findet sie in obangezeigtem Buch.

E N D E.

Gesner napsal i díla

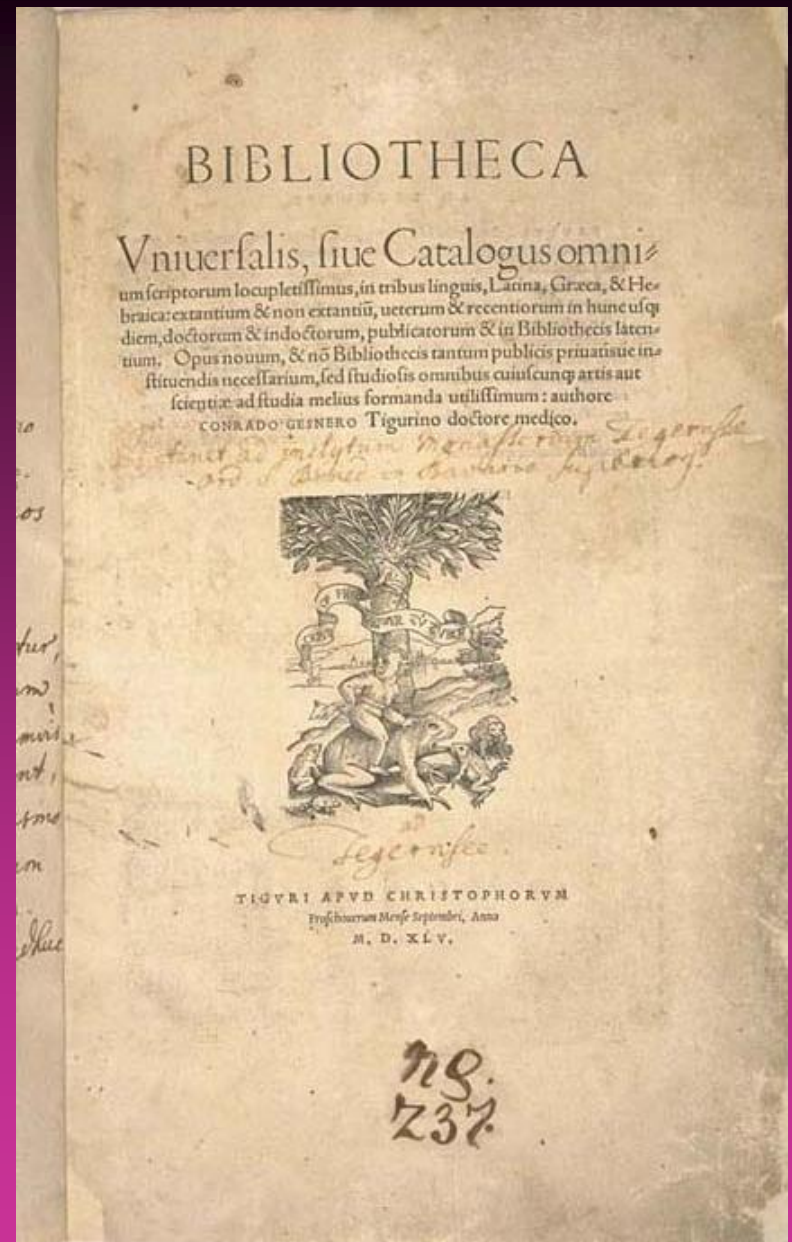
Historia plantarum (Benátky
1541)

*Catalogus plantarum
quadrilinguis* - abecední seznam
latinských, řeckých a německých
jmen rostlin.

Po celý život shromažďoval materiál pro rozsáhlé botanické dílo (analyzoval květy a plody)- ke konci života měl připraveno jen pro ilustrace ca 1500 dřevorytů. Tento obsáhlý materiál vyšel až 200 let po jeho smrti v letech 1751 - 71, pod názvem *Conradi Gesneri Opera botanica I. et II.* (Nürnberg).

Kromě jiného je Gesner pokládán za zakladatele moderní bibliografie. Jeho dílo *Bibliotheca universalis*. Basilej 1545, je soupisem veškeré latinské, řecké a hebrejské literatury (bohužel nebral v úvahu literaturu psanou v národních jazycích), jež byla napsána do doby Gesnerovy a prvním dílem tohoto druhu vůbec. Celkem tato práce obsahuje 12.000 děl.

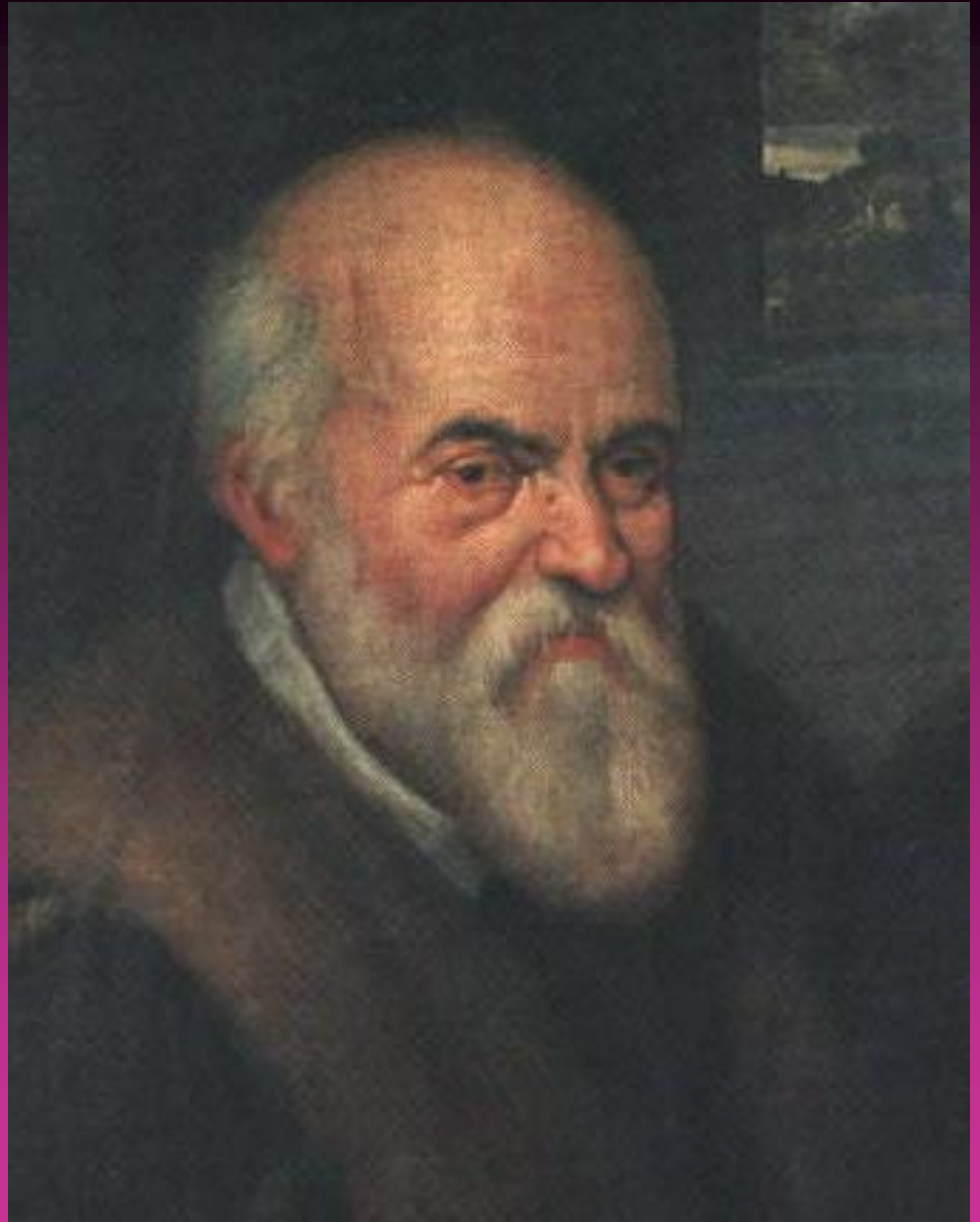
Ulisse Aldrovandi

(1522 - 1605)

Zoolog italský.

Narodil se v Bologni.

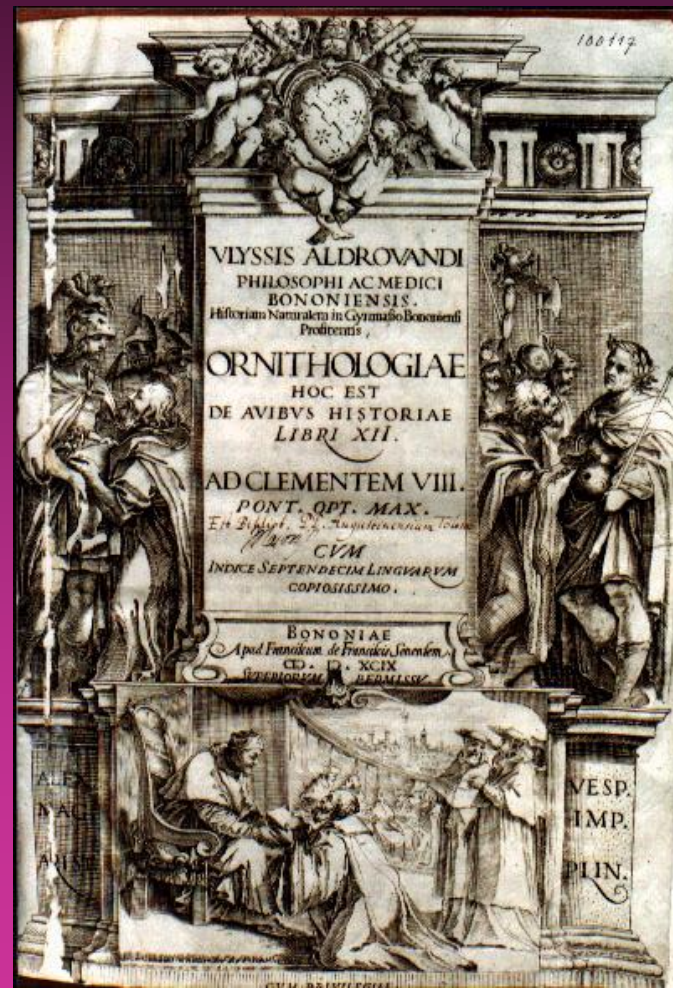
Studoval práva na univ. v Bologni, filosofii a medicínu v Padově a v Římě. Správce botanické zahrady v Bologni a profesor medicíny na univ. v Bologni. Byl nařčen z kacířství a uvězněn l. p. 1549. V Římě jej navštívil Rondelet a po tomto setkání obrací se A. ke studiu zoologie.

Během života shromáždil velké sbírky ryb a rostlin. V 77 letech začíná publikovat svůj gigantický přehled živočichů *Historia animalium* (1599-1642 - vydání dokončili po jeho smrti přátelé a žáci).

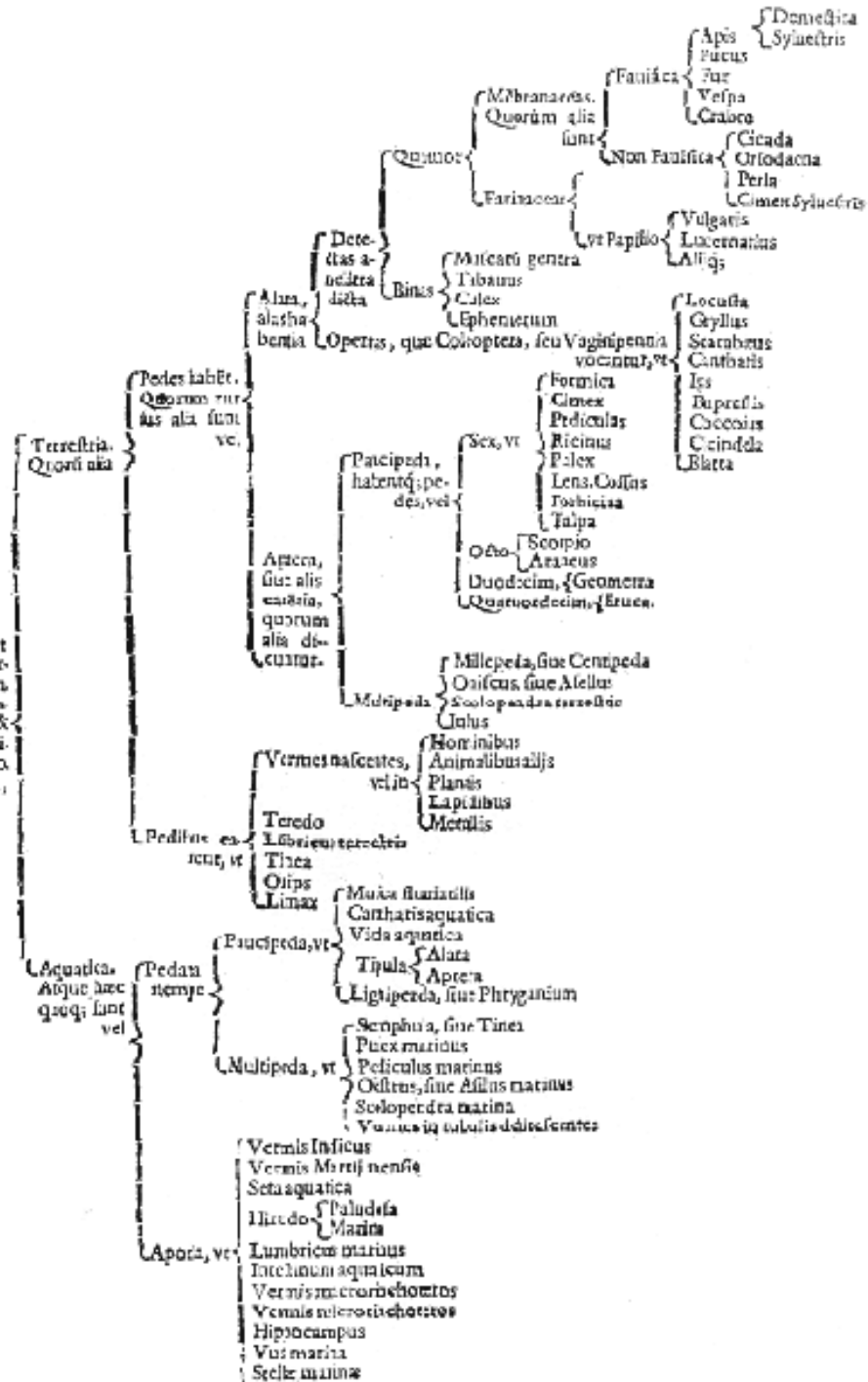
Rozděluje živočichy na 10 tříd a jejich třídění provádí na základě podobnosti. Dílo je velmi dobře ilustrované.

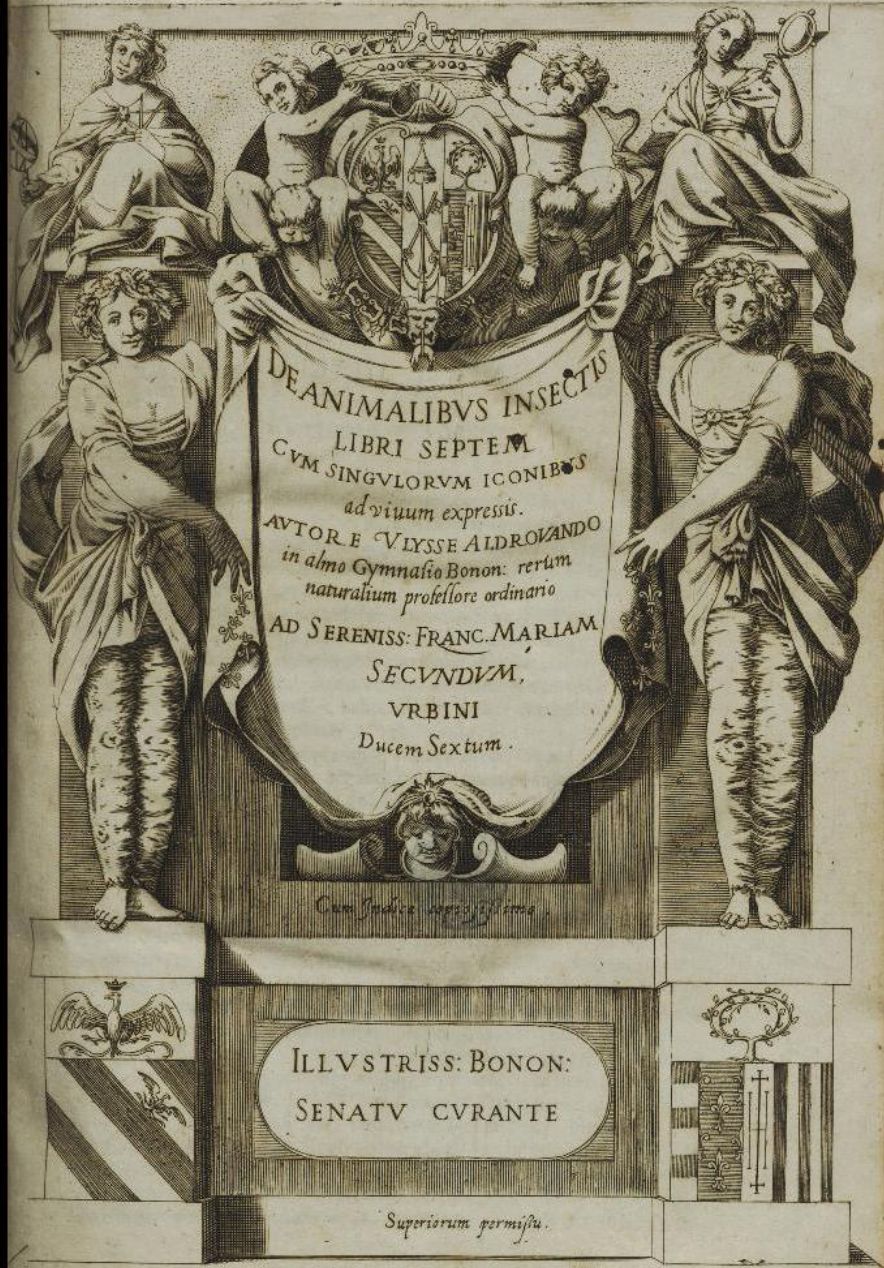

Je i autorem vřbec
 prvniho dila
 vřnovaněho pouze
 hmyzu - *De Animalibus
 insectis*, které
 obsahovalo i urřovací
 klıče.

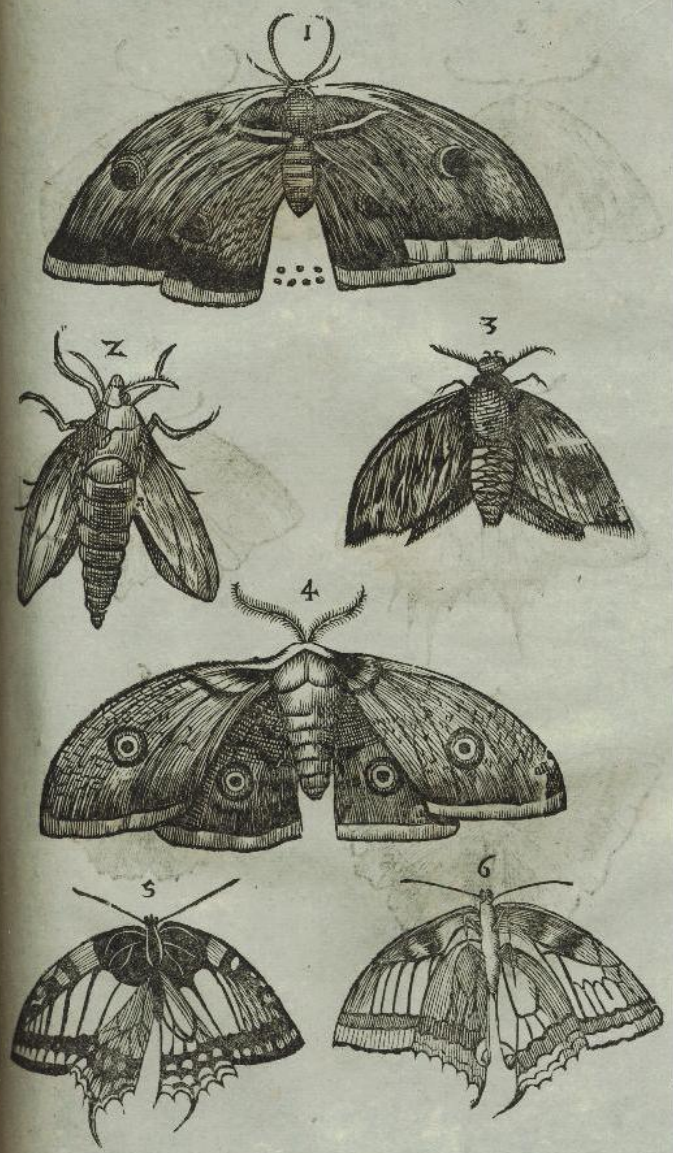

Insecta sunt
 animalia par-
 te habita in
 aëre, seu an-
 tulas, unde &
 similia di-
 citur Alberto.
 Horum alia,
 vel sunt

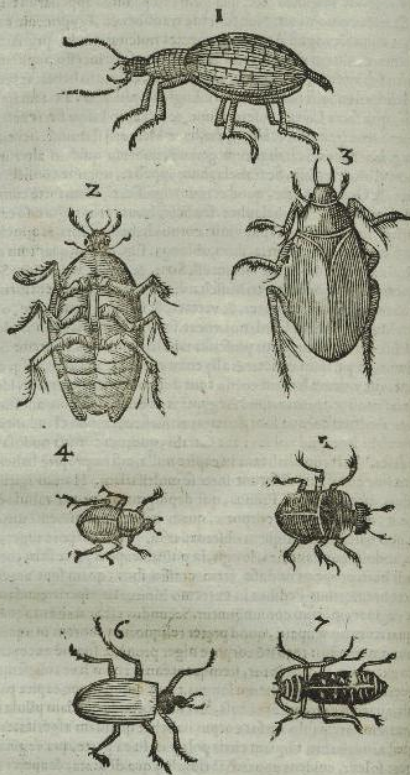

Denud Impress: Bonon: Apud Clementem Ferronium 1638.

cornibus eisdem maculis eōsperis, quæ versus posteriora spectantur: eisdem quoq; maculis ipsi pedes, præsertim eorum femora: alio procerâ, quam non vniuersam vaginæ com-

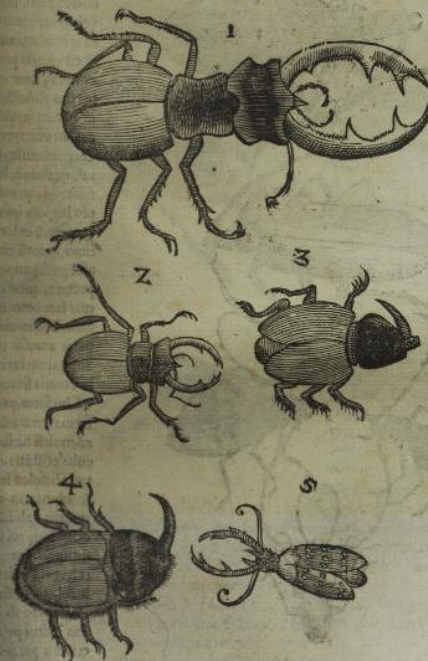

Lucani descripta.

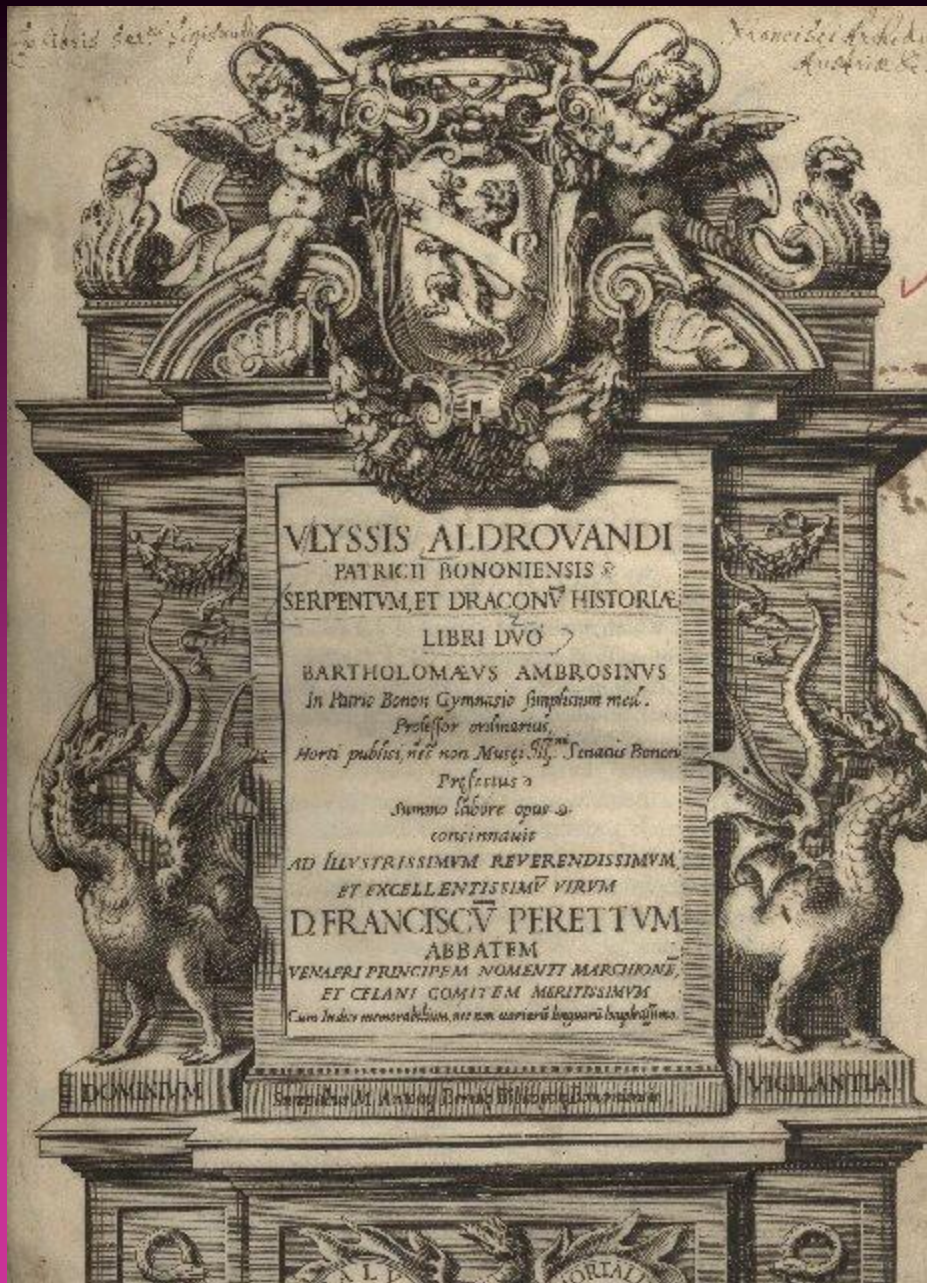
In secunda tabula primus est Lucanus Nigidij, Cernus volans Leoniceij, Scarabæus Cardani, Taurus Scaligeri; aliqui Scarabæum bicornem appellant: apud Theophrastum *βουκα διελ* & *βουκα* seu, quasi boue ligni edacem, author est Antonius Liberalis. Ceteri volantes: Turo Lugdunensibus rusticis forte à Tauro derivato nomine, seu Ceruo volante, Bucarone del corneo. Gufano con cuernos Hispanis. Ferrantes Italici. Cerni volanti vocat. Belgis een Vliegende hert. Germanis ein Schrotter dicitur. Nigro toto corpore, & maximo, huic duo cornua prætenduntur ramiosa, seu dentata, quibus constringuntur, validè apprehendit: oculi vtrinque à lateri e horum positi, intra verò cornu duo parua cornicula veluti antennæ: capite latiori quàm pectore, sed minus longo, hanc caput, & corpus reliquum, à se inuicem diuisa, diutius viuunt. Qui verò hunc ordinem sequitur, cetera priori similis, vt magnitudine tantùm differre videatur, quæ dimidiatè minor est: Sequuntur duo alij *μενιδαι* hoc est vnico cornu in summo capite, quæ

Aegypti

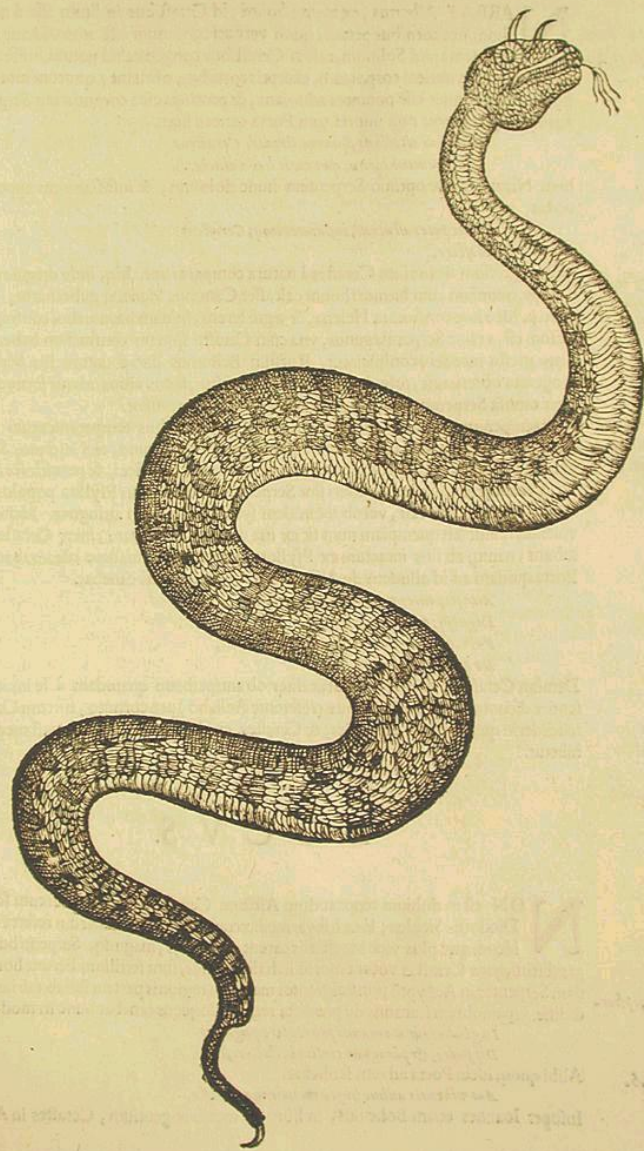
Aegyptijs Mercurio dedicatos supra meminimus, corpore nigro, cui nonnihil rubri admixtum, crassis, magnoq; capite. horum posterior hirsutus, atq; pilosus est: pro na parte, hori species *βινocerωτα* appellat Ferrâtes Imperatus, ob similitudine cornu, quam habent cum Rino: creter, animal quadrupede, tardè volant, quo fit, vt vltiò ferè in manum eius, qui prehensit voluerit, inuolent. Quinto loco Lucanus est Papilionis similis: est enim vericolor toto corpore duos digitos per transversum longo, cornibus instar Cerni dentatis nigris: quibus vtraque parte posterius ante oculos prominent antennæ tenues, longæ, vt à latera viam tendant factæ: nam ad latera vtraque protruduntur. capite albis insignito maculis, per quas nigræ, quidam obscuræ perfunditur, pectore angustiori, quàm capite est, tribus albis maculis in medio notato, alio proluxa, crassa, longa, vt Papilionibus quibusdam contingit, angustioribus: alis non vniuersam aluum contegentibus, sed multò brevioribus, & vt puto, sarracenis: nam, vt verum fatear, id nunc me fugit, cum eiusmodi Insectum inuentu rarum existet, nec eiusdem descriptionem exactam, quam olim feci, reperire postea vquam potuerim: varijs coloribus huius alæ exornantur, nam suprema parte, qua superiori alui parti contingunt, vicinæq; sunt pectori, rubicundam maculam ingentem præbent cordis, quod vulgè pictores depingere solent, compressi mucroni, seu cono similem. reliquum deniceps alarum corpus nigrum est: maculis aliquot primùm argenteis, deinde lineis latioribus obscurioribus, quæ vtraque aliquoties per vices iterantur: ita vt in huius animalculi alis nuda illustris pictores, artemq; eorum videatur.

Hæc tabula tota Caraborum plures continet species, excepto primo, qui ad Lucanogenera potius pertinet, paruo corpore, nigerrimòq; cornibus incuruis paruis sine dentibus

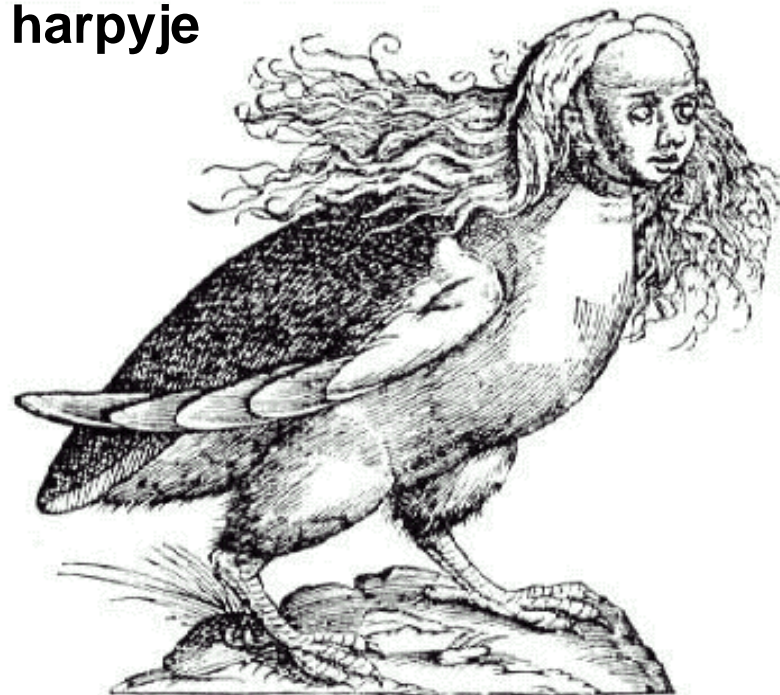
Cerastes ex Libya, qui vivus ad Serenissimum Hetruriae Magnum Ducem delatus fuit
vna cum Ammodyte.

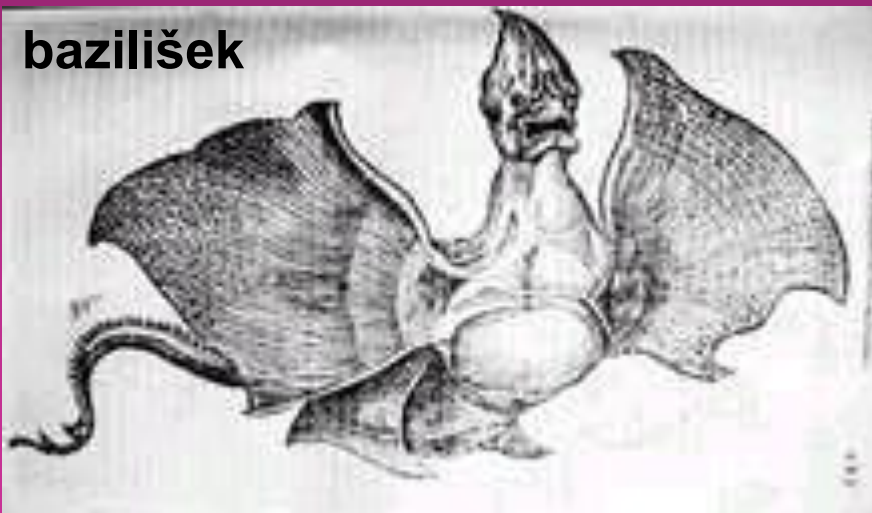
siréna

harpyje

bazilišek

africký bazilišek

Basiliscus in solitudine Africae vivens Alder.

